

EFENDİMİZ BUYURUYOR Kİ...

DÖNÜŞÜN VE DEĞİŞİN

İRFAN VE İÇSELLİK · MANA ÇALIŞMALARI 8

İçindekiler

Efendimiz Buyuruyor Ki... — Dönüşün Ve Değişin

1.	Dönüşüm ve Değişim (Matta 4:12-25)	Sayfa 4
2.	İnsan-ı Kamil ve Tuz-Işık Olmak (Matta 5:1-16)	Sayfa 9
3.	Tamamlamak ve Değişimin Etkinliği (Matta 5:17-47)	Sayfa 22
4.	Doğru Uygulama ve Dünyaya Bakış (Matta 6:1-7:12)	Sayfa 35
5.	Yalnız İki Yol ve Yolculuğun Kuralı (Matta 7:13-8:22)	Sayfa 47
6.	Talebe Olmak ve Işığı Yansıtmak (Matta 8:23-10:16)	Sayfa 57
7.	Işık Olma Prensipleri ve Yürekten Taşan (Matta 10-12)	Sayfa 67
8.	Kimde Varsa ve Yukarıdan Verilmedikçe (Matta 13-16)	Sayfa 75
9.	Aşağıdan Verilmedikçe ve Değişimin Dorukları	Sayfa 85
10.	Ötekilere Hizmet ve Edinimsiz Uygulama (Matta 20-21)	Sayfa 95
11.	Vay Halinize ve Son Günler (Matta 23-24)	Sayfa 104

Giriş

ÖNSÖZ

Kelam, insan olup aramızda yaşadığı-Yuh.1:14 cümlesi oldukça net bir cümledir. Bu cümle aslında kendi kendini açıklar ve Mesih İsa'yı daha başından bütün kelama işaret edip, kelamı aktaran mana ulularından farklı bir konuma taşır. Kutsal Yazılar'ın anlatımına göre Efendimiz Mesih İsa, “kelam” dediğimiz yüce Yaratan'ın Ruh'unun rehberliğinde, dünyaya oldukça belirgin bir biçimde, kurtuluş yolunu, gerçeğini ve yaşamını anlatmak ve bu yolu, gerçeği ve yaşamı insanların algılayıp, edinmelerini sağlamak için gelmiştir. Yani, bir başka deyişle Efendimiz Mesih İsa, her şeyden önce Yaratan düşünceden çıkıp, Yaratan'ın saran ışığı olan Ruh'unun işlevinde, dünyaya Yaratan'ı ifşa edendir. İşte bu noktada Mesih İsa sadece yola, gerçeğe, yaşama işaret eden değil, kendisi yol, gerçek ve yaşam olandır. Ve bu anlamda O'nun varlığı, yukarıdan uyandıran Ruh'un lütfunda, “yukarıdan olan” olarak “buyruktur.” Burada buyruk, aslında kural anlamında değildir. Burada buyruk yukarıdan aşağıya, “göklerin hükümlerinin” yani “üstün gücünün” alta açılması anlamındadır.

O zaman Efendimiz'in buyrukları aslında “sadece kendi benliği için alma algısında” yani “günahlı benliğinde” yaşama- ya meyilli olan insanı “kendinden kurtuluşa” yani “Yaratan sureti” olmaya çeken “üst dünyaların gücüdür.” Burada “üst dünyalar” yani insan algısı üstünde olan “Yaratan düşüncenin”, “Göklerdeki Baba'nın” Ruh'unda ve Mesih'inde kurtuluşunu göndirir. Yaşama indirgen ve yaşamlarda Mesih düzeyinde, Ruh'ta ve gerçekte, “yaşam olmasını” sağlar. O zaman bu buyruklar, insanların Kutsal Yazılar'a bakarak çoğu zaman kendi benliklerindeki algılarıyla oluşturdukları “kurallar” gibi değildir. Onlar “kurallardır” onlar sınırsız kendi sınırlılıklarında algılayanların oluşturdukları küçük kutucuklardır. Bir anlamda oluşturdukları kulluk odacılarıdır. Oysa Efendimiz'in buyruklarında “yukarının aşağıya indirgenmesi” vardır. Ve burada Efendimiz'in buyrukları maddeye değil, manayadır. El ve kol ve beden hareketlerine değil, yüreğin derinliklerindedir. Dışı değiştirmeye değil, içi bina etmektir. Ve dolayısı ile Efendimiz'in buyrukları Adem düzeyinden, İbrahim yürüyüşü ile Yakup dönüşüm ve değişiminde, Yusuf saflığında ve sadeliğinde, Musa kararlılığında Mesih'e yürüyüşür. Ve birçok mana uluları olan peygamberlerle ağlayıp, kutlu kişilerle gülmek ve sonuçta Ruh'un muhteşem ışımasında Mesih'le, Yaratan'da “Baba ve Ben” gerçeğinde bütünleşmeğe yol almak demektir. Bu “benin, benden kurtulup Mesih'i giyinmiş olarak, Ruh'un yönlendirilmesinde BEN'le” buluşması demektir. Zaten bütün bunların ışığında Efendimiz Mesih İsa; Eğer buyruklarımı yerine getirirseniz sevgimde kalırsınız, tıpkı benim de Babam'ın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi – Yuh.15:10 demektir. Ve ayrıca Efendimiz Mesih İsa buyrukları ile Yaratan sevgisinde olma, bu sevgide kalma ve bu sevgiyi yansıtırma arasında da net bir bağ kurmakta ve bu bağ da aynen şöyle ifade etmektedir: Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim-Yuh.14:22

Bütün bunların ışığında bize düşen, herhalde ancak “buyur Efendim, buyur!” demek olacaktır. Ve esas bütün bu buyruklar bizde yaşam olduğunda, Efendimiz'in buyruklarının kuralların ötesinde olduğu gerçeği bizde ifşa olunacak ve o noktada Efendimiz Mesih İsa, bizim yaşamlarımızda, vaadi üzerine belirmiş olacaktır. Bu ise Yaratan suretine dönüşüm ve değişimden başka bir şey değildir. O zaman “buyur Efendim, buyur! Yaratan yol olan yaşam ol bizlerde...”

Rev. Dr. Turgay Üçal

I DÖNÜŞÜM VE DEĞİŞİM

(Matta 4:12-25)

Tövbe edin! Çünkü göklerin hükümrânlığı yaklaştı.

Matta 4:17

İnsanlar için en zor olan şey asırların derinliklerinden taşıdıkları ve öz benliklerinden giydirme benliklerine ve oradan da olmak istedikleri benliklerine kadar uzanan varlıklarının, gerek genetik yapılarının, gerek karakter yapılarının bir türlü içinde bulunduğu ortamdan ve zincirlerinden kurtulamamasıdır. Bu nedenle sürekli olarak bir sorun içindedir insan. Bütün kainatla sanki savaş halindedir ama esasında kendi ile mücadele edip durmaktadır. Bütün inanç seviyelerinde en büyük savaşım esasında insanın bu değişmezliğinin farkındalığında insanı değiştirmeye gayret etmektir. Çoğunlukla bu gayret bir takım dini uygulamalar ve disiplinlerle halledilmeye çalışılmıştır ama gerçekte insan ile dış disiplin çoğu zaman uyumsuzluk oluşturmaktadır. Çünkü program içten işleyen bir programdır ve bu iç işleyiş içinde dışın etkisi oldukça geçicidir. Bu bağlamda dini seviyeler belli müdahalelerde bulunabilse bile esaslı değişimin içten olduğu esası üzerinde esas değişim yüreğin değişimi ile mümkündür.

Efendimiz bu noktadan hareketle insanlığa çok önemli olan bu esası hatırlatmış sadece hatırlatmakla kalmamış aynı zamanda bu iç dönüşümün ve değişimin kurtaran öncülüğünü de kendi Mesihi kimliği ile gerçekleştirmiştir.

Bu bağlamda özellikle hizmetine başladığı alanın Yahudi olmayanların diyarı olması da önemli bir noktadır. Çünkü dönüşüm ve değişim hiçbir zaman alışılmış olanın içinden yani kabuklar altında kalmış olan ve dönüşümü ve değişimi zor olan bir ortamda olması mümkün değildir. Kabukların yani geleneklerin, göreneklerin, alışılmış ve bir takım üzerimizde etkin isimler almış sistemlerin altında bir içsel devrimin yapılması mümkün değildir. Bu bilinçle ve bu yaklaşımla o dönemin oturmuş ve esasın üzerine kabuklarını örerek oturmuş bir dini halkasının hakim olduğu alan- dan başlamak elbette dönüşüm ve değişimi ilan için bir ortam olacak değildir.

İşte bu nedenle Efendimiz'in hareket alanının öncelikle bu kabuk seviyelerin ötesinde elbette kendilerine oluşturdukları başka kabuklar altında yaşayan ama en azından Yaratan'a ilişkin kendilerine derin kabukları henüz oluşturmamış olan bir toplum içinden başlamayı tercih etmiştir.

Bu esasında bizim de neye nereden başlayacağımıza ilişkin bir ip ucu vermektedir. Bizim manevi hayatımızın da esasında bir Yahudi olan ve Yahudi olmayan bölümü vardır. Yani buradaki ifadesiyle belli kurallarla bağlanmış olan bir bölümü vardır. O zaman hakiki bir manada Yaratan'a

dönüş O'nun Ruh'unun uyandırışında Mesih'i ile kurtuluşa hareket her şeyden önce içimizdeki Galile'den başlamakla mümkündür. Çünkü en az kabuk olan bölge ya da Yaratan'ı edinme pratiğini henüz edinmemiş bölge esas kurtuluşumuz için yumuşak karnımızın olduğu bölgedir. Dikkat edilirse Yeşaya'nın sözlerinde özellikle henüz ışığı hiç görmemiş olanlar için büyük bir vaat söz konusudur:

Karanlıkta yürüyen halk büyük bir ı ışık görecektir, ölümün gölgelediği diyarda yaşayanların üzerine ı ışık parlayacaktır- Yeşaya 9:2

Neden böylesi bir ruhsal dönüşüm ve değişim hareketine Mesih İsa Galile'den başlamıştır? İlginçtir ama “Galile” kelime itibariyle de “daire” anlamına gelmektedir. Yani sanki bir manada yürek içinde daireler halinde hareket eden ve bizde Yaratan'ı yansıtan nitelik daireciklerinden başlamaktadır. Çünkü ışığı kendince edindiğini sanan “yani alma arzusu içinde yanan” kişi zaten “alma arzusunun karanlığının” farkında değildir. O zaman bir “kalp noktası” açılışı söz konusu olmalıdır ki, ondan sonra yürek tamamen ışığın hazzına, vermek için almanın hazzına varabilsin.

KARANLIKTAKİLERE IŞIK

Çoğunlukla Yahudi olmayanlardan oluşan bir bölgede Mesih İsa'nın sinagoglara gitmesini birazda manevi cihetimizle değerlendirecek olursak esasında henüz Yaratan konusunda yürekleri kabuk bağlamamış olan bir bölge içinde Yaratan'a meyil eden bir yürek eğiliminden içeriye ışığı sunabilmek Mesih'in yüreklerimize olan kurtuluş lütfu sunusuna güzel bir işaret oluşturmaktadır. Bu nedenle o yürek karanlığının bulunduğu yörede dikkat edilirse bir tarafta Yaratan'ın “sevgi ve ihsan olduğunun” bilincinde olmayanlar diğer tarafta ise “Yaratan'ı gizlilikte” algılayanlar yani bir Yaratan şuurunda olup O'nu edinmek yerine elleri ile kolları ile O'nunla ilişki kurabileceklerini düşünenler arasında Mesih İsa'nın müjdesini ilan etmeye başladığını görüyoruz. Bu noktada esasında her iki tarafın da esas anlamda “mana yolunda” olmadıklarını gözlemliyoruz. Yani dini bir seviyede olanlar da ya da dini bir seviyede olmayanlar da aslında kendi deneme yanılma yollarına göre hareket etmektedirler. Mesih İsa'nın müjdesi tam bu iki aşırı uç noktanın ortasındakinin yani esas orta yolun Yaratan'a yürüme yolu olduğunu sunmaktadır. Bu nokta işte “İsrail'dir” yani “sırat-ı müstakim” yani “doğru yoldur.” Yani doğrudan, sağa sola sapmadan Yaratan'a kavuşturan Ruh'unda ve Mesih'inde dolu dolu ayaklar henüz yerdeyken yükseklerde Olanla buluşma yoludur. O nedenle burada kimin neye inandığı, hangi mezhebe, dine tabi olduğu esas mesele değildir. Hatta inanca bir isim vermek de esas mesele değildir. Burada esas olan esas kavramsızın yani inancı “Yaratan'ı Mesih'inde ve Ruh'unda” edinmek olarak algılamaksızın var olan herhangi bir yolun ve esasın “Kainatın Efendisi'ne uzanan yol olmadığı” ve “kendi başımıza kaldığımız” gerçeğidir.

VE IŞIĞIN İLK HÜZMELERİ

Hiç kuşkusuz Efendimiz'in o muhteşem ifadesidir. Bunlardan biri “tövbe” yani “dönüşüm” diğeri ise “göklerin egemenliği” yani değişim hareketidir. Şimdi bu bağlantılara daha yakından bakmamız gerekmektedir. Yani “tövbe” kelimesi yüz seksen derecelik bir istikamet değişimidir. Gidilen yoldan, düşünülen ve harekete geçirilenden dönülmesi esasıdır. Bir şeyin tersine hareket etmektir. “Göklerin hükümleri” kavramı ise yükseklerin yetkinliğinin aşağıya çekilmesidir.

Örneğin; “barış” kavramı yüksek, en yüksek bir değerdir. O zaman bu üst, bu en yüksek değer aşağıya çekilmesi yani en yüksek yaşam kavramının aşağıya indirgenmesi ve aşağıda uygulanması değişim esasıdır. Ve “barış” kavramının bütün hayata indirgenmesi ve Yaratan'ın “barış” gibi, “sevgi” gibi, “sevinç” gibi daha birçok niteliklerinin aşağıya çekilmesi aslında

“değişimdir.” Yani gündelik yaşama, günlük yaşam birimlerine Yaratan niteliklerini çekmektir. Bu da dolayısıyla “Yaratan’ı edinmek”, O’nunla “eşit forma bürünmek” demektir. Mesih İsa’da yansıyan bu muhteşem niteliklerin bizde biçimlenmesi yani “Mesih İsa’nın mecaz anlamda ifadesiyle bizde biçimlenmesi” ile mümkündür.

O zaman dikkat edilirse “Müjde” esasında sağ ve sol şeridin ortasında akan ve bizi sonuca götüren esas yolun işaret edilmesidir. Bu yol da yalnız ve yalnız “dönüşüm ve değişimden” geçmektedir. Yani gerek o dönemin aşırı dinciliği ya da toplumsal putperestlik uygulamalarının insanları maddi yaşamları içinden alıp yüreklerinin manevi derinliklerinde esas kökleri olan Yaratan’ları ile buluşturacak değildir. İşte “Müjde” budur ve Mesih İsa ile ifşa olunmuş olması ve Mesih İsa üzerinde Mesihî seviyenin ilan olunmuş olması “kurtuluşun” beklenen “kurtarıcı” ile ifadesi Müjde’nin teori ve pratikte bize sunulmasıdır. Oysa birçok asırlar ve hala günümüzde “Tora’nın” ifşasından sonra “Tora’nın başına gelenler” ne yazık ki “Müjde’nin yani İncil’in” başına da gelmiştir.

YUKARIYI AŞAĞIYA ÇEKME

Efendimiz Mesih İsa’nın ilk vaazı “Tövbe edin! Çünkü göklerin hükümranlılığı yaklaştı” ifadesi esasında “gökleri yere çeken” gerçeğin ta kendisidir. Yani “ey insan şimdi maddi algının sınırlılığından soyun ve mananın derinliklerinde geldiğin ve gittiğin yerin bilincinde öze dön” şeklindeki bir ifadede karşımıza çıkan Mesih’tir. Yani o zaman bu öze dönüş hep beklenen Mesih’in bende oturması, benden ifşa olunmasıdır. Buradaki “gök” tabiri elbette ki “yükseler” tabiridir. Yani aklın ulaşabileceği en büyük “mana noktaları”, bir başka deyişle “mananın dorukları.”

O zaman bu dorukları aşağıya çekmek için yağmur ve kar için nasıl basınç değişimleri önemliyse kişinin alışkı, birinci doğasının değişimi de çok önemlidir. O zaman bu değişim içinde bizdeki birinci doğanın yani alışılmışın terki dönüşümü ve değişimi kendiliğinden getirmektedir. Ruh’un bu konuda bizi uyandırması Mesih’in bizde doğması anlamıdır. Mesih’in bizde doğması ise o zaman Ruh’ta ve gerçekte yepyeni bir insan niteliğinin daha doğrusu Yaratan suretinin bizden yansması demektir. Bu da Efendimiz Mesih İsa’nın bahsettiği “yeni doğuştur.”

Bu yepyeni bir başlangıçtır. Neden iyi haberdir? Yaratan öncelikle kaosun her adım tertibi, düzeni için “iyi oldu” demektedir. Yani “kaos” iyi için vardır ve “düzen” iyi için vardır. Çünkü kaos yoksa düzen yoktur. Kaos yoksa ve düzen yoksa iyi olan yoktur. İşte bu noktada o zaman “tövbe” ve “göklerin hükümranlılığının” yakınlığı yani kaostan dönüş ve düzenin yerli yerine oturması esas olandır. O zaman bu “iyi olandır” ve “iyidir.” Bunun ilanı da “iyi haberdir.”

Mesih İsa’nın bütün varlığında topladığı “İsrail” yani “Yaratan’a yürüyen” kavramında esasında bu muhteşem bütünlüğün yürüyüşüne işaret vardır. O zaman bu yürüyüşte “hükümranlığın” yani “Kainatın Efendisi’nin kainat bütünlüğünün” varlığının farkındalığı “o hükümranlılığı Mesih’te giyinmek” yani “üstüne almak, oturtmaktır.” Bu da ancak “yürünen manevi manada düşüncede ve uygulamada gidilen yolun değiştirilmesi ile mümkündür.” Bu dönüşüm ve değişimin hangi adımlarda arzulandığı meşhur “dağdaki vaazda” mevcuttur. Zaten temas edeceğiz.

TEK MÜJDE

O zaman ilk sözler, ilk ifade de “dönüşüm ve değişim” esasıdır. Yani “yer boştu ve şekilsizdi” ifadesinde Yaratan’ın “ışık olsun” emri doğrultusundaki “iyi haber” yani boşluğun ve şekilsizliğin doldurulup şekle girmesi burada yine tekrarlanmaktadır. Dolayısı ile Yarattığı “kelime” ile Mesih’teki “kelime” aynı “kelam” olarak karşımıza çıkmaktadır. Yani “müjde” “yani esas haber” dönüşümün kesin olarak getireceği değişimdir.

Bunun örneği, öncüsü olarak önce peygamberlerin sözleri ve sonra da Mesih İsa’da o düzeyin takdimcisi mevcuttur. O zaman Yaratan’ın Ruh’unun harekete geçirdiği yüreğin Mesih’i yüreğe alması doğal olarak “iyi haberin” içe alınıp pratiğe geçirilmesi olacaktır.

Bu müjdenin yürekte yer etmesi için seçilen yerin “Galile” yani “belli bir daire” olduğunu öğrenmiştik. Yani Mesih İsa bu hareketine Yahudiler’in yani en azından “tek gizlilikte” olanların yani “biraz Yaratan’ı” algılayanların çok olduğu değil olmadığı bölgeden başlamıştı ve dolayısı ile o bölgede de “Yaratan’ı biraz algılayanlar” arasında başlamıştı. Yani bizim için de bunu yüreğe indirgediğimizde henüz Yaratan hakkında tam kabuk bağlamamış alanlarımızdan Müjde’yi algılayarak ve elbette Yaratan’a eğilim gösteren arzumuz üzerinden yani içimizdeki havradan hareket ederek bunu devam ettirmemiz esas olacaktır. Bu noktada şu gerçekte ortaya çıkmaktadır. Yüreğimizdeki noktadan başlamak kaydı ile “dönüşüm ve değişim” müjdesi ve Mesih’te biçimlenme iç varlığımızın her seviyesine hitap edecek şekilde olmalıdır. Bu esas “sevgi ve ihsan Olan’ın” “dönüşüm ve değişimle” “sevgi ve ihsan niteliğini” yani “Kendi suretine benzeme” unsurlarımızı bize sunmasıdır. Ve bu iç alemimizin bütün daireleri için geçerli olmalı ve her bir manevi seviyemizde aynı müjdenin vurgulanması esas olmalıdır. Ancak bundan sonra bizler kendimizi ıslah ederken etrafımızdakileri de farkında olmadan, bencillikle ve ukalalıkla değil ama kendimizle uğraşma safhasında bizden sızan Mesih’in ışığı ile ıslah etmeye başlamış olacağız.

Mesih İsa’nın ilk vaazından yani ilk ifadelerinden sonra yani “dönüşüm ve değişimi” ifade etmesi ve bunu kendi üzerinde ifşa etmesi ile kendisine çekilen “dört” kişinin varlığı buna güzel bir göstergedir.

Burada öğrencilerin ilginç tarafı her birinin bir yolla daha önce Mesih İsa’yı uzaktan da olsa tanımış olmalarıdır. Yani bunun bir başka ifadesi de şudur: Eğer bizler gerçekten yürekten Müjde’nin ifadelerini uygulamaya geçirirsek yani Ruh’ta ve Mesih’te dönüşüm ve değişim başlayacak olursa işte o anda bu “dönüşüm ve değişime” bir yolla hazırlanmış ve bunu arayan yürekler “bizi bulacaklar” ve “bize ıslah dönüşümümüz ve ıslah değişimimizde” yeni bir “dünya” oluşturacaklardır. Dolayısıyla böyle bir olguda “dünyanızı” inşa hareketi de başlamış olacaktır. “Kaos’ta olan dış dünyanın fertleri İslah’ta yani düzende” yepyeni bir dünyaya girmenize neden olacaktır.

Burada bu yeni dünya oluşumunda yani yeni bir “mana grubu” oluşunda gruba dahil olmanın anlık bir hadise olduğunu görüyoruz. Yani “o tek müjdenin” dönüşüm ve değişim müjdesinin yüreği hazır olanları, Ruh’ta yüreğinde nokta oluşmuş olanları hemen dönüşüme ve değişime getirdiğini görüyoruz. Hemen ağlarını bıraktılar ifadesinde bu insanların gruba dahil olmadaki “dönüşüm” pratiklerinin hangi düzeyde olduğu oldukça açıktır.

BENİ İZLE

Bu sözün kendi içindeki gücünü hissetmek için Mesih İsa'yı bir bütün olarak algılamak esastır. Mesih vaat edilen, beklenen kurtarıcıdır. Burada aynı zamanda “İnsan-ı Kamil” yani Yaratan'ı tüm nitelikleriyle bedende ifşa etmek, edinmek üzere yaratılmış olan insandan beklenen de “İnsan-ı Kamil” olması yani “Yaratan sureti” olmasıdır. Bu bağlamda bu muhteşem beklentiyi “Mesih İsa” kendi üzerinde toplayıp ilan etmektedir. O zaman “Adem düzeyindeki” insanı benliğini fark ettikten sonra “sevgi ve ihsan niteliğine” ulaştıracak yani Yaratan niteliklerini üzerinde yansıtabilecek bir hale getirecek bir yolu takip etmesi icap etmektedir. Bu yol normal, standart, alma arzusunda, kendi benliği üzerinde sürekli kendi için alıp duran bir durumda yaşayan insani düzeyden farklı bir yol olmalıdır. Bu da tamamen yüzde yüz dönüşüme niyet etmek ve bu dönüşümü pratiğe dökmek yani değişime tabi tutmak esastır. O zaman bu Mesih'in yoludur. Yani “mana yoludur.” Bu nedenle Efendimiz'in sözündeki güç “hakiki değişime taşıyan dönüşümün gücüdür.”

Bu çağrının gücü esasında Yaratan'ın Ruh'unun kalpte bir nokta oluşmasında güç olarak görülmektedir. Dört öğrencinin Mesih'i müjdeye hazır olmasında olduğu gibi. Nokta mevcuttur şimdi kurtuluş lütfunun dokunması gerekmektedir. “Ardım sıra gel.” Bu ifadelerle noktanın içine Mesih tohumu atılmıştır. Ve hareketlilik başlar. Bu hareketle süreklilik yani Adem'in Mesih'i takibi başlar ve şimdi diğer seviyeler aşılmalıdır.

Sözün gücü ki, burada bu söz kelimelerden ziyade “hocanın yürekleri uyandırması anlamındadır.” Yüreklerin uyanmasında bu iç uyandırışı “beş” adım izlemektedir. Bunlardan biri ister istemez dönüşüm çağrısına tabi olma gelmektedir. Bu İTAAT'tir. Bu farkında olmadan bir yürek bütünleşmesidir. Ancak edinilen bir takım değerler hakiki ve yürekten bir itaatle kabul edilir ve o değerlerin ardı sıra yürünür. Bir diğer adım esas müjdenin birincil koşulu olan TÖVBE yani DÖNÜŞÜM hareketidir. Yani kalp noktasının açılması bizi ışığa kenetleyecektir. Aldığımız ışığı kendimiz için aldığımızın ve kabımızdan taşıdığının ve fazlalığı nedeniyle gözümüzün kör olduğu ve şimdi kalp noktamızın açılması bütün filtre sistemlerimizi işlettiği için başka bir boyutta algıladığımız ortaya çıkmaktadır. Bu ister istemez ışığa hayran, hayran bakmamız takılıp kalmamızdır. Gözümüzü ayıramamamızdır. Yani itaattir. İtaat, içsel körlüğümüzü ve aydınlıktaki karanlığımızı aydınlatmaya başlayacağı için artık aynı hat üzerinde yürümemiz mümkün olmayacaktır.

Dolayısı ile bir dönüşüm başlamış olacaktır. İşte bu tövbemizdir. Ve sonra ÜST AKLA TUTUNMA adımı harekete geçecektir. Yani dönüşümün değişime neden olması için sürekli olarak bir üste bakmakla mümkündür. Burada Mesih İsa'da biçimlenmekte aslında “hocaya” yani “bir üst akla tutunma” vardır. Bu şarttır çünkü “doğal olarak ilk doğamız” yani “yaratılıştan gelen insani doğamızın” bizdeki pratiği çoktur eğer itaat ve dönüşümden sonra üst akla tutunma olmazsa o zaman en ufak bir fırsatta kendi birincil doğamıza dönmemiz çok normal olacaktır ve böylelikle değişim olmaksızın dönüşüm geriye işleyecek ve O'na değil kendimize itaat devreye girecektir. Ve elbette itaat, tövbe (dönüşüm) ve üst akla tutunma bizi inanılmaz bir limana getirecektir. Bu limanda manevi tecrübelerle Yaratan'ı edinmiş bir yüreğin GÜVENİ vardır. Bu liman güven limanıdır.

Çünkü artık Yüce Allah'a iman sadece bir ilahiyata, anlatılan öykülere, bize hoş gelen birkaç söze inanmak değildir. Yaratan'ı “sevgi ve ihsan” nitelikleriyle “kendi benimizin üzerinde” artık “kendi için alan değil de” “başkası için alan” değişimi içinde edinmiş olma prensibi içinde inanmaktır. Bu yaşamdır. Efendimiz'in dediği “bol yaşamdır.”

Yaratan'da yerli yerinde varlığımızın amacını yaşayarak edinmiş olmak zaten Yaratan'ı bendeki Mesih'te bilmek anlamındadır. Bu da başı ve sonu belli muhteşem bir kainat sistemi içinde Yaratan düşüncesinde esenliktir, güvendir.

Böylesi bir manevi hareketlilik DAYANMA gücünü getirmektedir. Bu da beşinci ve hepsinin bir bütün oluşturduğu “izleme noktasıdır.”

ÖĞRETİ VE İYİLEŞME

Müjde'nin yolunda Ruh'un işleyişinde ve Mesih'in bizde inşasında yürümek esasında kainata ışığın hem bize hem de etrafımıza ifşasını getirmektedir. Yani bu hem içe hem dışa yansıma hareketidir. Ve sonucunda iki şey husule gelmektedir. Bizden yansıyan Yaratan'ın “sevgi ve ihsan” niteliği ve dolayısıyla “dönüşüm ve değişimimizdeki” O'nun teorik varlığının pratiğe indirgenmesidir. Bu bağlamda da kaos ıslaha dönüşeceği için öğretiş kaosu farkındalığını ve iyileşmede ıslahın gerçekliğini hem bize hem kainata bizden ilan etmiş olacaktır.

II İNSAN-I KAMİL

(Matta 5:1-16)

Ne mutlu ruhta yoksul olanlara! Göklerin hükümlerine onlarındır. Matta 5:3

Dünyanın her yerinde ister sözlü ister yazılı olsun toplumları yönlendiren insanlara bir arada yaşayabilme ortamını sağlayan hep belli başlı temel öğretiler, temel prensipler vardır. Kimi bir diğerine göre daha sıkı, kimi bir diğerine göre daha gevşek gibi görünür ama hep esasında o toplumu, o koşulu, o koşuldaki insanı yansıtır bütün bu öğreti ve kurallar. Fakat bazı öğretiler ya da yaşam prensipleri öylesine evrenseldir ki, sanki çıktığı yöreden bir ok misali dünyanın bağrına doğru hareket eder durur ve birden bire bütün bu öğreti ve prensipler adeta dünyaca sahiplenilir. Ve ilginç tarafı bu tarz en üst öğreti, düşünce ve prensiplerin birçoğunun yayıldığı çağda günümüzdeki iletişim araçlarının hiçbirisi de ortalıkta yoktur. Ama söylenilenler o kadar etkindir ki, adeta dünya “susamışlık içersinde” bir sünger gibi bütün bu öğretileri, düşünceleri ve bu üst prensipleri içine çeker. Birçok öğretiler ve prensipler esasında bütün dünyada insan toplumunu, insan ilişkilerini, toplumsal yaşamı doğrudan ya da bir şekilde etkilemiş olmakla birlikte çok azı doğrudan insanı esaslı insan seviyesi diyebileceğimiz o -insan-ı kamil- yani esas Yaratan suretine dönüştürüp değiştirebilecek bir niteliktedir.

DÖNÜŞÜMDEN DEĞİŞİME

Esasında Mesih İsa'nın ilk vaazında söylediği iki önemli kelimenin hayata geçirilmesi esas olandır. Oysa birçoğumuz “Müjde” kelimesi ile sadece “Efendimiz İsa'yı” bağdaştırıyor ve İsa'yı yüreğimize almakla eş tutuyoruz. Bu temel olarak doğru olmakla birlikte esasında “Müjde” bir büyük dönüşüm ve değişimin giriş kapısı olarak karşımızda durmaktadır. Yani “Müjde dönüşüm ve değişim” olduğunu daha önce ifade etmiştik. O zaman hemen aklımıza şu soru geliyor ne şekilde, hangi koşullarda, bu dönüşüm ve değişim neye doğru bir dönüşüm ve değişimdir?

Bu dönüşüm ve değişimin sonu ne olacaktır? İşte bütün bunlara baktığımızda biz esas itibariyle dağdaki vaazlarında Efendimiz'in Müjde'nin bu iki önemli esasının nasıl hayata alınacağı ve ne yolla etkinlik oluşturacağını ve bizdeki dönüşüm ve değişim hareketinin ne olduğunu, nasıl olduğunu ve nasıl sonuçlanacağını ifade edip durmaktadır.

Bu bağlamda Mesih İsa'nın müjdesi olan “tövbe-dönüşüm” ve “göklerin egemenliği-yani her güne yayılan de-ğişim” esasında “dağdaki vaaz” olarak nitelediğimiz Efendimiz'in o çok meşhur öğretileri ile açıklanıp yukarıdan aşağıya çekilmesi gereken Yaratan'ın hükümrانlığı, yükseklerin hükümrانlığı diyebileceğimiz dönüşüm ve değişim yaşamı için gerekli aşağıdan çalışma ifadelendirilmektedir. Kısacası Mesih İsa'nın hayat öğretilerinin dorukları olan bu bölümlerdeki ifadeler tövbe sonrası edinilmesi gereken “göklerin hükümrانlığının” ne demek olduğunu açıklamasıdır.

Bu noktada nedense “göklerin hükümrانlığı” konusunun netleştirildiği bu bölümler birçok zaman Mesih'i izlediğini söyleyenler için “okunması gereken özlü sözler” mahiyeti dışına pek çıkamamıştır. Bunun bir nedeni, Yaratan yolunda yürüyenlerin bütün Kutsal Yazılar bütünündeki edinimlerinin esasında tek bir öyküyü ve Yaratan'la yaratılan arasındaki “sevgi ve ihsan” ilişkisini anlattığını kavrayamamaktan “Eski Antlaşma'yı” “Yeni Antlaşma'dan” ayıran bir zihniyete sahip olmaktır. Henüz Mesihî çağ gelmemiştir ki, dolayısı ile böyle üst standartların uygulamaya geçmesi çokta ihtimal edilecek bir durum değildir. Diğer tarafta da çok radikal bir yaklaşımdır ki, bu vaaz prensipleri adeta birer şer-i hüküm olarak algılanmaktadır. En ufak bir parçası dahi bir kural olarak uygulanmazsa kişi Yaratan önünden adeta sökülüp atılacaktır. Bir başka yaklaşım ise bu öğretileri sosyal hizmetlere çeken algılayıştır.

Oysa dikkat edilirse kainatta insanların kurumsallaştırdıkları manevi yaşam modellerinin ortaya koyduğu birçok din ve mezhep bulunmaktadır.

Oysa Efendimiz İsa'nın ifadelerinde zaten var olan sinagog ibadet sistemi ve lokal ibadet anlayışı ve tapınak anlayışı üzerine manayı yerleştirmiş ve kurumsal olmayan bir manevi doktrin ve prensipler zincirini vaaz yoluyla halkın yaşamına doğal yoldan ve doğal bir yaşama biçimi olmak kaydı ile ulaştırmaya çalışmıştır.

Demek ki esas olan kurumsal bir yapıya ihtiyaç olmaksızın halkın doğal atmosferi içerisinde Yaratan'ın saran ışığı ile açılan yüreğine Mesih İsa'nın müjdesi olan dönüşüm ve değişimi indirgeyebilmesidir. Bunu da henüz Mesih gelmedi diye bir bekleme durumunda ya da şer-i hüküm durumunda ya da sadece sosyal içerikli faaliyetler durumunda algılamadan yapması esastır. Ve esasında Efendimiz'in tüm söylemlerinde bu doğal ve güncel hayat içindeki dönüşüm ve de-ğişime yaptığı vurgular çok açıktır.

DEĞİŞİM YOLUNA GİRİŞ

Dolayısı ile Mesih İsa'nın buradaki öğretileri esasında ilk vaazı ile doğrudan ve özden bağlantılıdır. Öncelikle dönüşüm esastır. Dönüşüm demek “tövbe” demek ise bu tövbeye gidiş kesinlikle yüreğin öncelikle samimi bir niyet için Yaratan'ın saran ışığına açılması gerekmektedir. Bu kalp noktası esasında “dönüşüm ve değişim” çağrısına yani Müjde'ye itaati getirecektir ve itaat de yani bu “Müjde'ye” “bu çağrıya tabi olmakta” dolayısı ile “kararlı bir dönüşümü” yani “tövbeyi” beraberinde getirecektir. Ve tabi bu adımdan sonra kişinin lütufla açılmış yüreğine bir üst akıl yani hoca bulması gerekmektedir ki, dönüşüm değişimi yani “göklerin hükümrانlığında” aşağıya çekebilsin. Üst akla tutunmak, yüreğe hoca edinmek işte bu noktada Efendimiz İsa devreye

girmektedir ve “dağdaki vaaz” esasında bu üst akla tutunma konusunda bizleri irşat eden müşhidimize tabi olmaktadır. Bu bir müddet sonra Yaratan’ı edinme ve O’nunla eşit formda olması açısından Mesih İsa’ya güveni ve dolayısı ile öğreti ve yaşamının yaşamımızda güven oluşturmaya neden olacaktır ve artık bu noktadan sonra da Yaratan’la eşit forma dönüşene kadar yani “Mesih’inde Yaratan suretine” dönüşüne kadar bizler artık her şeye dayanabilir olmuş oluruz.

Bu sıralamaya baktığımızda o zaman İsrail olmak yani Yaratan’a yürümek kavramında Ruh’un açtığı yolda Mesih’in kurtarışında bizim için dağdaki vaaz Müjde’nin yaşamımızdaki

işlerlik yollarıdır. Ne gelecekte Mesih’in gelişinde yaşanacak bir yaşamın ifadesidir, ne şer-i olarak harfiyen uygulanması şart olan bir prensipler bütünüdür ne de sosyal hayatı geliştirmek için var olan prensipler zinciridir.

Bu, Mesihi düzeyde “kendi beni için almaktan” “sevgi ve ihsan Olan” Yaratan’ı Mesih’inde ve Ruh’unda yansıtmak için Müjde’nin yani “dönüşüm ve değişim” çağrısının hayata indirgenmesi yolları ve sonuçlarıdır. Kısacası bu samimi bir biçimde Yaratan’ı Mesih’inde edinmeye çalışan bir samimi Ruh’ta imanlının yeni yaşam tablosu ve yansımasıdır.

Bu nedenle Mesih İsa’nın özellikle bu vaazının “ne mutlu” ifadesiyle başlayan cümlelerinde aslında “Ne mutludur, yani o insan ne kadar şanslıdır ki, hakikaten istisnai bir şeye sahiptir yani kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahiptir, hazların en büyüğünü duymalıdır” gibi çok geniş bir manayı içermektedir. Yani bu şöyle bir misalle anlatılabilir: “Bir kişi çok zevk alarak yaptığı ve tatmin olduğu bir işe sahipse ve bu işle ekonomik olarak da tatmin oluyorsa, koşulları itibarıyla de tatmin oluyorsa” işte o durumda o insana “ne mutlu sana” denildiğinde buradaki mutluluğun esasında sadece sevinme olmadığı açıktır. İşte burada Mesih İsa’nın ifadelerinde de esas olarak bir insan Yaratan’da duyulabilecek en büyük hazzı, en yüce yürek hazzını hissederek yaşamaya gereken koşulları ifade etmektedir. Bu koşullar bir insanın esas en üst hazları alabileceği ve insan-ı kamil düzeyine insanı ulaştırabilecek koşullardır ve bu nedenle bunları yapabilene “ne mutludur”, bunları yapabilene “en üstündür” denilebilir. Biz insanlar olarak en muhteşem ve en haz veren, en derin kalbi mutlulukları veren şeylerin hep maddeyle bağlantılı olduğu kanaatindeyiz. Bu da doğal olarak bedende olmamızın ruhumuzun bir beden içinde dünyayı algılamasından kaynaklanmaktadır. Oysa bu noktaya yani Yaratan’dan olan ruhlar olduğumuza ve maddeyle geçici bir temas içinde olduğumuza çok iyi vurgu yapmaktadır Efendimiz İsa. Ve bu nedenle esas hazların dönüşüm ve değişimle manevi bir yaşamı beden yaşamımız içine çekmekle mümkün olduğudur.

DEĞİŞİM YOLUNUN AŞAMALARI

Efendimiz’in, Müjde ile davet ettiği kurtuluş yaşamında dönüşüm ve değişim esas teşkil ettiğine göre bu esasın üzerine bina edilecek olan kabın nasıl bina edileceği “dağdaki vaaz” prensipleriyle aleni bir şekilde ortaya dökülmektedir. Güneşin ışınlarının gerçekten güneşin ışıkları olarak yer alması için yani güneş ışınlarının hakikaten yansıması için esas olan şey esasında ışınların çarptığı karşılayıcı engellerdir. Burada da durum aynıdır. Yani bir kap oluşturmaksızın Yaratan’ın o en üst düzeyde varlığının yansıması gerçekleşmeyecek ve doğal olarak haz alma imkan dışında olacaktır. Peki, o zaman bu şu demektir yani dönüşüm ve değişim için lazım olan kaptır ve bu kabı oluşturmamız esastır. Bu kap nasıl oluşacaktır? Bu kabın oluşmasına temel esas yürekte “gönül gözü” ya da “kalp noktası” dediğimiz o farkındalıktır. O zaman buradaki bütün prensipleri Mesih İsa’nın yaşamıyla yürekle bütünlemek bize otomatik olarak Yaratan formuna getirmiş olacaktır. Bu form eşitliği noktalarında da doğal olarak Yaratan’ın ışığı aynanın ya da herhangi bir yansıtıcının güneş ışığını üstüne çekip yansıtması gibi oluşturulan yaşam kabıyla ve daha doğrusu

manevi ma- nada Yaratan ışıǰına açıklıkla bir kap oluşmuş olacaktır. Bütün bu aşamalar daha çok daha çok bizim Mesih İsa'da biçimlenmemiz, Efendimiz'in yaşamını giyinmemiz ve Yaratan Ruh'unun yönlendirmesinde bir hayat sürmemizdir. Şimdi bu ışıǰı yansıtmak için kap oluşturan prensiplere ba- kalım:

1. Ne mutlu ruhta fakir olanlara! Çünkü göklerin hükümrânlığı onlarındır. Buradaki yoksulluk sürekli olarak Yaratan'ın görkeminde, mana yolunun harika işleyişinde, kaosun karşısında düzenin dinginliğinde kişinin kendi yetersizliğini, eksikliğini fark etmesidir. Bu eksikliğin farkındalığı esasında Yaratan'ın üst değerleri ile kişi arasında dua oluşturmaktadır. Demek ki Efendimiz Müjde'sinin hemen arkasında ilk dönüşüm sonrası değişim adımı olarak kişinin manevi eksikliğini fark etmesi olarak ifade etmektedir. Zaten eksikliğin bilincinde olmak tamlığa doğru hareket etme ihtiyacını da görebilmek demektir ve bunu görmek bir de hareketi getirebilirse hakikaten kişi "göklerin hükümrânlığını" aşağıya çekmeye başlayacaktır.

2. Ne mutlu yaşlı olanlara! Çünkü onlar teselli edileceklerdir. Çoğu zaman buradaki üzüntüyü de algılayamıyoruz. Burada neye ve ne için üzölmemiz gerekiyor? Buradaki üzüntü aslında bu eksikliklerinin farkında olmalarından duydukları üzüntüdür. Zaten bu üzüntü "eksiklerini tamamlama, arayı kapatma arzusunun oluşturacak olan bir hissedıştır. Dolayısı ile bu arayı kapatma arzusu da "dua" olarak isimlendirilmektedir. Yeşaya 40:2'de Yaratan'ın ifadesi olarak ifade edilen "avutan halkımı" sözlerinde aslında "kendi alma arzuları" içinde yaşadıkları durumlarından çıkış yolu olduğu ifade edilmektedir. Efendimiz İsa'nın vaazında da kendi üzerindeki "Yaratanla eşit formda" olma bütünlüğünde esasında bu eksikliğin farkındalığı ve üzüntüsünü çekenler için umudun yolu hazırdır.

3. Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklardır. Esasında "yumuşak huy" ifadesinde daha önce de dediğimiz gibi kolay insan olma, daha üst nitelikleri çabuk edinebilme, boyun eğebilme, insanları incitmeme gibi birçok kavramla birlikte kendi çapında disiplinli olma ve iyiye doğru kolay eğitilebilme eğilimi olma gibi birçok iyiye eğilimli kavram vardır. Yeryüzünün bütün getirileri aslında sakın, ağır başlı, kibar, kolay öfkelenmeyen, belli bir hayat disiplini içinde olan, eksikliğini farkında ve bunlar için üzüntü duyabilen bir kişi için genelde değer taşımaktadır. Bu tür bir kişi kendisine sunulan bütün nimetlere kıymet vereceğı ve yetinebileceğı için doğal olarak bir anlamda "yeryüzü nimetlerini" edinmiş bir kişidir. Esasında "eksikliğini farkında" ve "bu eksikliklerden üzüntü" duyan kişinin bu durumdan kurtulması için "yumuşak bir huya" sahip olması esastır. Çünkü yumuşak huy bir üst aklı aşağıya davet edecek dolayısı ile içinde bulunduğu konumdan kurtulabilme niyeti oluşturacaktır. Yani bir başka deyişle eksikliğini tamamlamak için Yaratan'a dua yükseltecektir.

4. Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyurulacaklardır. Ancak yumuşak huylu olan yani üst akla tutunabilecek olan ve eksikliğıne üzölerek bu eksikliğı ortadan kaldırmak için yumuşak huylulukla eksikliğini tamamlayacağı yolları yani Yaratan'ı edinme (form eşitliğı) yollarını arayan kişi kurak çölde aç ve susuz kalmış bir kişi gibi olacak ve esasında bu hareketinin, bu yönelişinin de sonucunu alacaktır. Efendimiz'in dikkat çektiğı noktalar aslında "kalp noktası açılmış kişinin" bu noktadan hareketle Yaratan'a yönelme yani İsrail (Yaratan'a doğru yürüyen) olma aşamalarıdır.

5. Ne mutlu merhametli olanlara! Çünkü onlar merhamet bulacaklar. Bu vaazdaki bu "dönüşüm sonrası değişim" basamakları gerçekten bir çiçeğın açma aşamaları gibidir. Sanki çiçek güneşin ışıkları ile ışıkların geldiğı tarafa yönelmiş ve o yöneldiğı tarafta da yavaş yavaş açmaya başlamıştır. Esasında "Yaratan'a yürüyen" yani (İsra-el-asla bugünkü devlet ve millet anlamında

değil) bu basamaklarla Yaratan'a açmakta ve Ruh'unda Mesih olmaktadır. Şimdi bu noktada Yaratan'ın sevgi ve ihsanını yansıtmaya aşamasına gelinmektedir. Bu merhamet basamağı esasında "içsel değişimin" temel göstergeleridir. İsa Mesih'in yüreği buradadır. Yani merhamet yüreği Yaratan'ın sevgisinin açılımıdır. Sevgi karşılıksız olarak Yaratan'da lütuf olarak bütün varlık alemine sunulmaktadır. Merhamet eden zaten bunun farkında olandır ve karşılıksız sunulan merhameti zaten aldığını fark edecektir ve zaten merhametin esas kaynağını bulmuş olacaktır.

6. Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Allah'ı görecekler. Sevgi ve ihsan Yaratan'ın ta kendisidir. Yani bütün bu kainatta Hiç-Varlık olan o muhteşem Yaratan Ruh'u ve Mesih'inde bize takdim ettiği varlığını esasında iki nitelik olarak açıklamaktadır: "Sevgi ve ihsan." O zaman bu iki nitelik a) eksikliğin fark edilmesi ile b) bu eksiklik için üzüntü duyulması ile c) bu eksikliği gidermenin yolunun samimi bir biçimde yumuşak huyluluktan geçtiğinin idrak edilmesi ile d) bu yumuşak huyluluğun üst aklı aramaktan kaynaklı doğruluğa açlığı ve susuzluğu getirmesi ile ve e) dolayısı ile esas doğruluğun Yaratan'la form eşitliği olduğu gerçeğini yani "sevgi ve ihsan Olan'ı" benim kendi öz varlığında "sevgi ve ihsan" olarak hissetmemle bende kendisini göstermektedir. Yani Mesih İsa bize Yaratan'ı edinerek "Adem seviyesinden" "Mesih seviyesine" yükselmenin basamaklarını burada vermektedir.

Mesih seviyesi "İsa Mesih'te Ruh'un yardımı ile biçimlenme" seviyesidir ki bu yaratılmamızın gayesi olan "Yaratan sureti" olma seviyesidir. Bu seviyede insan artık "insan-ı kamildir" ve sonuç "gelen kaynağa Yaratan'a kesin dönüş ve O'nunla bütünleşmedir." Bu zaten cennettir. Yani ruhların en üst noktada Yaratan'ı yüceltip O'nda sonsuza dek en üst hazzardan oluşan ışığı aldıkları nokta.

Görüldüğü gibi bu altı daire aslında bizi maddi dünya-dan manevi dünyaya getirmektedir. Bu altı nokta üzerinde çalışma adeta bizi Adem suretinden Mesih düzeyinde Yaratan suretine getirmektedir. Ve buradan yedinci nokta yani yeni yaşam yeni dünya ortaya çıkmaktadır. Bu noktada üst dünyaları edinmişlik söz konusudur. Adeta burada yepyeni bir doğuş vardır. Çünkü bu noktada artık yürek "kötü gören gözü çoktan kör etmiştir." Yani Yaratan gibi "her şeyin iyi olduğunu" görmektedir.

Bu altıncı nokta artık yeni dünyadaki yeni insanı doğuran noktadır. Bütün nitelikler, bütün Yaratan'a dönüşüm ve değişim esasında bu noktada yani "yüreğin temiz" olduğu noktada birleşmekte ve ıslah edilmiş bir insan insanı, Yaratan sureti insan ruhunu yeni bir dünyaya getirmektedir. Bu Yaratan'ın benden ifşasıdır. Bu Mesih İsa'ya bürünmedir. Ve bu yeni dünyada insan iki "sevgi ve ihsan Olan'ı" maddi beden içinde Efendimiz Mesih İsa'nın manevi ifadelerle yarı insan-yarı ilahiliğini "sevgi ve ihsan" yani edindiğini yansıtarak yaşamını sürdürmeye ve kendi ıslahı ile dünyasını da ıslah etmiş olarak ve bunda devamlılıkla yaşamaya devam eder. Bu insanda "sevgi ve ihsan" niteliği "esenlik" ve "doğruluk" niteliklerinde ışıkmaktadır. O zaman bu son iki niteliği de Efendimiz Mesih'in şu iki önemli prensip öğretisinde görüyoruz.

7. Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Allah oğulları denecek. Yukarıda bahsettiğimiz bütün aşamalar üstünde artık altı önemli manevi basamağı (mecazen manevi dünyayı) aşan Mesih'in Müjde'sinde kurtuluş bulmuş samimi kişi yeryüzünde sadece barışı, esenliği sağlayan, yansıtan, ifade eden, koruyan kişidir. O Mesih'in bütün manevi üst dünyaları aşağıya çeken yaşamını yansıtmaktadır.

Yani o kişi artık "sevgi ve ihsan Olan" yüce Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" niteliğini üzerinden yansıtan kişidir. O kişinin iç alemindeki sükunet, huzur, haz, barış, esenlik yani Yaratan'ın ışıkları

Mesih İsa'da dinginleşmiş Ruh'un yönetimindeki yaşamı ile dışa yansımaktadır. Dolayısı ile bu insanlar bu iç barışlarını dışa da yansıtmaktadırlar. Ve kaos içinde ıslahın simgesi olarak kaos içindeki her kişiyi üzerlerine çekmektedirler.

8. Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Çünkü göklerin hükümrânlığı onlarındır. Yaratılış gayesinde “benini fark eden insanın” “Yaratan suretine” dönüşerek Yaratan'ı yansıtmayı esastır. Bu yansıtmada farklı düzeylerde ve bencillikler içindeki insanlık arasında bir sürtüşme demektir. Yani piramidin ilk basamağında cansızlar egemenliği vardır aynen öyle daha üstünde bitkiler ve daha üstte hayvanlar ve en üstte yani bütün bu saydığımız seviyelerden daha az miktarda insanlık düzeyi vardır. Bu maneviyatımızla karşılaştırılırsa esasında en üst seviyeye yani insani düzeye çıkmak oldukça zorlu bir yolculuktur. Bu nedenle Efendimiz İsa'nın lütfundaki kurtuluşunda bizler yukarıya çekiliriz. Yani piramidin üstüne. O noktada artık “kişinin kendi beni için alması” diye bir şey söz konusu değildir. O noktada “hep sevgi ve ihsan” sunumunda “komşusuna vermek için alması” söz konusudur. O zaman doğruluk yani “sevgi ve ihsan olma” bu nitelikleri yaşama konusunda toplumla, insanlarla hep sürtüşme söz konusudur. Ve dolayısı ile “ıslah” arzusu, “dönüşüm ve değişim” arzusu kendi “bencil” düzeylerine alışmışları rahatsız edecektir. Ve öyle ya da böyle zıtlığın zulmü başlayacaktır. Ama Efendimiz Mesih İsa'nın öğretisinde işte bu nokta artık esas önemli olanın yani “göklerin hükümrânlığını” bize kadar çeken bir durumdur. Hükümrânlık budur. Artık Yüce Yaratan'ı edinme söz konusudur. Artık yüce Yaratan buradadır. Mesih İsa'da ifşa artık Mesih'le bizde ifşadır.

Bütün bu dönüşüm sonucu değişimi tamamlama yolundaki Mesih İsa'da biçimlenen Ruh'un rehberliğinde Yaratan'ı edinme yolundaki kişiler arasında peygamberlik düzeyini de yansıtan kişilerdir. Dikkat edilirse “doğruluk uğruna zulüm görenler” aynı peygamberler gibi zulüm görmektedirler.

Çünkü onlar herkesin doğru bildikleri üzerine yükselmiş ve esas doğruyu “sevgi ve ihsanı” yansıtmaya gayret etmişlerdir. Şimdi Ruh'un yönlendirişinde Mesih'te “kalp noktaları” açılan kişiler de aynı şeyi yapmaktadırlar. Bu da zavallı bir durum değil aksine sonsuzlukta Yaratan'la bizi bütünleştiren kısacası sevinç getirmesi gereken bir durumdur. Çünkü Mesih İsa'da kurtuluşu gönenen bir kişi Ruh'un önderliğinde Yaratan'ı yücelten ve O'ndan sonsuza kadar zevk alan bir kişi olarak O'nunla Mesih'inde ve Ruh'unda bütünleşmiş olacaktır.

III

TUZ VE IŞIK OLMAK

(Matta 5:13-16)

Yeryüzünün tuzu sizsiniz... Dünyanın ışığı sizsiniz. Matta 5:13-16

Efendimiz'in ilk açılımında ifade ettiği “dönüşüm” ve “değişime” çağrı ve bu çağrının açılımı yani “göklerin hükümrânlığını” aşağıya çekmek arasında büyük bir değişim çarkının işletilmesidir. Doğal olarak birinci doğamız olarak “Adem” düzeyindeki farkındalığımızda fark ettiğimiz henüz dönüşüm ve değişime uğramamış doğamız arasında “dönüşüm” ve “değişim”

müjdesini aldığı anda aslında bir sürecin içine çekilmiş olmaktadır. Bu süreçte ilk önce bu çağrıya kulak kabartıp çağrıyı ciddiye almak gelmektedir. Bu ciddiyet aşamasında aslında rol oynayan itaatimizdir. Yani bu çağrının ardı sıra gitme kararlılığına sahip olmak önemli bir adımdır. Bu adım bize “tövbe” dediğimiz ve bizi değişime daha doğrusu değişimin sürekliliğine taşıyan değişime getirmektedir. Bu aslında dönüşümün olmazsa olmaz iki aşamasıdır. Çağrıya uyum yani itaat ve elbette tövbe yani kararlılık içinde fark edilen ego üstündeki birinci doğanın ikinci doğaya dönüşümüne yönelmek. İşte bu iki aşamalı girizgahtan sonra artık “göklerin egemenliğinin” aşağıya çekildiği “değişim” süreci gündeme gelmektedir. Bu süreçte de olması gereken bir üst aklın yani düzeyin bize sunulması gerekmektedir ki, bulunduğumuz seviyeden yani “Adem düzeyinden” yavaş yavaş Yaratan’ı edinme yani Mesih İsa’da biçimlenme, sunulan kurtuluşu edinme ve gönenme aşamasına hareket edelim. İşte bu noktada Efendimiz Mesih’in hayatı, öğretileri ve elbette kurtarışı devreye girmektedir. Yani bu bizlerin “dönüşümü” hakiki kılmak ve sahidan kendi “benlik” doğamızı terk ederek “ikinci doğamıza” yani Mesih’i yaşama “yeni doğuşa” gelmemiz için gerekli olan üst akla tutunmamızdır. Çünkü bir üst akıl yoksa kişi nereye, ne şekilde devam edeceğini bilebilecek değildir.

DÖNÜŞÜM VE DEĞİŞİM SONUCU

Onlara Allah oğulları denecek... Matta 5:9

Şimdi o zaman sıralama şöyledir: Müjde duyurulmaya başlamış ve “tövbe” (dönüşüm) ve “göklerin egemenliği” (değişim) ilan edilmeye başlamıştır. Mesih İsa bu dönüşüm ve değişim için her şeyi kendi yaşamında Yaratan’ı edinmiş, O’nunla eşit formda bir kişi olarak O’nun “sevgi ve ihsan” niteliklerini tam olarak yansıtarak sunmaktadır. Yani bir manada Mesih İsa Yaratan’ın o yüce varlığını mecazi ve manevi manada yansıtmaktadır. Bu noktadan hareketle bu çağrıya cevap yani itaat tövbeyi yani dönüşümü getirmiştir ve Mesih İsa’ya pür dikkat kesilerek çağrısına itaat edip tövbeyi gerçekleştirenler şimdi de bu dönüşüm sonrası bedenlerinin ölüm saatine dek sürecek olan “göklerin egemenliği” yani “değişim” sürecine tabi olacaklardır.

Bu değişim sürecinde “inayetin her sabahında yenilen- mesi” prensibi de oldukça açıktır ve dolayısı ile “yeni doğuşta” bir hayat sürekli yenilenerek mana değerleri açısından sürekli yükselen, yani mecazen ruhun yükseldiği adeta yukarılara çekildiği bir yaşama doğum gerçekleşmiştir. Yani bu doğuşta da bir süreklilik esastır. Büyüme süreci, olgunlaşmaya yükseliş esastır. Zaten büyüme yoksa “yeni doğuştan” ya da “değişimden” bahsetmek mümkün değildir. Eğer bu gerçekleşmiyorsa o zaman “dönüşüm” de yoktur.

Kısacası bu durumda bütün çarklar geri işlemektedir. Burada itaat ve tövbe olmadığına göre bir üst akla tutunma ve bunun getirdiği güven ve dayanma da elbette yoktur. Bu tarz kişiler yani hayatın getirilerine, negatifliklerine dayanamayan, güvensiz ve üst bir akla hiç saygı duymayan tövbesiz ve itaatsiz bir ortamı da beraberinde getirmiş olmaktadır.

DÖNÜŞÜM VE DEĞİŞİM KARŞITLIĞI

Göklerin Hükümranlılığı onlarındır... Matta 5:10

Aslında yeni doğuş bir anlamda sancı demektir. Sanki tek yönlü bir kalabalığı yarmak gibi bir ters akıntıyla karşılaşma durumu söz konusudur. Bu durumda kişi hem itaat, tövbe gibi bir doğum sancısını yaşayacaktır hem de bu acının sonucunda üst akla tutunma ve ona güvenme gibi bir doğum sonrası durumu idrak edecektir.

Bütün bu aşamaların sonucu da doğal olarak yeni yaşama, yeni doğduğu mana dünyasına dayanmayı getirecektir. Eğer bu aşamaların herhangi birinde bir zayıflık söz konusu olursa dayanma yani uzun yıllar sürecek olan değişme sürecine dayanma elbette oldukça zor olacak ve hatta yukarıda anlattığımız geri dönüşüme tabi olmayı da beraberinde getirecektir.

Bu dönüşüm ve değişim ve değişimin aşamaları doğal olarak bizi yukarıda da söylediğimiz gibi genel gidişin tersine bir duruma getirecektir. Bir tek yöne akıntı içinde yol almak kolay bir olay değildir. Çünkü o zaman akıntı sürekli olarak karşıdan bir baskı oluşturacaktır. Burada da olan aslında budur. Özellikle dönüşüm sonrası değişime girip, değişim aşamalarını izleyen Mesih'te biçimlenmeye başlayan insan elbette pozitifte bir ilerleme kaydederken birden bire negatiflerin arttığını göreceklerdir.

İşte bu noktada karşı gelmelerin başlaması doğaldır. Çünkü her şeyin “ben için almak üzerine kurulduğu” maddi bir dünya algılaması içinde birçok insan o taraftan hareket ederken sizin hareketiniz “saran ışığın” kalp noktanızı açması ve Mesih İsa'nın yüreğinizde kurtarıcılığı ve efendiliği ile yer alması ile artık sizler “başkalarına vermek için almaya” doğru hareket etmiş olacaksınız. Bu ters istikamet “kalbi” tavrı yani dindarlık değil de “hakiki bir yürek hareketi” olması halinde sizden yansıyan “Mesih” yansıması dolayısı ile “ben için alma” arzusu üzerinde yani “öbür taraf” diyebileceğimiz bir tarafta yaşam sürdürenler için oldukça terslik oluşturacaktır ve onlar farkında olsalar da olmasalar da ki çoğu zaman farkında olmadan size karşı gelmeye başlayacaklardır.

Esasında bu noktada Efendimiz Mesih İsa'nın “ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere, çünkü göklerin hükümrânlığı onlarındır” sözleri devreye girecektir. Çünkü bu o andır. Yani sizin esas Yaratan suretinde olarak olmanız gereken yerde olmanızdır. Bu noktada artık Yaratan suretine dönüşmüş olmak, Adem düzeyinde “benliğini algılama” düzeyinden “Yaratan'ın sevgi ve ihsan niteliğini deneyimleme” düzeyine ulaşmış olmak aslında “göklerin hükümrânlığında” olmak anlamındadır.

En azından Efendimiz İsa bize bunu bu şekilde öğretmektedir. Demek ki, dönüşüm ardından değişim sürecinin başlaması ve aşamalarının takibi bir karşıtlığı beraberinde getirme durumundadır ve bu karşıtlığın olması bir üzüntü değil aslında bir sevinç unsuru olmalıdır.

ETKİ-TEPKİ VE SONUCU

Benim yüzümden... kötü söz söyledikleri zaman ne mutlu size!..Matta 5:11

Günümüzde birçok insan Mesih İsa temelli bir inanç içinde olduğu için tepki gördüğünde sevinmekte hatta bunu bir gurur vesilesi yapmaktadır. Oysa bunu belli bir dine dahil olmanın ya da mezhep içinde olmanın insanlar arasındaki dini farklılıkların itişme ve kakışmasından kaynaklı bir tepki ve zulüm olarak algılamak ve bundan ödül beklemek ve hatta “benim dinim senin dininden üstün” “ben kurtuldum siz kaybettiniz” tarzında tartışmalara girmek Efendimiz İsa'nın esas vermek istediğini almamaktır. Çünkü dikkat ederseniz bu sözlerde Mesih İsa kendisine bile işaret etmeksizin insanlar önünde kendisinde biçimlenmişlerin ışığının parlaklığı ile “göklerdeki Baba'nın” yani “Yaratan Düşüncesinin” o uçsuz bucaksız, sınırsız yaratma potansiyeli ile Yaratan'ın yüceltilmesini istemektedir. Ve işaret ettiği “kişinin baştan aşağıya gidişini değiştirmesidir” ve bu değişiklikte elbette doğal olarak yani Mesih İsa'nın bu dönüşüm ve değişim öğretisini kendinde deneyimleyenlerin doğal olarak yaşadıkları ortamlarından tepkiler alacağı gerçeğidir. Eğer bu tür tepkiler varsa bunun manevi manada üst bir durum olduğunu ifade etmektedir. Yani kişinin özde

dönüşüm ve değişiminin Mesih İsa’da Yaratan Ruh’u ile biçimlenmesinin bir sonucu olarak toplum içindeki dönüşüm ve değişime karşı tepkiler “sevindirici” tepkilerdir. Kişinin bir dine girmesi, bir şey olması, görüntüde dini semboller taşıması, dini hareketleri taklit etmesi, başkalarının gerçek diye Mesih adına öne sürdükleri bir takım sonradan oluşturma ilahiyatlara sahip olup bunları satmaya kalkması ve bunun sonucunda çevreden baskılar görmesi Efendimiz İsa’nın ifade ettiği ve sevinilmesi gereken, manevi ödülü olan zulüm ve baskılar değildir.

Esasında bu tarz zulüm ve baskıları esas anlamından saptırarak kişi “kendine acıma” “kendini acındırma” “kendi takımını koruma” “bir ülkü edinip bir politik gibi o görüşe sahip çıkma uğruna heyecanlı faaliyetlerde bulunma” “tarafdar olma” “ötekilerden kendini” ayırma gibi birçok psikolojik olguyu kendi üzerinde değerlendirmiş olur ve bunları da sanki Mesih İsa’nın sözlerindeki o manevi ödülü olan zulüm ve baskı durumu ile aynılar. Oysa burada bir illüzyon içindedir kişi. Çünkü Mesih İsa’nın ifade ettiği her konu, her öğreti, her kurtuluş adımı kişinin doğrudan yüreği ile alakalı, manevi hayatı ile alakalıdır. Ve bunun kurumsallıkla, dünyevi takımcılık zihniyeti ile, siyasetle, politikayla, hatta dini gelenek ve göreneklerle, kültürlerle de alakası yoktur. Tamamen kişinin Yaratanla doğrudan yürek, ruh, iç, mana bazındaki ilişkisi içsel değişimi ve bu değişimin açığa çıkardığı durumun, ışığın, enerjinin etraftaki doğal halleri içinde insanları rahatsız etmesi ile bu kişinin dönüşüm ve değişimi- mine baskı oluşturmalarıdır.

O zaman bir diğer ifadeyle eğer bir tepki yoksa yani sizin Mesih’in Müjde’sine itaat ve tövbe (dönüşüm) ile sahiplenmeniz ve hatta değişim sürecine girdiğinizi düşündüğünüz bir durumda çevreden herhangi bir negatif tepki artışı söz konusu değilse o zaman bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmeniz gerekmektedir. Çünkü insanların tepkisinin gerekliliği Matta 5:10-12 arasındaki sözlerde açıkça ifade edilmektedir. Bir anlamda bu işin rengi bu şekilde belirgin kılınmaktadır.

Yukarıda da açık açık yazdığımız gibi biz çoğu zaman bu karşıtlığı din karşıtlığı şeklinde algılarız. Genelde bu bölüme baktığımızda birçoğumuz sanki cennete gitmemizin anahtarının farklı dinlerdeki insanların bize karşı çıkmaları ve bizim de inancımızı kahramanca savunmamız gibi algılamaya meylederiz. Oysa burada açıkça söylenilmeye çalışılan kendi iç aleminde, bütün “ego merkezli” ve “Yaratan’ın ışığından” uzak yaşam seviyelerinde belli başlı değişimlere sebep olmanın bizimle eşit düzeyde olan diğer “ego merkezli” insan kardeşlerimizle olan birlikteliğimizden kopuşun karşıtlık oluşturacağıdır. Bu durum aile fertlerinin sabah yediden aşağıya uyanmadıkları bir ortamda sizin her sabah beşte kalkmanızla size bir takım serzenişlerde bulunmaları gibi bir durumdur.

Ama eğer erken kalkmanız spor yapmak ve daha sağlıklı bir yaşam içinse elbette bu sizin için büyük bir mutluluk olacaktır. Her ne kadar sabah erken kalkmak ilk zamanlarda sizin için çok zor bile olsa ve etrafınızdaki tepkiler size büyük baskılar bile oluştursa sonunda bundan sağlık açısından kârlı çıkacak olan sizsinizdir. Burada tabi bir benzetme yapılmaya ve burada esas verilmek istenilenin daha iyi anlaşılmasına yardımcı olunmak istenmiştir. Teşbihte yani benzetmede hata olmaz.

Demek ki esas olan yani Müjde’ye tabi olmanın getirdiği dönüşüm ve dönüşümün bir sonucu olarak değişime tabi olmak bizi “eksiklik algımızdan tamlığa yani Yaratan’ın sevgi ve ihsan niteliğinde insan için tayin ettiği kendi benzeyişindeki tamlığa” getirecektir.

Bu sürecin maddeyi yırtan zorlayan bir süreç olması “acılar yolunun” terki ve “mana yoluna” doğru yönelme olması elbette zorlu bir direnişin de yani doğal insanlık “bende yaratılmışlığın” “önce kişinin kendi benini tanımanın” alışkanlığını aşması gerekliliğini de

beraberinde getirmiş olacaktır. Burada ilginç olan “sizden önce yaşayan peygamberlere de zulmettiler” ifadesidir. Bir anlamda Müjde’ye girişle dönüşümden değişim sürecine ve aşamalarına geçen kişinin eksiklikten tamlığa seyahatine bir anlamda “peygamberlik” seyahati denmektedir. Yani bu kişiler Mesih İsa’nın ifadesi ile peygamber düzeyindedirler. Yani bütün bunları Efendimiz’in buyrukları doğrultusunda itaat, tövbe (dönüşüm) ve üst akla tutunma, güven ve dayanma (değişim) gibi büyük adımları yaşamının birer peygamber düzeyi hayatı deneyimleme olduğu açıkça ifade edilmektedir.

MÜJDE VE YOL HARİTASI

Kalabalıkları görünce... öğrencilerine... şöyle öğretti... Matta 5:1-2

O zaman Mesih İsa’nın “dağdaki vaazında” çok net olarak Kutsal Ruh’un saran ışığında Mesih’e çağrılmış bir samimi Yaratan’ı edinme sevdalısının, yani “O’nun sevgi ve ihsan olan” o temel niteliklerini üzerine çekme yoluna çıkan insanın bütün bu yolu nasıl aşacağı adım adım listelenmektedir. Esasında bu sıralamayı aynen yaşama Ruh’un rehberliğinde indirgemek koşuluyla parçadan bütüne hareket etmek mümkündür ve sonunda İsra-el yani Yaratan’a yürüyen Mesih İsa’da bütün olarak İsra-el olacak yani parçadan bütünle Yaratan’ın sureti olarak varlık alemine ışımaya başlayacaktır.

Sıralamaya baktığımızda Galile bölgemizde yani yüreğimizde dini kalıplar oluşturmadığımız noktalarda, Galile misali gibi, yani Mesih İsa’nın o ilk Müjde’yi ilan ettiği on kentten oluşan Galile bölgesi gibi bizim kendi iç derinliklerimizde henüz fark etmediğimiz noktalarında Ruh’un rehberliği ile Mesih’in aydınlığı bir yolla inşa edilmek mecburiyetindedir. Kurtuluş varlığımıza böyle hakim olacaktır. Yani “on manevi kent” diyebileceğimiz Yaratan’ın henüz bizde işlemeyen o mecazi ve niteliklerinin manevi algılayış biçiminde o on muhteşem boyutunda (merhamet, güzellik gibi vasıflarında) Yaratan’ın ışığını yeniden almamız esastır. Aynen Efendimiz Mesih’in ilk vaaz etmeye başladığı nokta gibi yani Yahudi olmayan diyarlarda bir küçük sinagog bularak vaaz ettiği gibi. Yüreğimizde dinlerle kabuk bağlamamış, bir takım dini geleneklerle kapanmamış arazilerde Yaratan için hakiki bir arzunun bulunduğu yürek sinagogumuzdan başlamak kaydı ile Müjde’yi içimize almamız mümkündür ve esastır. Bu noktada “dönüşüm” yani kararlı bir biçimde Yaratan’a yürümeye yola çıkmak ilk basamaktır. Bu ilk basamağa giriş dediğimiz gibi itaati gerektirecek ve hareketi getirecektir, bu hareket evet salt Yaratan’ı istiyorum hareketidir. Yani dönüşümdür. Ve bu dönüşüm hemen manevi manada iç ıslahın başlamasıdır ve bu iç ıslahta Yaratan’ın Ruh’unun açtığı yürek noktasına Mesih İsa’yı biraz daha biraz daha biçimlendirmek, yerleştirmek demektir. Bu yerleştirmede üst akıl olarak o meşhur esaslı yol haritası verilmektedir: 1. Ruh’ta fakir olmak–eksiklik farkındalığı 2. Yaslı olmak–eksikliğe üzülmeye 3. yumuşak huylu olmak– eksikliğin kabulü 4. doğruluğa acıkıp susamak–eksikliği tamamlama arzusu 5. merhametli olmak–eksikliğim tamlıkla yer değiştirmesi 6. yüreğin temiz olması–tam olma 7. barışı sağlama–Yaratan’ı edinmiş olma.

Bu esaslı yol haritasını izlerken de ıslah olmamış doğa yani insanın yeni doğuş öncesi bütün doğası ve doğal çevresi doğal olarak bu doğa değişimine sürekli tezat oluşturacaklar ve elbette bu durumda bir sürtüşme getirecektir. Ama bu sürtüşme hayırlı bir sürtüşmedir. Bu sürtüşme olması gereken bir sürtüşmedir. Bu sürtüşmenin olduğu noktada dönüşüm tamamlanmış ve değişimde olması gereken kıvama gelmiştir. Bu değişimin artık yavaş yavaş havalanan bir uçağın uçuş seviyesine geldiği bir anlamda düz uçuşu rahatladığı bir noktadır işte bu nokta “göklerin hükümlerinin” “bütün üst yüksek Yaratan düşüncesinden kaynaklı değerlerin yer aldığı noktadır”

ve Efendimiz Mesih İsa'nın ifadelerine göre bu nokta kişinin tuz ve ışık olarak bütün kainat içinde Yaratılmış arasında yer almaya başladığı noktadır.

YOL HARİTASI İLE VARILAN NOKTA

Yeryüzünün tuzu sizsiniz... dünyanın ışığı sizsiniz... Mat- ta 5:13-14

Burada net bir noktaya gelinmektedir artık. Yani dönüşüm yolunda değişimle her gün biraz daha Mesih'te biçimlenen İbrahim düzeyini algılayan yani merhameti yani vermeyi Yaratan'dan aldığı sevgi ve ihsanı sunmayı bilen ve İbrahim gibi parçalardan bütüne yürümeyi hayatına almış olan kişi bu yola çıkmış kişidir. Göklerin egemenliği bu yolun Musa düzeyinde “benliğinin üstüne çıkılması” sonucunda Mesih’le biçimlenmedir. Bu biçimlenmede Müjde ile başlayan ve “dağdaki vaaz’da” çizilen aşamaların aşılması ile bize her gün biraz daha dahil olan bir durumdur. Ve bu durum geliştikçe karşı çıkmalar yani bütün negatif dünyasal algılar hep üzerimizde olacaktır. Bu eğer “yalnız kendimiz için almaya işleyen benlikten” “Yaratan’ın ışığını başkalarına sunma şeklinde işleyen bir benliğe” dönüş yapılmışsa ve “sevgi ve ihsan nitelikleri” size artık doğal bir yaşam biçimi oluyorsa işte o an sevinme anıdır. O an Yaratan’ın Mesih’inde Ruh’unun rehberliğinde kurtuluşu, göklerin egemenliğini dünyada hissetme, yaşama, sevinme, kısacası salah (kurtuluş), sulh (barış), selamet (eselik) zamanıdır.

Peygamberlerle eşit bir edinim algısında olma durumudur. Onlarda hep bu aşamalarda belki insanlara göre bedende küçülmüşler ama ruhta Yaratan’a Ruh’unda ve Mesih’inde büyümüşlerdir.

a) Dönüşüm-tuz bağlantısı:

Şimdi bu durum Müjde’nin yaşama alınması dönüşümü gerçekleştirip sürekli değişim yani (ruhsal yükselişi, gelişimi) getiren bir durumdur. Bu noktada kişi artık koruyucu olma durumuna dönüşmektedir. Şimdi koruyucu olma ne demektir? Tuzun esasında birinci yüzyılda önemli rolleri vardır. Hatta günümüzde bile eğer tadı damağınızda bir sele zeytini yemek istiyorsanız tuza ihtiyacınız vardır. Kaya tuzu dediğimiz tuzun küçük kırık şeker boyutundaki hali yeni toplanmış siyah zeytin sepetine konursa ve karıştırılırsa zeytin bir müddet sonra acılığını yitirecek ve taze, yenilebilir bir tatta bir hale dönüşecektir. İçine ilave edilen, taneleri arasına karışan tuz sayesinde bu böyle olacaktır. Bu önemli bir örnektir. Aynı zamanda gerek o dönemde gerek bu dönemde de örneğin kurutulmuş balıklar ve turşular gibi farklı tatları edinmemizde hep tuzun önemli bir rolü vardır. Tuz bir anlamda hem bozulmayı yani mesela etin bozulmadan korunarak saklanmasını sağlar hem de olgunlaştırır hem de olgunlaşma sonucu zeytin gibi bir gıda maddesinin yenilebilir hale gelmesini sağlar yani acılığını kaldırarak tat bulmasını sağlar. Yani kısacası tuz hamlığın, pişmesine ve hatta yanmasına neden olur. Yani kısacası bozulmuşluğa karşı bir koruyucu ve aynı zamanda tatsızlığa karşı bir tat oluşturmaktadır. Hatta yemeğe az miktarda katılması ile yemeğin çok lezzetli bir hal almasını sağlar.

b) Değişim-ışık bağlantısı:

Diğer bir durum da, kişinin yalnız toplum içinde koruyucu, olgunlaştırıcı, tatlandırıcı yani dönüştürücü olması değil aynı zamanda değiştiren olmasıdır, yani sürekli gelişimi sağlayan ve ruhların Yaratan’a Mesih’i giyinerek ve Ruh’unun rehberliğini alarak yükselmesini sağlayan olmasıdır. Bu değiştiren olma durumu nedir? Kişi eğer kendisi aydınlanmış bir kişi ise “karanlığa da bir mum” tutacak olandır.

Bunu gururdan değil, bencillikten değil, doğasındaki aydınlığından yansıtacaktır. Mesela karamsar bir ortama giren ve doğal olarak “şen şakrak” olan insanları düşünün, onlar doğal olarak bu durumu hep pozitif bir biçimde farklı bir düzeyde tutacaklardır. Yani bir manada karamsarlığı dağıtacaklar ve oraya bir ruh esenliği getireceklerdir. Bu hakiki bir edinimle Yaratan’ı edinme aşamasını yaşamış insanların doğal durumlarıdır. Yani karanlık bir odada o odanın daha da aydınlık olması amaçlı olarak ışık hep tepededir. Yani en üste konulur. Çünkü hep aranan daha da aydınlıktır. Doğal olarak karanlık dehlizlerden geçmiş insanlar ışığı gördükleri ya da edindikleri zaman hemen ortamlarıyla paylaşma durumundadırlar. Dünya tarihine bakarsak hep ışık insanlar önceleri anlaşılmamış olmalarına hatta çok büyük eziyetlere uğramış olmalarına rağmen onların aydınlığı kendileri beden yaşamlarını terk etmiş bile olsalar, yani sonradan bile olsa toplumları aydınlatmış ve yalnız kendi toplumlarını değil dünyayı da maddi hayatta bile bir üst seviyeye taşımıştır ve bu taşımada hep süreklilik ön plandadır. Dönüşüm sonrası dönüşümün sürekliliği dahi esasında değişimin içinde ve netliğinde süreklilik kazanmaktadır.

Bu bağlamda manevi dönüşümü ve değişimi edinen kişiler de edinimle Yaratan’daki yaşadıkları imanları ve ümitleri ve sevgilerini artık sözel değil, bir teoloji öğretisi olarak değil, bir propaganda planı, taktiği olarak değil ama hakiki bir yürek yaşamı olarak insanlığa akitma durumundadırlar.

Bu da bu kişinin bulunduğu her ortama “hayatın anlamını” “Yaratan düşüncesini yüceltme ve yaratılmışlığın hazzını” yansıtmayı getirecek ve her anın anlamını, tadını, öğretisini, getirisini biraz daha net algılamayı sağlayacaktır.

YARATILIŞ VE ALTI BOYUT

Bu ışığın aydınlığında “Bereşit” yani “Yaratılış-altı” kavramı vardır. Bereşit Tevrat’ın ilk giriş kelimesi yani “başlangıçta” kelimesinin klasik dildeki açılımıdır. Yaratılış kitabı tabirle altı boyutta kaostan düzene geçmiştir. Burada insanın da altı düzeyde kaostan düzene geçmesi “dağdaki vaazın” girişinde bahsedilen altı aşamada görülmektedir.

Efendimiz Mesih İsa dönüşüm sonrası bu altı aşamayı yukarıda saydığımız gibi saymaktadır: 1) Ruh’ta fakir olmak–eksiklik farkındalığı 2) yaşlı olmak–eksikliğe üzülmeye 3) yumuşak huylu olmak–eksikliğin kabulü 4) doğruluğa acıkıp susamak–eksikliği tamamlama arzusu 5) merhametli olmak–eksikliğin tamlıkla yer değiştirmesi 6) yüreğin temiz olması–tam olma.. görüldüğü gibi bütün bunlar Mesihi düzeyi getirecek adımlardır ve bu adımların tamamlanmasında iyi olan yani şabat (yedinci boyut) 7) barışı sağlama– Yaratan’ı edinmiş olma yani Yaratan suretinde olma Mesih İsa’da kurtulmuşluğun tam gönenilmesi, O’nu yansıtmak ve Ruh’un ışıltı ışıltı sizden insanlara dokunmasını sağlamak söz konusu olacaktır.

BEREŞİT VE SONUCU

Yaratılışın açılması bu altı aşama ile söz konusudur. Efendimiz de bunu açıkça öğretmektedir ve bu açılımın sağlanması Yaratan’ın mirasçısı yani oğul seviyesini bize taşımaktadır ki, bu da Efendimiz’in kurtuluşunun gerçekleşmesi, Mesih’in düzeyidir. Bu seviye zıtlıkları getirecektir ve bu maddi bakış açısından zulümdür, ama manada acıların yolundan kopuşun getirdiği koşul zorlamalarından başka bir şey değildir. Ve sonu göklerin egemenliğidir. Bütün bunlar da doğal olarak sizden iki önemli nokta olarak çevrenize yani kendi yeni doğuşunuz ardından yeni oluşturacağınız dünyanıza zincirleme olarak yansıyacaktır. Bu yansımada sizin dönüşüm

değişiminizin enerjisi, çekimi başkalarının dönüşüm ve değişimine de bir aracı, bir başlatıcı olacaktır. Bu da hepimizin çok daha rahat anlayabileceği şekliyle tuz ve ışık olma durumudur.

Kısacası bütün bunlardan hareketle Mesih İsa'nın Müjde yani tövbe (dönüşüm) ve göklerin hükümrانlığı (değişim-sürekli gelişim) vaazı ve ardından bunun nasıl olacağına ilişkin verdiği ruhların yol haritasının kişiyi göklerin hükümrانlığı noktasında getirdiği iki durumu izah etmektedir. Bunlardan biri bahsettiğimiz gibi tuz olma durumudur ki, bu durumda dönüştürme vardır. Olgun olmayı olgunlaştırma, tatsız olanı tatlandırma ve çürümeye meyilli olanın çürümelerini durdurma gibi bir dönüşüm tabiridir.

Işık olma durumunda ise sürekli aydınlatma ile değiştirme yani sürekli geliştirme bu dönüşüm durumunu sürekli tutma durumu vardır. Ve ışığın azı bile karanlığa baskındır. Baskın olan ortadan kaldıran küçücük bir huzmenin içeri girmesidir.

Esasında kalp gözünün “saran ışığın” yani “Ruh’un gücüyle açılması” yüreğin arzusunu kişinin “kendi için alma arzusunun” farkındalığının başlamasıdır. Bunun farklı bir istikamete dönüşümünün gerekliliği Ruh’un açtığı kalp noktasından içeri Mesih İsa’nın kurtarıcılığı ile girmesiyle başlayan bir olgudur. O zaman “lütuf olarak” yukarıdan kurtuluş yüreğe takdim edilmektedir. Ama bu takdim arkasından aşağıdan gayretin başlaması esas olmaktadır. Çünkü Yaratıcı’nın niteliklerinin edinimi, yani O’nunla form eşitliği O’nun kısaca özet halinde “sevgi ve ihsan olma” niteliğinin bizde yeni bir doğa oluşturmalarıdır ki, bu da Mesih’te Ruh’un saran ışığında her gün biçimlenmemiz anlamındadır. Bu doğa yeni doğuşun gerçekleşmesi ardından sürekli değişim ve elbette bizim sürekli alttan gayretimiz demektir.

LÜTUF VE SONRASI

Işığınız insanların önünde öyle parlaysın ki.....insanlar “göklerdeki Babanızı” yüceltsinler. Matta 5:16

Yani lütuf sonrası boş oturma yoktur, olamaz ve manevi gelişme öncelikle bizi tuz ve ışığa dönüşüp değişmemiz ve sonra bizim bu dönüşüm ve değişimimizde çevremizin bizden aldıkları enerji ile tuz ve ışığa dönüşmeleri bizim kesin katılımımızla ve sürekli “nefsi inkâr edip haçı yüklenip” yüksekleri, daha iyiyi, daha güzeli arzu etmemizle bağlantılıdır. Bütün bu ruhsal ilerlemede hiçbir zaman düşünülen kişinin kendi gururu, haysiyeti, neler kazandığı, hangi ruhani güçlülüklerle sahip olduğu, kimleri iyileştirebildiği, peygamberlikler edinip edinmediği, iyi bir biçimde konuşup konuşmadığı, vaaz edip etmediği, ne kadar çok dua edip etmediği değildir.

Efendimiz İsa’nın tabiriyle “ışığın insanlar önünde” inanılmaz bir biçimde ve elbette doğal olarak “cennet kavramı ile bile herhangi bir çıkar ve beklenti olmaksızın” sadece bize çarpıp yansımalarıdır. Çünkü yine Efendimiz’in tabiri ile burada yüceltilecek olan “göklerdeki Babamız” yani sadece Yaratıcı düşüncedir.

IV

TAMAMLAMAK

(Matta 5:17-20)

Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Matta 5:17-20

Efendimiz'in öğretilerini düzenli bir biçimde algılamaya başladığımızda kendi içinde belli bir düzen içersinde inşa edilen öğretiler olduğunu görmemiz mümkündür. Her şeyin başında ilk adım olarak Müjde'nin açıklanması geldiğini artık biliyoruz. Ve Müjde'nin de dönüşüm ve değişime davet olduğunu görüyoruz. Müjde bu aşamadan sonra belli bir yol haritasını da beraberinde getirmektedir dedik. Yani Efendimiz Mesih İsa sadece dönüşüm ve değişimden bahsedip izleyicilerini yol üzerinde kendi başlarına bırakmış değildir. Oysa günümüzde Mesih'i izlediğini söyleyen bazı camiaların ilahiyat anlamında kendilerince derin olmalarına karşın kişisel olarak Mesih'i kurtarıcı yaşama ve özellikle öz benliklerine indirgeyip dönüşüm ve değişimi içsel olarak gerçekleştirme konusunda oldukça zorlandıklarını ve hatta yönsüz olduklarını görüyoruz.

ÖĞRENCİLERE ÖZEL

Oysa dikkat edersek Efendimiz Mesih İsa o çok önemli kurtarıcı hizmetine girişinde özellikle öğrencilerini bir kenara çekerek her şeyden önce onların bir manevi yol haritası izleyerek ve Mesih'in Yüce Yaratan'ın Ruh'unda sunduğu manayı çalışarak kendilerini dönüşüme ve değişime tabi tutmaları konusunda uyarmaktadır. O'nun öğretilerine göre esas olan öğrencilerinin kendi yaşamlarında Yaratan'ı yansıtmalarıdır. O'nu "sevgi ve ihsan" niteliklerinde yansıtmaları esastır. Ve "merhamet" etme noktasına gelme yani karşılıksız olarak "sevgiyi ve ihsanı" alındığı gibi verebilme noktasıdır. Yani burada kişi Mesih'le bütünleşmekte ve Yaratan'ın Ruh'unun rehberliğinde manevi manada Yaratan'a yükselmektedir.

Kısacası esas Yaratan suretine dönüş yolunda öğrenci olmanın, Müjde ve sonrasındaki daha önce bahsettiğimiz ve dağdaki vaazın girişinde yer alan özellikle altı adımlı yol haritasının izlenmesinden geçtiği bir gerçektir.

Ve bu altı adım bize "Mesihî düzeyi" getirmektedir. Yani bu düzey "yüreğin paklığı" düzeyidir. Bu noktada, yalnızca karşılık beklemeksizin Yaratan niteliklerini yansıtabilme yani bir anlamda Ruh'un desteğinde Mesih İsa'yı yaşamımıza tam olarak almak ve yansıtmak söz konusudur. Bu varılan noktanın "temiz yürek" noktası olması yani "pak yürek sahibi olma" demekse "kötü gören gözü hakikaten ve samimiyetle ve çıkarsız ve hatta kendine hiçbir paye çıkarmaksızın kör etme" demektir.

Bu esas varılması istenilen nokta çok zor bir noktadır. Ama Efendimiz'in öğretisi, kurtarıcı esasında Ruh'un yardımı ile bütün insanlığın çağrıldığı nokta bu noktadır. Yoksa Mesih İsa'nın kurtarışından bahsetmek mümkün olacak değildir. Mesih İsa'nın kurtarıcı vaazı insanların ayaküstü konuşmaları ya da birkaç broşürle ifade edilmeye çalışılan çağdaş bir din formatı takdimi ile anlam bulacak ya da yaşam olacak bir vaaz değildir. Lütufla Mesih'te bize ulaşan bizim tarafımızdan

çalışılması, algılanması ve edinilmesiyle bağlantılıdır. Yani kişinin “dönüşüm ve değişimi” söz konusu değilse, “kendi arzusu için almasından” “kendi beni için çabalamasından” kurtulması söz konusu değilse kişinin manevi manada kurtuluşundan, kurtarılışından bahsetmek mümkün değildir.

Bütün bu bahsedilen noktalar Yaratan’ın Ruh’un rehberliğinde yukarıdan verilme ile yüreğin buna tepkisi sonu- cu Mesihî düzeye doğru yükselen bir yürekle ifade buluyorsa, işte o zaman “dönüşüm ve değişim” yansıması yani “tuz ve ışık” olarak sadece kişiye değil ama aynı zamanda kişinin dünyasına da yani çevresine de etkin olacaktır. Yani dönüşen ve değişen dönüştüren ve değiştiren olacaktır. Böylelikle Efendimiz Mesih’te biçimlenen biçimlendirecektir. Böylelikle aynı rol yani “tamamlama rolü” iyi algılandığında biz- den aksetmiş olacaktır.

Şimdi bu noktadan sonra Matta’nın anlatımına göre Mesih İsa’nın sözlerine bakmak bu aşamada yani artık “dönüşüm ve değişimin” yansıması noktasındaki sözlerine bakmak bize daha da yeni bakış açılarını beraberinde getire- cektir.

İşte bu noktada Mesih İsa kendi rolünün ve dolayısıyla kendisini izleyenlerin rolünün ne olduğuna tam bir vurguda bulunmaktadır.

YARATAN’I EDİNMEK

Mesih İsa’nın öğretisi ve varlığı ile insanlığa sunduğu Yaratan suretine transformasyonun nasıl olacağının net bir yaşam örneği ile sunumdur. Efendimiz’in yaptığı başından beri anlatılmak istenilenleri derleyip toplayan, pratikte tam olarak insanda uygulanmasını sağlayan tamamlayıcılıktır. Yani mirasçı olan esas sahibin düşüncelerinin sonucunu elde edendir. Yani mirasçı ifadesi burada Oğul’dur. Ve miras demek tamamlanmış olan yani bir şahsın tamamen kendi düşünceleri ve duyguları ve hareketleri ile inşa ettiği varlığını daha fazla geliştirmeyecek bir koşulda devretmiş olması durumudur. Yani “tamlıktır” yani artık mirasa “eklenecek ve çıkarılacak” bir şey yoktur. Miras geldiği boyutları ile tamlık arz eder ve o kadar haliyle devreder. Ancak kişiler elbette bu tamlığın üzerine bu kez kendi gayretlerini, düşüncelerini ekleyerek çoğaltabilirler ya da azaltabilirler ama miras varlığının esas kişisi için onun yapacağı tamamlanmıştır. Burada “Mesih İsa” esasında böyle bir mirasın sahibi olarak “Yaratan düşüncenin” enginliğinden aldığı “ilahi mirası” aslında daha önce “parçalar halinde tecrübe edenlerin” üstüne “kendisindeki ediniminde” tamlık olarak görmekte ve esas anlatılmak istenilenlerin “Mesih” olmak olduğunu dile getirerek yani anlatılanları Yaratan’ın, “sevgi ve ihsan Olan’ın” sureti olmanın O’nu kendi varlığında, öz benliğinde tam olarak edinmek olduğunu dile getirerek ve bunu edindiğini yani “oğul” olduğunu öne sürerek “tamamladığını” dile getirmektedir.

Kutsal Yazılar’ın aktardığı ve peygamberlerin tecrübe ettiği yol haritalarının Adem’den Mesih’e yol haritasının Mesih’te yani “kişinin öz benine Yaratan’ın niteliklerini edinmesiyle” O’nunla Mesih’inde ve Ruh’unda “form eşitliğine girmekle” tamamlandığı öğretisi Efendimiz İsa’nın bu aşamadaki sözlerinde ifade bulunmaktadır.

Yani Müjde’yi alıp, dönüşüm ve değişimi kendisinde gerçekleştiren ve dönüşüm ve değişimi artık tuz ve ışık olarak kendi ikinci doğal doğasında yansıtan kişi Mesih’in tamlığını da doğal olarak yaşamış olmaktadır.

Günümüzde Mesih İsa’yı sadece Yeni Antlaşma metinleri üzerinde etütle izleyen gelenekler mevcuttur. Bazı Mesihî geleneklerde ise Eski ve Yeni Antlaşma arasında kesin ayrımlar yapılarak bir manevi yaşam inşa edilmeye çalışılmaktadır. Bazılarında ise Kadim Antlaşma temelli bir

yaklaşım daha baskındır. Bütün bunlar bir yana Mesih İsa'nın sözlerinden hareketle konuyu değerlendirmek herhalde daha iyi olacaktır.

KADİM ANTLAŞMAYI TAMAMLAMAK

Her şeyden önce Mesih İsa'nın buradaki sözlerinden “Kadim Antlaşma” ile bir sorun yaşadığını söylemek doğru olmadığı gibi Mesih İsa'nın hizmeti boyunca sinagoglarda olması ve “İsrail'in kayıp koyunlarını” bulmak için gelmiş olması üzerine yaptığı vurgulamalar esasında hizmetinin “Kadim Antlaşma” temelli olduğunu bize yeterince göstermektedir. Öyle ki, Yeni Antlaşma Efendimiz'in dünya üzerindeki hizmeti esnasında da zaten yazılmış değildir. O zaman her şeyden önce temel olan Kadim Antlaşma ve Kadim Antlaşma üzerinde Yaratan'ın daha önceden bahsettiği gibi, “Mesih'i bir düzeyin” ilanı söz konusudur. Ve Efendimiz Mesih İsa insanlığa bu bahsedilen düzeyi, hali hazırda herkesin “Kutsal Yazılar” olarak bildiği ve özellikle Efendimiz'in yeryüzünde bulunduğu dönemde mevcut olan “Kadim Antlaşma” üzerinde getirecek olan kişidir.

Elbette burada hemen şunu belirtmek çok önemlidir. Burada bahsetmeye çalıştıklarımız asla Yeni Antlaşma'yı devre dışı bırakmak değildir. Ve bu zaten olamaz da, sadece Yeni Antlaşma'nın hizmet alanının her şeyin tamamlanmasını ilan için ve Mesih İsa'nın öğretileri, ölümü ve dirilişinin nesillere aktarımı için kısacası kurtuluşunun hangi cihette ve ne şekilde ve ne sonuçlarla olduğunu nesillere aktarmak için farklı bir alanda olduğu unutulmamalıdır. Yani “Kadim Antlaşma” Efendimiz'ce tamamlanmış, esas vermek istediği, esas etkisi kendisini tam olarak göstermiştir ve bu andan itibaren de Müjde bölümü devreye girmektedir. Ama özellikle Efendimiz Mesih İsa'nın dünya üzerindeki hizmeti esnasında “Kadim Antlaşma” üzerine bir kurtuluş hizmeti sunulduğu konusunun esaslılığını irdelemek, Mesih İsa'nın Müjde'sinin ne olduğunu ve ne demek istediğini de algılamak açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Bu anlaşılırsa “tamamlamak” için gelme bir anlam ifade edecektir. Çünkü “Kutsal Yasa ve peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için değil... tamamlamaya geldim” şeklindeki ifadelerde var olan bir şeyden ve o şeyin de tamamlanması gereken, henüz tamamlanma süreci kapanmamış, tamamlanmamış açık bir şey olduğu anlaşılmaktadır. Yani “Kadim Antlaşma” dediğimiz ve Musa'dan bize aktarılan ve hatta bazı peygamberlerin aktarımlarıyla Yaratan'la deneyimleri ve yönlendirmelerini sundukları yazılar ve bu yazılar üzerindeki uygulamalar Efendimiz İsa'nın değer verdiği ve manalandırdığı, esas anlamında yerli yerine oturup uygulamada göstermek istediği yazılardır.

O zaman bu bakış açısından bu metinleri kesip atmak ya da birçok konuda bilip bilmeksizin o zaman böyleydi bu zaman böyle, o dönem şöyleydi bu zaman böyleydi gibi yorumlara gidilmesi yerine bir bütün olarak değerlendirilmesi esas olmalıdır. Eksiklikten tamlığa Yaratan'a ve O'nda yaşanan bir hayatın arzulandığı, bir dünya üzerinde “eksiklikten tamlığa” doğru Yaratan'la ilişki deneyimlerinde ve edinimlerde bize sunulan bu bütünlüğü ile değerlendirmek esas olmalıdır. Çünkü her şeyden önce “Kadim Antlaşma'ya” özellikle ilk beş bölüme Tora denilirken burada kast edilen Yaratan'ın ışığıdır. Bu ışık Yaratan'ın her şeyi “sevgi ve ihsanında” büyük bir hazla yaratmasıdır. Ve bu “ışığın” esasında yürekleri delen, gönül gözleri açan vasfı Yaratan ve yaratılan arasındaki bağı sağlamakta ve aynı zamanda da O'ndan gelişi yine O'na döndürmektedir.

İsrail sonunda Mesih'te Yaratan'ı tam edinme yoluna çıkmaktadır. İşte tamamlama bu ışımların artık gönülleri tam dolduran, tam kalp noktasını yakıp Yaratan'ın Ruh'unda Mesih'ine açan noktadır. Ve tamlıktır. Işık artık sadece dışarıdan değil aynı zamanda tam yürekten aydınlatmaya başlamasıdır.

ESAS MANAYA DÖNÜŞ

Bu noktadan hareketle Mesih İsa'nın daha sonra metinlerde göreceğimiz gibi orucu, bir takım dini uygulamaları, şabat gününün o günün tutucu dindarları şeklinde algılamaması bilhassa bunların üzerinde şekilden ziyade esas mana derinliğinde “Kutsal Yazılar’ı” değerlendirmesi zaten yukarıdaki cümle ile neyi “tamamladığına” harika bir biçimde işaret etmektedir. Dış tavırlarla, hareketlerle, görüntülerle ifade edilmeye ya da hayata alınmaya gayret edilen manevi unsurların esas içteki hareketlilikle, görüntü ile dönüşüm ve değişimle edinilebileceği ve ışığın esas rolünün derinliklere sirayet etmesi olduğu gerçeğinin dile getirilmesidir. Tamlik bir şeyin özüne vakıf olmada tamlıktır. Yüzeysellik de önemsiz değildir bir başlangıçtır ama esas derinliktir.

PARÇADAN BÜTÜNE

İnsanlar birçok kereler söylediğimiz gibi hep parçaların peşindedir. Yani bu şu demektir eğer beni ilgilendiren bir kazanç, bir hobi, bir zevk varsa beni daima o küçük parça yani hayatımın o konusu cezp edecektir demektir. Dolayısı ile bu beni çeken konunun etrafında yer alan kişi ya da kişi- ler hatta olaylar çok da önemli olacak değildir. Ve dikkat ederseniz futbolu çok seven bir kişi için o gün şehirde olan diğer sanatsal faaliyetler hiç önemli değildir. Hatta haberi olmadığı gibi haberi olmasını bile istemez. Ama aynı kişi için o gün kentte oynanan önemli maçlar çok önemlidir. Hele hele takımını ilgilendiren bir maç varsa. İşte bu durum insanlık tarihi boyunca insanların inançlarını da etkilemiştir.

Oysa İbrahim'in hareket ettiği nokta bu noktadır. Yani ailesinin yaşadığı ve o putlara tapınılan yani kainatın tamamının sahibi o muhteşem “Yaratan düşüncesini” nesnelerde görmeye kalkan, bölünmüş parçalanmış putperest ortamı terk ettiği nokta ve bütüne yürüdüğü nokta. Hep söylüyorum “putperest” kelimesini sadece belli elle yapılmış putlara tapınmak olarak almayın. Hepimizin kendi hayatında ürettiği ve bizi bütünden hep ayıran parçaya yönlendiren yüzlerce putperestlik alanımız vardır. İşte İbrahim o en büyük manevi ata sadece ve sadece imanla yani bütüne ulaşma, bütünü fark etme, Yaratan düşüncesine doğru yürüyerek bütünde gerçeğini yakalama arzusunda gönlünü parçalardan bütüne taşı- mayı becermesi ile en büyük manevi ata olmuştur.

KAOSTAN ISLAHA

O zaman esas tamamlamak daha olmadığı dönemde “başlangıçta Yaratan'ın” kaos içindeki yaratılışı altı adımda ıslaha getirmesi şeklinde parçalardan bütüne taşınması ile düzen yerli yerinde ortaya çıkmıştır. Yerli yerinde olarak Yaratan düşüncedir. Yaratan'ın kendisi bütün formüllerin yerli yerinde olması artı eksi ve nötr sistemler içinde her şeyin birbirini tamamlayan denklemlerle bütünü oluşturması şeklinde kendini göstermektedir. Yani bir denklemde parçaların birleşmiş hali vardır. Ve bütün Yaratan'dır. İbrahim de babasının diyarında kaostan ıslaha doğru yürümüştür. Kaos eksikliklerdir İslah tamlıktır. O zaman Musa'nın dağ üzerine çıkışına dek hayatında var olan Kaos sürekli kaostan kaçış ortamında kendisinden kaçtığı daha doğrusu “kendisi için sürekli olarak almayı” durdurması anında “Tora yani Işık” olarak Yaratan ile karşılaşması söz konusu olmuş ve düzen önce dağ üzerinde, yani kendi egosu üzerinde kendisine haz, ışık olarak verilmiştir. Bu ışık esasında “yasa” dediğimiz “düzendir.”

Ama ne yazık ki, sorun insanların sürekli ilk doğalarından kaynaklı olarak her şeyi parça olarak görme eğilimleridir. Yani Musa'da açılım kazanan insanın kendi öz benliğini kaostan ıslaha yani Yaratan suretine getirmeyi amaçlayan bütün manevi yasalar ne yazık ki, adeta buzdolabına

konan kalıp buzlar misali buzlaşmış ve esas mana bir tarafa bırakılarak Şabat'ın, yedinci günün kaostan ıslaha olan gelişimin farkındalığı günü olmaktan ziyade sadece belli kurallar zincirinde hiç iş yapılmayan bir gün olması şeklinde değerlendirilmeye başlamıştır. İşte farkındaysanız “Kutsal Yazılar üzerinde” tamamlanma gerektirecek eksiklikler ışığın yüreklerimizi dönüşüm ve değişime uğratmasından ziyade kültürlerimiz ve algılarımız için de kalıplara dökülüp kemikleşmesi ve esas manalarını yitirmesidir. Ve Mesih'in o muhteşem Yaratan suretini yansıtacağı ve Yaratan niteliklerini insanlara taşıyacağı ve onları bu kalıplardan kurtaracağı gerçeği bu nedenle bu tarz insani uygulamaların başladığı andan itibaren hep bir uyarı mahiyetinde ve bir vaat olarak vurgulanıp durmuş ve sonunda da Efendimiz Mesih İsa'nın varlığı ile bu yeryüzünde gerçek olarak yerini bulmuş ve daha doğrusu ifade edilmiş, ilan edilmiş, ifşa edilmiştir.

EKSİKLİKTEN TAMLIĞA

Efendimiz Mesih İsa Kutsal Yazılar'ın yorumlarını şekilci uygulamaları için yapmalarının bir eksiklik olduğunu ifade etmektedir. Oysa Kutsal Yazılar'da anlatılanların esas amacının bizim Yaratan'ı edinerek O'nun suretine bürünen ve niteliklerini yansıtan insanlar olmamız olduğunu söylemektedir ve bunların öğretilmesi ve insanların yaşamlarına nakşedilmesi ise doğal olarak “tamamlamaktır.” Çünkü esas olması gereken, tam olan budur. Elbette Mesih İsa'nın bütün bunları öğrencilerine öğretmesi ve Mesih İsa ile birlikte öğrencilerin bunları tutucu bir din anlayışı içindeki toplum içinde uygulamaya kalkması özellikle tutucu dindar kesim arasında büyük bir anlaşmazlığı da beraberinde getirmiştir. Özellikle günlük dini kuralların üstünde bu kuralların asıl manalarını yürekte yaşayarak bir hayat süren Mesih İsa ve öğrencilerini soruları, tavır ve davranışları ile hep köşeye sıkıştırmaya, hatta onlara eziyet etmeye çalışmışlardır. Çünkü anlayış düzeyleri, bakış açıları, hep yorum farklılıklarının esiri olarak oldukça bir birinden farklı yönlere gitmiştir. Bilinçler arası seviye, maneviyatı algılayışları arasındaki seviye doğal olarak tutucu dini toplumun tepkilerini her gün biraz daha yukarıya doğru çekmiştir.

EKSİK BİLİNÇ VE TAM BİLİNÇ

Mesela Mesih İsa'nın öğrencilerinin belirlenen dini günlerde oruç tutmamaları (Matta 9:14) ya da Mesih İsa'nın ve öğrencilerinin tutuculara göre günahkârlık damgası yemiş kişilerle oturması kalkması yine bu tutucu kesime göre bir türlü kabul görülemez bir durumdur (Matta 11:18-19). Ve öğrencilerinin Şabat gününü farklı değerlendirmesi, o günün dini ulema tarafından yasak olarak addedilen işlerini yapmaları da yine bu farklı öğretilerin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır (Matta 12:2).

Bütün bunlara baktığımızda Mesih İsa'nın bütün kurallara manaları ve esas kişiyi Yaratan'a yürüyüşünde (İsrail) dönüşüm ve değişimini sağlayacak kurallar cihetiyle baktığı kesindir. Burada bir şeyin esasına bakma bilinçliliğinin farkını görmek çok önemlidir. Çünkü böyle bir esası görebilme bakışı tam bilinç işleyişidir. Oysa dini seviyelerde kişilerin bir takım manevi prensip ve uygulamalara madde yapısı itibarıyla bakıp kendi kültürel ve yerel anlayışları içinde yorumlamaktadır. Bu da sanki kuralları buz kalıbına döküp sadece kural çerçevesinden koşulsuz değerlendirme gibi bir durumdur ki, esası ve çevresi ile değerlendirilmeyen her durum esasında eksiktir ve eksik bilinç bakış açısidir. Bu nedenle de Mesih İsa'nın yaşamı, öğretiler ve düşüncesi ile elbette aşırı tutucu bir dindarın bakış açısı arasında uçurum olacaktır. Bu bilinçler arası farklılıktır. Ve biz bu ayrı bakış açılarını hayatımızın birçok durumunda görebiliriz. Bu çok daha içeriği ve bütünü ile değerlendirmesi yüzünden Mesih İsa'nın kurtarıcı ve öğretilerinde “tam bilinç” hakimdir. İşte bu nedenle de kendi hayatı ve öğretileri ile Efendimiz Mesih İsa bizlere “Kadim Antlaşma'yı yıkmaya değil tamamlamaya geldim” ifadesiyle bir anlamda, uzun zamanlar içinde esas manasını

bir türlü yerli yerinde verememiş ve parçalara sıkışıp kalmış İsrail'e bütünü gösterecek tek kişinin kendisi olduğunu net bir biçimde söylemektedir.

Kısacası eğer bir cümlede söylemek gerekirse Kutsal Yazılar insana kendi iç kaosunu gösteren ve bu kaostan Yaratan'la form eşitliğinde buluşarak ıslaha geçişini sağlayan yazılardır.

Bu da ancak Mesih İsa'nın Müjde'sinin net olarak algılanıp Mesih İsa'nın kurtuluşını gönenerek ve yol haritasında dönüşüm ve değişimle tam uygulanabilir olacaktır.

TORA (IŞIK) VE TAMAMLAMA

Yaratan'ın ışığını kendi benliği üzerine çıktığı anda algılayan o ışık insan Musa'nın bunları kendi izleyicilerine açıklamasından sonra genelde Tora'a hep iki yolla algılanmış ve o şekilde de halk içinde insanların algısına sunulmuştur. Bunlardan biri yazılı Tora ve diğeri de sözlü Tora'dır. Doğal olarak Yaratan'a yürüyen birçok insan arasında bazı öncüler bazı Tora değerlerinin yitirilmemesi için bazı olgu ve kavramların nesillere aktarılması için örneğin Tora üzerinde daha çok sözel Tora ile bağlantılı olarak 613 farzın ortaya çıkması söz konusu olmuştur. Elbette burada örneğin "on emir" olarak bildiğimiz o değişmez Kutsal Yazılar özeti olan "yazılı Tora ahkâmı" ile 613 farz olarak ortaya konan "sözlü Tora ahkâmı" birbirinden oldukça farklı alanlarda İsrail'i yani Yaratan'a yürümek için yola çıkan manevi yolculara yön gösterme gayreti içindedir. Ama zamanla İsrail olmuştur yani manevi manada ruhani bir seçilmişlik, Yaratan'a ait olma, O'na meyletme, gönül verme kavramı bir ırka mensup anneden doğanlara has ve onlar tarafından kapalı bir kavim inancına döndürülmeye başlamıştır. Ayrıca bu bakış açısında elbette "sözel Tora" daha sınırları dizginlenemez bir halde insanlar tarafından "parça bakışına" yukarıda öğrettiğimiz o bir anlamda kişinin kendisinin oluşturduğu küçük dar görüş alanlarında kendi ürettiklerine esir olma durumuna doğru hareket etmiştir. İşte bu iki uç arasında Efendimiz İsa bütün "yazılı Tora ahkâmını" "Allah'ı bütün yüreğinle sevmek ve komşunu kendin gibi sevmek" olarak özetlemektedir ve "sözel Tora ahkâmını da Müjde vaazı ve sonra altı adımla esas Tora'yı içine almış ve dönüşüm ve sürekli günlük değişime ve manevi gelişime tabi olmuş kişinin oruç gibi, Şabat gibi ve tutucuların günahkâr addettikleri insanlara insanca yaklaşmak gibi bir yaşam biçimi ile özetlemeye başlamıştır.

Kısacası Efendimiz Mesih İsa, bütün yazılı ve sözel Tora ahkâmını Mesihî düzey olarak yani kendi yaşadığı ve edindiği ve ifşa ettiği düzey olarak "ışığın insanda yansıması" olarak değerlendirmekte ve zaten bu konunun da bütün "Kadim Antlaşma'nın" esas konusu olduğunu ve ancak bu yaşama alınıp yaşandığında "tamamlanmış" olacağını beyan etmektedir. Bir başka deyişle insanın yaratılma gayesi zaten Yaratan'ın sureti olmak idiye işte Mesih İsa'nın Yaratan'la form eşitliğindeki Yaratan'ı edinim yaşamı esasında bütün Kutsal Yazılar ve peygamberlerin tam olarak demek istediğiydi. Ve bu da hem Kutsal Yazılar'ı hem de peygamberlikleri tamamlayan en son noktaydı. Kurtaran, sonsuzluğu bahşeden, "Yaratan düşünce" yani "Baba" dediğimiz o en üst artı nokta ve "İlekina" dediğimiz o en üst eksi noktayla buluşturmaydı ve elbette oğul dediğimiz sonuç bu noktada kendisini tamlık olarak gösterecekti.

DEĞİŞMEZ YASA - KAOS VE ISLAH

Kutsal Yazılar'ın ahkâmından yani esas içeriğinden en ufak bir kaidenin değişmesi elbette mümkün değildir. Çünkü bütün kainat bir "sevgi ve ihsan" niteliğinin yansımasıdır. Yani kural budur, eğer ben Yaratan'ı yansıtan bir ayna olarak bir vericinin "sevgi ve ihsan" niteliğini uygulayabilmesi için bu vericiliği karşısında var olan ve hatta mecburi bir var oluş olarak olansam, o zaman doğal olarak benim de bu var oluş kuralından sapmam ya da kaideyi değiştirmem müm-

kün olacak değildir. Yani ben bu anlamda inanılmaz “rahman ve rahim” yani sevgi ve ihsan niteliğinde varlığını sürdüren bir kainat içersinde bu nitelikleri idrak edemeyişim kainatın kaidelerini bozacak değildir. Bir başka örnekle ben yaşamak için suya ihtiyacı olan bir varlıksam suya ihtiyaç prensibi hiçbir zaman değişecek değildir. Bu bağlamda “Allah’ı bütün yüreğimle ve insan kardeşimi, dostumu kendim gibi sevmek” prensibi ben bunu uygulayabildiğim için yoktur. Bu prensip kainatın kuruluşunda var olan Yaratan’ın niteliğidir. Bu nitelik üzerinde “benini” tanımlamaya çalışan ve “benini” algılama gayreti içindeki insan öncelikle kaosu yaratacaktır. Çünkü yaratan da öncelikle kaosu yaratmıştır. Sonra “beninde” Yaratan’ın ve kainatın esas “BEN’ini” algılayabilecek ve O’nu yansıtmaya girişimlerinde kainatın esas prensiplerine dönecektir.

Yaratan’ı bütün yüreği ile sevmek ve karşısındakine kendisine sunulan “sevgi ve ihsanı” Yaratan niteliğini sanki küçük bir Yaratan yansımasıymış gibi sunabilme. Bu hiç değişmez bir kural olarak mevcudiyetini koruyacaktır.

TAMLIK VE YARATAN

Efendimiz Mesih İsa’nın sözlerinin başlangıcında yani Müjde’de her şey tövbeye çağrı ile başlamaktadır. Yani bu “dönüşüme kararlı ol” “Yaratan sureti olma amacıyla varsın kendi benin için aldığının farkındaysan artık vermek için almaya dön” şeklinde bir buyruktur. Bu buyruğa itaatle tabi olan dönüşüme girecektir. Niyet oluşturacaktır. Kararlılık bize sürekli değişimi, yani manevi gelişimi Yaratan’a doğru yürümeye niyetle çıkılan yolu yürümeye itecektir ve arkasından doğal olarak üst akla tutunma gelecektir. Yani o noktada “göklerin hükümlanlığı” Efendimiz Mesih’in o altı basamakta bizi “yürek paklığına” getiren adımları başlayacaktır ve sonucu “sevgi ve ihsanı” yani Yaratan niteliklerini artık yansıtmaktır. O noktada kişi tuz ve ışık olarak bu dönüşüm ve değişimi kendi yeni hayatında oluşturmaya başladığı yeni çevresine yaymaya başlayacaktır. Şimdi bütün bu olgularda bütün Kutsal Yazılar ve peygamberlikler aslında bizim iç varlığımızdaki dönüşüm ve değişimle Mesih İsa’da ve Ruh’unda Yaratan’la bizi eşit forma taşımaktadır. Yani esasında Mesih İsa’nın “Kutsal Yazılar’ı ve peygamberlikleri tamamlama” rolü yerli yerinde uygulanmaktadır. Zaten bu olması gereken yukarıda da bahsettiğimiz kainat kuralıdır. Hiçbir harf bu dönüşüm ve değişimin temel prensibinden ödün verecek değildir. İşte bu noktada Efendimiz’in bu sıralamada aktardıklarında, bu dişli çarkların dönüşünde eğer en ufak bir dişli çarkın birinde bir dişli kırılması olursa elbette çarkın dönmesi zorlaşacaktır ve eksiklik, eksik öğretiyi, eksik öğreti de tamlığın algılanmasının eksikliğini getirecektir. Oysa tamlık Yaratan’dır. Eksiklik kaostur. O zaman Mesihî düzey Mesih İsa’da olmak Ruh’un rehberliğinde o düzeyle bütünleşmek tamlıktır. Ve dişlilerin eksikliği “göklerin hükümlanlığı” yani “sürekli ruhsal anlamda değişim, gelişim sürecini” eksilteceği için kişinin bu düzeyde hiç ilerleyememesine ve hatta geriye gitmesine neden olacaktır.

Ama bunun tersini yapanlar için yani Mesih İsa’nın kurtuluş yolu üzerinde dönüşüm ve değişim çizgisini izleyenler için “göklerin egemenliğinde” yani “yukarının aşağıya çekilmesinde”, “üst değerlerin aşağıdaki değerlere doğrudan etkisinde”, bir diğer değişle Mesih’te biçimlenmede bu kişiler önde olacaklar ve dolayısı ile bu ruhsal öncülükleri esasında kimseyle değil kendi benlikleri üzerindeki yarışlarıyla bu ruhsal öncülükleri kendilerini gerçekten “göklerin hükümlanlığında” yani “Yaratan’ı edinme, O’nunla eşit formda olma” yolunda onları büyük daha doğrusu ilerletmiş kılacaktır. Yükselmiş kılacaktır.

TAMLIK VE DOĞRULUK

Bu noktada çok daha önemli bir uyarısı vardır Efendimiz’in; bu uyarıda “aşırı tutucu dini önderlerin, şariat hocalarının seviyesi esasında Yaratan’ı arayan, arzulayan ama bunu elleri ve

kolları ya da kültürlerinin algıları içinde bir folklor olarak yerine getirmeden ötürü Yaratan'ın kendilerinden gizli kaldığı için bir türlü Yaratan'ı esas varlıklarında edinemeyen kişiler seviyesidir. Elbette ve muhakkak ki, bu seviyede olan kişilerin içinde de “kalp noktası” “gönül gözü” açılmak kaidesiyle hakikaten Yaratan'a yürüyen, yani O'nu edinme, Mesih'inde biçimlenme, Ruh'unda olma koşulunda kişiler vardır, olmuştur ve olacaktır. Nikodemus bu tarz tutucu, aşırı muhafazakâr dini önderlere güzel bir örnektir. Fakat genel olarak bu tarz kişilerin Yaratan'a arzuları hep ellerinin işleri ve kültürel kalıpları içinde kalmaktadır. O zaman da doğal olarak bu insanlar büyük bir arzu ile arama modundadırlar ve tam olarak algılayamadıkları kurallar bütünü bir tanrı kavramına aşırı bir tutku ile ve onu hoşnut etmek için mücadele vermektedirler ve bu kavramla bütünleşmekte kendilerince doğruluğu yani dünyasal algıda bütünleşmeyi gerçekleştirmektedirler. İşte Efendimiz onların bu gayretleri, arzuları, yanan muhafazakâr yüreklerini aşan bir hakiki Yaratan'ı edime tutkusuna sahip olma konusunda bizleri uyarmaktadır. Yani mana çalışmalarını, bütün Kutsal Yazılar üstünde ve peygamberlerin ve elbette bütün bunların üzerine kurtarıcımız Efendimiz'in hayatı ve öğretileri ile bize sundukları üzerinde, yüreğimizin dönüşüm ve değişimi için yapmamız gerektiğini bize açıkça hatırlatmaktadır.

Dindarlık seviyeleri esasında hepimizin öyle ya da böyle geçmek zorunda olduğumuz seviyelerdir. Bu seviyelerde Yaratan'ı sorgularız, benin Yaratıcı “BEN'i” algılamadan önce kendi kendine oluşturduğu kendi iç sorularının kendince cevaplandırıldığı ve hatta sınırlı seviyede Yaratan yaratılan ilişkisinin insani yerel toplum algıları ve uygulamaları içinde değerlendirildiği seviyelerdir. Ama hala bu seviyelerde “kendi arzum için alma” üstüne çıkılmış değildir. Yapılan her şey hep “benim cennete kavuşmam” “benim inanç ve ibadet biçimimin üstünlüğü” şeklinde hep “benim içindir.” Oysa “sevgi ve ihsan Olan” Yaratan suretine dönüşmek ise Efendimiz Mesih'in Müjde sonrası altı adımda dönüşüm ve değişim prensiplerinde ifade ettiği kişiyi Yaratan niteliğine getiren “merhamet” aşamasına ulaşılması esastır. Bu noktada “benim için almak artık ölmüş olmalıdır.” Başkasına sunmak için almak esastır. Bu Yaratan suretine dönüşümdür, bu “Yaratan'ın sevgi ve ihsan olarak özetlediğimiz muhteşem nitelikler toplamını” edinmek ve yansıtmaktır. Bu esas doğruluk yani Yaratan'la niteliklerini yansıtmaya açısından “form eşitliğidir.” Bu Mesih İsa'yı Ruh'un doluluğunda giyinmek ve “bol yaşam” olması yani Yaratan'ın insanla arzuladığının yaşamından fışkırması demektir. İşte dindarlığın o aşırı dindar olması tutkusu doğruluğu edinmede dindarların o aşırı tutkusunun da üstünde edinilmelidir. İşte o zaman Yaratan Ruh'unda ve Mesih'inde artık bizdedir. Doğruluk gerçekleşmiştir. İnsan-ı Kamil artık esas görevini tam olarak yerine getirmektedir. Kutsal Yazılar Yaratan'ın Mesih'inde tamamlanmakta dolayısı ile samimi Yaratan'ı edinme yolunda olan (İsrail) kişi de tamamlanmaktadır.

V DEĞİŞİMİN ETKİNLİĞİ

(Matta 5:21-47)

Ama ben size diyorum ki, ... Matta 5:17-20

Efendimiz Mesih İsa “tövbe” yani “dönüşüm” ve “göklerin hükümlerini” yani “değişim” Müjdesi ile insanlığı kurtarışına davet ettiğini birlikte görmüştük ve hemen bu konunun arkasından da özellikle bu davete uyanlara altı aşamalı bir yol haritasını çizdiğini ve bu aşamaların da “eksiklikten tamlığa”, “kaostan ıslaha”, “insandan Yaratan’a” bir yükseliş yolu olduğuna tanık olduk. Efendimiz İsa bütün bu öğretileri ile aslında bize “Mesih düzeyinin” yani kendi içinde bulunduğu ve Yaratan Kelamı’nı bize sunduğu düzeyin “Kadim Antlaşma’yı” tamamlama düzeyi olduğunu söylemeye çalışmaktadır. Çünkü bu aşamada artık insan “Adem düzeyinden” tamamen ayrılmış, alma arzusu üzerinde gelişen ilk doğasını Efendimiz İsa’nın kurtarışını gönenmesi ile “başkalarına ihsan etme” üzerinde gelişen yeni doğasına çevirmiştir. Bu elbette Mesih’in “dönüşüm” ve “değişim” Müjdesinin Ruh’un yürekleri fethi ile gerçekleşmiş bir durumdur. Yüce Yaratan’ın o muhteşem ışığı artık yüreğin içini aydınlatmakta ve yüreğin Mesih’e dönüşmesini sağlamaktadır. İşte bu seviyede yüreğin ne denli değişime tabi olduğunu görebilmek ve bunu kişinin ikinci doğasında doğal bir ışıma olarak algılayabilmek mümkündür. Efendimiz Mesih İsa, yine bu tamlıkta değişim sürecini de altı “değilleme” (anti tez) ile bize aktarmaktadır. Ve burada da tamlık Matta 6:48’de açıkça ortaya çıkmaktadır. Buradaki ifade “göklerdeki (yani yücelerde Olan’ın) yetkin olması gibi bizim de yetkin olmamızın amaçlandığı şeklindedir.

Mesih İsa, tamamlama olgusunu kendi üzerinde tanımladıktan sonra yüreğin değişim sürekliliği içindeki etkinliğini öncelikle “doğru olma” anlamı üzerinde önemli vurgular yaparak öğretmeye çalışmaktadır. Dönüşüm yani yüreğin tamamen “sevgi ve ihsan Olan’a” yönelmesi ile başlayan “değişim süreci” doğru olmanın tam net olarak kişinin doğasında anlam kazanmasıdır.

O dönemin esasında hem ahlaki açıdan, hem dindarlık açısından en ileri düzeyde görülen kişileri Ferisiler’di.

Efendimiz “doğru olmayı” bu kişilerin doğruluklarını aşma olarak öğretmektedir. Bu kişilerin dini düzeyde ve dini görüntü itibarı ile zamanın önde gelenleri olduğunu görüyoruz. Oysa burada Mesihi düzeyde verilmek istenilenin bir şeyleri yerli yerinde uygulayan yerine o uygulamayı doğal olarak hayata indirgeyen olmanın önemli olduğu gerçeğidir. Yani gerçek doğru kişi yüreği ile tamamen “sevgi ve ihsan” Yaratan’dan alan ve hayat doğallığı içinde aldığını çevresine yine olduğu şekliyle yansıtır. Doğru olma noktası daha önce de çalıştığımız gibi Yüce Yaratan’la Ruh’unun saran ışığında ve Mesih’inin kurtarışında eşit formda değildir. Bu eşit form özelliği Yaratan niteliğini Mesih olarak olduğu gibi bizden yansıtmaktır.

Ferisiler hiç kuşkusuz bütün Kutsal Yazılar'daki uygulamaları samimiyetle uygulama gayreti içindeydiler. Ama sorun onların bu uygulamaları hakiki gerçek doğalarının bir parçası yapmak yerine itaat altında olup bu itaati de bir sevap beklentisine bağlamalarıdır.

Metinde aslında bir farktan bahsedilmektedir. Mesela Mesih İsa Kadim Antlaşma'dan bir aktarımda bulunacağı zaman “yazılmıştır” derken, özellikle Ferisiler'den ve onların anlayışından söz ederken “söylenmiştir” demektedir. Demek ki, vurgulamak istediği ve “Kadim Antlaşma'yı” tamamlamaya geldiğini ifade ettiği sözlerden sonra değişim sürecini örneklediği bu altı derin değişim aşamasında esasın ne kadar saptırıldığı gerçeğidir. O zaman bu algı biçiminin ötesine geçmek doğal olarak “Yaratan'la eşit forma” geçmektir. Mesih'i saran ışığın rehberliğinde yaşama indirmektedir. Yani “sevgi ve ihsan Olan'ın” bu niteliklerini “kişinin kendi için almasından” “başkasına vermek için alması” şekline dönüşerek edinmiş olmasıdır.

1. YÜREĞİN DEĞİŞİMİ

Ama ben size diyorum ki, kardeşine karşı öfkelenen her kişi yargıyı hak eder-Matta 5:21

Efendimiz Mesih İsa'nın değişimin etkinliği konusunda “öfkeden başlaması” önemlidir. Çünkü öfkenin getirisi yok etmektir. Çünkü Yaratan'ın öfkesinde de bunu görüyoruz. Yaratan'ın sureti olmak üzere yaratılan insan doğal olarak bu Yaratan özelliğini de yansıtmaktadır. “Öldürmeyeceksin” emri esasında Sina Dağı'nda açıklanmış bulunan bir emirdir. Fakat bu emir daha sonra belli şartlara bağlanan bir emir haline gelmiştir. Bir anlamda bazı koşullarda öldürmenin olurluğu benimsenmiştir. Oysa öldürmenin her çeşidi Yaratan'ın karşısında yer almakla eş değerdedir. Çünkü doğa bütün yasaları ile kendi düzeni içinde hareket etmektedir. Bu yaratılışın doğal akışına müdahale etmek esasında Yaratan'ın bütün denge sistemlerine müdahale etmeye kalkış- maktır. Bu da “kaos” getirecek dolayısı ile ölüm getirecektir. Bu nedenle belli koşullarda öldürmeye kalkmak ve bir koşulun yerine gelmemesi ile öldürmekten vazgeçmiş olmak kişiyi suçsuz kılacak değildir. Çünkü her şeyden önce “öldürmeyi arzulayan” bir yürek ortadadır. O zaman bu yürek tamamen “Yaratan arzusuna” karşı bir yürektir. Hatta bir kişiye öldürecek kadar öfke duymak ve sırf cezadan korkulmasından ötürü öldürmemek aktif öldürme işlemini yapmakla eş değerdedir. En azından bu Kutsal Yazılar'ın öğretilerinin toplamından çıkarılabilecek bir sonuçtur.

“Söylendiğini duydunuz ama ben diyorum ki” ifadesi esas Yaratan'ın Ruh'unun insanlığa sunduğu ve insanlığın algıladığı arasındaki farkı çok net ortaya koymaktadır. Çünkü esas ortaya konulan kişinin alma arzusunun zamanla “sevgi ve ihsan Olan'ın” sunmak istediğini alma arzusu doğrultusunda değiştirmesidir. Bu nedenle uzaklara götürülen kavramlar tamamlama kapsamında Efendimiz tarafından yeniden yerli yerine oturtulmakta, dolayısı ile “tamamlama” hizmeti yerine getirilmektedir.

Burada Efendimiz İsa doğruluğun ne denli derinlerde bir “dönüşüm ve değişim” bağlantısı içinde gerçekleştiğini vurgulamaktadır. Çünkü esas olanın “insanın içinde ne hissettiği, neyi edindiğidir.” Yani bir kişinin öfkelenmesi ve belli cezalardan korkup bir başka kişiyi öldürmekten kendini alıkoyması esasında o kişinin bunu yapmamış olmasından ötürü doğru bir kişi olduğu anlamına gelmemektedir. Çünkü o kişiyi yüreğinde öfkesinden öldürmek istemiştir. Belki birçok dindarlık düzeyinde olan kişilerde birçok doğru hareketi kendi iç doğalarında, yüreklerinde hakikaten istedikleri için değil de, kurallara ve koşullara bağlı olarak yaşadıkları için yapmaktadırlar. Oysa Mesih İsa'nın istediği ve esas bize sunduğu kurtuluş hayatında yüreğinde Yaratan sureti olmasıdır. Yani öfkesinin arka planında yürekte de olsa öldürmeye gidecek arzuların doğmamış olduğu bir yaşam biçimini doğal hayatına indirgemesidir.

Bu bağlamda bir kişinin bir başka kişiye aptal demesi bile esasında birçok yürek içi düşüncelerin dışa yansımasıdır. Ve bu Mesih düzeyinin doğruluk anlayışına ters düşmektedir. Bir emir olduğu için değil de esasında değişimin bir aşaması olarak, göstergesi olarak böyle bir konumdan geçilmiş olması esası aranmaktadır.

Musa'nın Yaratan'ı sevmeye ve yaratılanı sevmeye öğretisi üzerinde yükselen bir yaşam "Kadim Antlaşma'nın" tam olarak uygulanması yani tamamlanmasıdır. Bu da Mesih İsa'nın o yüksek "sevgi ve ihsan" yansıması içinde bize sunulmakta yani "Kadim Antlaşma" tamamlanmaktadır. Kısacası ilk değişim etkinliği aşaması "öldürmenin üstüne çıkmadır." Öldürme, yok etme, benin tamamen hakim olma arzusu ile ve tamamen hükmetme arzusu ile bağlantılı olduğu gibi alma arzusunun en üst noktasıdır. O zaman istenilen bu noktanın "değillenmesi" yani "ahmak" kelimesine dahi yer verilmeyen bir yürek paklığına doğal bir yaşam biçimi olarak ulaşılabilmesidir. Ama bu elbette bu "önce Müjde" ve daha sonra "dağdaki vaaz" aşamalarının ardında Mesih İsa'nın tamamlayıcılık düzeyinin yürekte edinilmesinden sonra gelişen bir süreç olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü bu Efendimiz'in kendisini feda eden ve dirilişle bize hayat sunan yaşamının bir sonucu olarak aynı paralelde bizde gelişecek günlük gelişim sürecidir. Çünkü bir öldürme arkasında kıskançlık dahil birçok "bencil alma arzusu" kökleri bulunmaktadır. Habil ve Kain örneğinde de gösterilmek istenilen Adem düzeyindeki "benin farkındalığından sonra" "alma arzusu ile" "benin" başına neler getireceği gerçeğidir. O nedenle ilk günah ardından gelen öldürme burada karşımıza dönüşüm sonrası yüreğin ilk değişim aşaması olarak çıkmaktadır.

Bu nedenle öğretisi burada a) olumsuzun hemen olumlu kılınması ve b) hatta olumsuzun olumlu kılınmasının iç çalışma olan ibadetten bile öne alınması şeklinde bir uygulamaya bağlanmaktadır. Efendimiz'in bize sunduğu sonsuz yaşam Müjdesi ve bu müjde üzerinde kendi hayatı ile tasdik ettiği yol haritası ve değişimin etkinliği aşamaları hep Yara- tan sureti olmamız için basamaklardır.

2. DÜŞÜNCENİN DEĞİŞİMİ

Ama ben size diyorum ki, bir kadına bakıp onu arzulayan her adam, zaten yüreğinde o kadınla zina etmiştir- Matta 5:27

Diğer tarafta değişimin etkinliği yalnız yürekte değil aynı zamanda düşüncede görülmek zorundadır. Ancak o zaman Mesih düzeyine ulaşım yine Efendimiz Mesih İsa'nın kendi yönlendirmesinde ve Ruh'un rehberliğinde gerçekleşebilecek bir durumdur. Oysa zamanla İsrail yani Yaratan'a yürüyenler yürek konusunda olduğu gibi düşünce konusunda da doğrudan uygulamaları öne çıkararak esası yani esas manayı, daha doğrusu Yaratan'ı edinme yolunda yaşama indirgenmesi gerekenleri doğal yaşamlardan çıkarmayı, anlamsızlaştırmayı başarmışlardır. Efendimiz İsa ise bunu yeniden yerli yerine koymayı arzulamakta ve bunu kendi yaşamı ile de ifade etmektedir. Kalp noktasının açıldığı durumlarda düşüncüyü yönlendiren yürektir. Oysa "benlikte" sürdürülen yaşamda ise "düşünce alma arzusu ile" bütünleşerek lokomotif bir rol oynamaktadır.

Cinsellik konusunda da esas uygulamadan ziyade arka planda yer alan sağlıklı ya da sağlıklı düşüncedir. Çünkü esas "sevgi ve ihsana dayalı" yani Yaratan niteliklerini yansıtan bir yaşam biçiminde cinsellik tamamen "sevgi ve ihsana" dayalı olarak bir "aç gözlülük, alma arzusu" sonucu olmayacak esasında "evlilik" dediğimiz çift olma ciddiyeti içinde bağlılık ve sadakat ve hatta antlaşmanın yansıması olarak ele alınacaktır.

Oysa genelde görülen ve çoğu zaman karşımıza çıkan yürek ve düşünce bağlamında aşırı yemek yeme olgusunda olduğu gibi “alma arzusu” bağlamında cinsellik gerçeğidir.

Efendimiz İsa’nın Mesihi düzeyde bize öğrettiği ise sadece uygulamada değil düşüncede de tamamen “sevgi ve ihsana” dayalı bir cinsellik algısında değişmektir. Sürekli yemeği ve içmeği düşünmek ne kadar sağlıksızsa, sürekli olarak cinsellik üzerinde takılıp kalmak ve bunu “egonun o doymak bilmez alma arzusuna” teslim etmek de o kadar sağlıksızdır. Kutsal Yazılar’a bakıldığında “kadın ve erkek” ikisi “insanı” oluşturmaktadır. O zaman her kişinin cinselliğinin de insan düzeyinde olması yani sosyal yapı içinde kurumsal olarak kabul gören bir biçimde karı-koca olma bütünlüğü içinde değerlendirilmesi Mesih düzeyine değişimin bir göstergesidir. Yüreğin değişmesi önceliğinde düşünce de ikinci aşama olarak değişime tabi olacaktır.

3. İLİŞKİNİN DEĞİŞİMİ

Ama ben size diyorum ki, karısını cinsel ahlaksızlıktan başka bir nedenle boşayan her adam, onu zinaya itmiş olur- Matta 5:32

Efendimiz İsa’nın yaşadığı günlerde Musa’nın insanların yürek sertliğinden dolayı ortaya koyduğu “boşanma belgesi” uygulaması oldukça yozlaşmıştı. Kocalar eşlerini sudan sebeplerle boşuyorlardı. Mesih İsa Müjde’sinin yol haritası ardından değişimin etkinlik prensiplerini anlatırken bu konuya da dikkatleri çekmektedir. Çünkü bu konu insanlar arasında aynı zamanda hem rahmetin timsali olan hanımların aşağılanmasına hem de insan olma kavramını yani kadın ve erkeğin birlikteliğindeki o muhteşem bütünlüğün bozulmasına neden oluyordu. Çok kolay şekilde eşlerin değiştirildiği ve sudan sebeplerle eşlerin alçaltıldığı ve toplumu oluşturan çekirdeğin sürekli sallandığı bir yapı içinde yaşamak “Adem düzeyinde” takılıp kalmaktan başka bir şey değildi.

Mesih İsa öfke ve cinayet konusu ile yüreğin değişim etkinliği aşamasını, zina konusu ile de bize düşüncenin değişim etkinliği aşamasını öğretmişti. Şimdi de boşanma konusu ile de ilişkilerdeki değişimin etkinliği aşamasını bize öğretmektedir.

Efendimiz’in yaşadığı dönemlerde “boşanma belgesi” vermek artık Kadim Antlaşma altında olan kişilerin bir uygulama ile kendi içsel eksikliklerinden, problemlerinden, günahlarından kendi sorumluluklarından kurtulmaları haline gelmiş bir uygulamaydı. Oysa Mesih İsa burada bu uygulamanın ötesine geçerek esas “Kadim Antlaşma’da” verilmek istenilenin ilişkilerde ne denli sadık ve yürekten ve samimi olunması gerektiği gerçeğidir. Bir anlamda Mesih İsa’nın “evetiniz evet, hayırınız hayır” olsun öğretisi burada kadın ve erkek birlikteliğinin sonsuzluğu hedefleyen bir antlaşma olması ile bağlantılıdır. Kısacası burada esas olan boşanmama değil birlikteliklerin sağlam temeller üzerinde olması ve ilişkinin çok sadık, samimi ve kaliteli bir adanmışlıkla pekiştirilmiş olmasıdır. Yoksa burada söylenileni de “boşanmanın yasak olması” şeklinde Efendimiz dönemindeki dindarların diğer öğretileri algıladıkları literal şeklinde algılasak buradaki esas öğretilmek istenilen bütün değerleri göremememiz demektir. Elbette Mesih İsa boşanmayı teşvik etmemektedir. Ama belirli koşullar oluşmuşsa da doğru temeller üzerinde kurulmadığı için o koşullara ulaşmış olan evliliğin düştüğü konumu da görüp ona göre değerlendirilmesi gerektiğini ifade etmektedir. Fakat buradaki değilleme de esas arzulanan Mesihi düzeyde kurtuluşu gönenmiş kişilerin özellikle bekarların ilişkilerinde “evetiniz evet, hayırınız hayır” netliğinde bir ruh eşini bulup sağlıklı “insan” olma koşulunu yani evliliği yakalamaları ve bunun da ciddiyle alınması gereken bir konu olduğunun irdelenmesidir.

4. SÖZÜN DEĞİŞİMİ

Oysa ben size diyorum ki, hiç ant içmeyin- Matta 5:35

Yine yasa uygulamasında literal olarak alınan bazı buyrukları kendi yararlarına belli kurallara bağlayarak farklı bir yorumla kullanımın söz konusu olması Efendimiz'in bu konuda da değişim etkinliği aşamasına bir örnek oluşturmuş olmasına yol açmıştır. O dönemde yine belli dindarlık prensipleri içinde yaşayan insanlar ne yazık ki, ant içtiklerinde bile belli bir iç pazarlığın sonrasında bu antları içmekteydiler. Yani tutamayacakları sözler varsa antlarını buna göre içiyorlar ve böylelikle hem ant içmiş hem de tutmadıklarında dini olarak kendilerini huzursuz hissetmeyecekleri bir ruhsal ortam oluşturuyorlardı. Bu dönüşüm ve değişim aşaması ardında Mesih İsa böyle bir ikiyüzlülüğü de ortadan kaldıracak bir buyruğu ortaya koyarak yine Kadim Antlaşma'yı tamliğa dönüştürmektedir.

5. DAVRANIŞIN DEĞİŞİMİ

Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin- Matta 5:38

Değişimin etkinliği prensiplerinde yine bir yanlış anlaşılmanın düzeltildiğini görüyoruz. Dönemin yaşam düzenlemesi içinde insanların birbirlerine zarar vermelerini önlemek maksadıyla yasa niteliğinde ifade edilen bir kavram zaman içinde kişisel anlamda bir öç alma özgürlüğüne dönüşmüştür. Bu nedenle Mesih İsa dönemin yönetim maksatlı olarak mevcut olan yasalarına vurgu olan “göze göz, dişe diş” uygulamasının kişiselleştirilmiş olmasının “sevgi ve ihsan Olan” Yaratan'ın prensiplerine aykırı bir tavır olduğunu söylemektedir. Ve esas olanın “sevgi ve ihsan Olan'a” benzeyerek sürekli “bağışlayan” bir sevgi ve ihsan hayatını yaşamak olduğunu öğretmektedir.

6. ANLAYIŞIN DEĞİŞİMİ

Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin-Matta 5:44

Yaratan'ı bütün yürek ile sevme yani O'nun sureti olmanın bir sonucu olan yaratılanı sevme prensibi esasında dönüşüm ve değişimin bir bütün oluşturmalarının bir sonucudur. Yani dönüşümün yüreği değiştiren sonucunda saran ışığın yürek noktasında Mesih'i oluşturması artık bu noktayı yani “sevgi ve ihsanı” kişinin kendi benliği ile bütünlemesi prensibidir ki, düşman ya da değil insanı yani insan kardeşini yani yaratılmışı sevme sonucunu oluşturur. Çünkü bu Yaratan'ı edinmekle yani O'nun suretine dönüşmekle bağlantılıdır. O zaman dönüşüm sonucu Mesih'te değişimin yani her güne “yüksek değerlerin” indirgenmeye başlanması yani göklerin egemenliğinin aşağıya çekilmeye başlanması doğal olarak sevgi ve ihsanı kişiye getireceği için Yaratan'la nitelikleri konusunda eşit forma dönüşmeyi sağlayacaktır.

7. MÜKEMMELLİK

Değişim etkinliği bir süreçtir. Dönüşüm sonrası yol haritasında Efendimiz Mesih daha ilk adımda “ne mutlu ruhta fakir olanlara” sözünü söyledikten sonra “göklerin hükümranlılığı onlarındır” demektedir. Yani ilk adımı atmak esasında “göklerin hükümranlılığına” giriş anlamına geldiğine göre yani “kişinin eksikliğini fark etmesi” daha sonra o yolda bunu tamamlamak için yürüyeceği bütün adımlara bir hareketlilik kazandırması Efendimiz için sanki bu eksikliğin tamamlanması gibi görülmektedir. Yani bir anlamda “başlamak bitirmektir” sözü gibi bir ifade

vardır burada. O zaman değişim etkinliğinde de dağdaki vaaz doğrultusunda eksiklikten tamlığa yükselen ve Mesih'in kurtarışında bunu tam anlamıyla Mesih'le ve Ruh'unda yapan kişi bunun sonucunda yürek değişimi sürecine yani değişim etkinliğinin ilk adımına girmesinden itibaren esasında "başlamış olduğu işi bir anlamda bitirmiş" addedilmektedir. Yani "mükemmelliğe" dahil olmaktadır. Yani "ruhta fakir olanın" "göklerin hükümranlığına" girmiş sayılması gibi "yüreği değişim sürecine girmiş olan da" yükseklerde Olan'ın mükemmelliğine erişmiş sayılmaktadır. Yani bu aşamanın ilki de sürekliliği de ve hele hele sonucu da mükemmelliktir. Çünkü tamlık yani yedinci aşama Yaratılış'ta olduğu gibi Şabat'tadır. Yani Yaratan'ın yarattıklarına baktığı andadır. İyi olduğunu gördüğü andadır. Her kaosun ıslah olduğu andadır.

O zaman her manevi düzeyimizde aşılması gereken bir altı ve varılması gereken bir yedi vardır. Ama bunun birine teşebbüs dahi yediye harekettir. Yaratan yetkin olduğu gibi yetkinlik İsrail olmaktadır. Yani Yaratan'a yürüyüşür. Olması gerektir.

VI. DOĞRU UYGULAMA

(Matta 6:1-18)

Doğruluğunuzu insanların gözü önünde gösteriş amacıyla sergilemekten kaçın... Matta 6:1

Matta'nın anlatım biçiminin de çok güzel açıkladığı gibi, Efendimiz'in öğretilerinde büyük bir bütünlük olduğunu görebilmemiz mümkündür. Bu bütünlük esasında manevi deneyimlerin sahibi olan her kişinin hayatında görülebilmektedir. Çünkü İsrail yani Yaratan'a yürüyen kişi zaten İbrahim Peygamber gibi parçadan bütüne yürüyendir. Kaostan ıslaha doğru hareket edendir. O zaman bu yürüyüş esnasında da hep "eksiklikten tamlığa" bir yürüyüş söz konusudur. Bunu mecazen formüle etmek hep kainatın yaratılışı anlatımı temel alındığında altı aşamayı aşma sonucu yedinci aşamaya varma olarak ifade etmek mümkündür. Bu da esasında altının neden tamlık sayısı olmadığını hatta bazı ifadelerle göre "şeytanın yani benliğin, egonun, eksikliğin" işareti olarak görülmektedir. Yedi ise "tamlığın, Yaratan'ın" işaretidir.

Değişim ve dönüşüm çağrısı Müjde'dir. Efendimiz Mesih İsa bu çağrıyı açıkça yapmış yol haritasını vermiş, dönüşüm ve değişimi belli aşamalarla belirlemiştir. Örneğin dönüşümü dağdaki vaaz ile açıklarken kişinin eksikliğin farkında tamlığa tekabül dönüşümü olarak ifade etmiştir he- men arkasından da günlük hayata intikal eden, günlük hayata inen bir değişimi yine altı aşamalı olarak izah etmiş ve Yaratan'ın mükemmelliğini edinmenin yedinci aşamada ancak bu yol haritasını izlemek koşuluyla mümkün olduğunu söylemiştir. Elbette bütün bu aşamaları rahatça aşabilmek ise hayatı ile kendisini bize sunan Efendimiz Mesih İsa'nın kurtarışını gönenmekle kolay olacaktır. Zaten kurtarıcı bu nedenle "üst akıl" olması hasebiyle ve yaşam pratiğini sergilemesi hasebiyle ve ölümü ve dirilişi ile canlı bir yaşam örneği olması itibarıyla bizim can kurtarıcımızdır. Dönüşümün altı ilkesi yani eksiklikten tamlığa bizi Allah oğulları düzeyine çıkarmaktadır. Bu da Yaratan'ı edinmiş bir yaşama sahip olmak demektir.

Yani tamlıktır. Yedinci aşaması budur. Göklerin hükümlerini aşağıya çekmektir. Diğer taraftan değişimse kalbin, düşüncenin, sözün, ilişkinin, davranışın ve anlayışın değişiminin her güne indirgenmesidir ki, bu da Yaratan mükemmelliğini yansıtmaktır. Yani yedinci aşaması tamlıktır, mükemmelliktir.

Bütün bunları yaşamak, edinmek, yüreklerinde tam dönüşüm ve değişimi edinmedikleri halde hala dindarlık adına samimiyetle birçok hal ve davranış içinde bulunan ve kendilerine göre yorumları ile kendilerine bir yaşam seçmiş olanların yaşamlarının üstüne çıkan bir yaşamı elde etmek demektir. Bu da Mesih İsa'nın dediği gibi Ferisiler'in doğruluğunu aşan bir yaşamdır.

Kısacası Mesih İsa önce Müjde'yi ilan etmektedir. Hem de bu Müjde'yi dini tecrübeleri çok fazla bilmeyen bir bölgede, Galile bölgesinde ilan etmektedir. Galile (daire) demektir. Mecazen bakacak olursak adeta Mesih İsa'nın vaazı öncelikle yüreklerimizin dinlerle nasır tutmamış daireleri içindir. Açık alanlar içindir. Çünkü oraya atılan tohum yeşerecektir.

Müjde, tövbe ve göklerin egemenliğine çağrıdır. Yani dönüşüm ve değişime çağrıdır. Dönüşüm dağdaki o meşhur ne mutlularla ifade edilen altı aşama ve yedincisinde gelinek eksiklikten tamlığa geçiş haritasının izlenmesi ile mümkün olan bir durumdur. Değişim ise yine bu vaazın hemen arkasındaki kişiyi değiştiren altı aşama ve yedinci aşamasında Yaratan mükemmelliğini yansıtan durumdur.

Şimdi bu Müjde ve sonrası iki yedi aşamalık durumun aşılmasından sonra varılan nokta doğru uygulamalar noktasıdır. Artık burada “kişinin kendisi için alma arzusu” üzerine inşa edilmiş bir din ve uygulamaları yoktur. Aksine hakiki bir mana yaşamı ve uygulamaları vardır. Yani bir başka deyişle doğru din Müjde ve iki yedi aşamalık yol haritasının arkasındadır. Bunların tam olarak uygulanabilmesi için öncelikle saran ışığın yürekleri açması yani kalp noktasının açılması ve Mesih'in kurtuluşunun tohumunun yürek içine ekilmesi esastır. Sağlam ve tam ve mükemmel inşaat öylelikle gelebilecek olandır.

Doğruluk kavramı üzerinde daha önce esasında durmuştuk. Yani doğruluk Yaratan'la aynı paralelde olmak anlamındaydı. Yani O “sevgi ve ihsan Olan'dır.” O'nun bu muhteşem niteliği Ruh'u aracılığı ile Mesih'inde ifşa olunmaktadır. Mesih'in bize gelmesi yani yüreğe alınması Mesih'in kendini feda unsurunda ve yeni hayata dirilişi unsurunda bizden de ifşa olunduğunda doğruluk bizden dışa yansımaktadır. Bu durum tamamen manevi derinliklerimizin doğal değişimi ile doğallığını koruyan bir durumdur. Yani hareketlerimizi düşünce ile değiştirmeye kalkmak bir manada hakiki değişim değil taklidi bir değişimdir. Ve doğal olarak bu tür davranışlar üzerimizden düşecek olan davranışlardır.

Birçok dinler ve dindarların yaşamlarında zerre değişme görülmemesinin veya kendi esaslarına uymayan bazı davranışlar içinde bulunmalarının ana sebebi budur. Hatta “dinlerin barış değil kaos getirdiği” şeklindeki sözlerin de temelinde yatan gerçek budur.

DÖRT TÜR DAVRANIŞ

Mesih İsa Müjdesi'nin yedi aşamalık iki temel yol haritası sonrası dünyasal anlamda belli dini kalıplar içinde yaşayan ve halk içinde dahi sanki kutsal kişilermiş gibi kabul gören göstermelik dincilerin dört tür davranışının tersine davranışın da inanç ve iman esas doğru uygulaması olarak öğretmektedir. Bu uygulama esasında “doğru dindarlık” olarak da ifade edilebilir. Ama her durumda Efendimiz'in kaygısı bir din kurmak ve dini prensipler oluşturmak olmadığı için bu kelimeler dini

terminoloji kullanılmış olsa bile algılanan ve bilinen terminolojilerin dışında manalar taşımaktadır. Çünkü Mesih İsa'nın kaygısı kişilerin Yaratan'ın ışığında Yaratan'ı edinmeleri ve esas yaratılış gayesinde olduğu gibi Yaratan suretine dönüşmeleridir. Bu nedenle de kendisi bu dönüşüm ve değişim için anahtar olandır.

Genelde dindarlar dışarıdan övgü bekleme ya da dindar görünme kaygısı içindedirler. Belli dini semboller, giysiler, saç sakal görüntüleri oluşturarak kendilerini genel olarak halkın içinden ayırarak farklı olduklarını göstermeye çalışırlar. Bu dört tür davranış biçiminin birinci halidir. İkinci tür davranışları dünyasal manada saygı görmekte ve insanlar tarafından kendilerine bir kutsi paye verilmiş olmaktadır.

Onlar da bu paye ile gurur içine girerler ve her yerde önde, protokolde ve baş tacı edilmeyi, ellerinin öpülmesini, kendilerine saygı gösterilmesini beklerler. Üçüncü tür davranışları ise bu dindarlıklarını besleyecek kuralları üretip kendi kurallarına kendilerini köle etmiş olmalarıdır. Dualarını bile belli şekillerde, yerlerde yapmak durumundadırlar. Belli şekillerde oturur ve belli tarzlarda konuşurlar. Ve dördüncü tür davranışlarında ise sanki cennet kendi ayakları altında ve tekelleri altındaymış gibi bir tavır içindedirler, öyle konuşurlar ve öyle davranırlar.

DOĞRU UYGULAMA

Mesih İsa'nın öğretilerinde ise doğru uygulamayı bütün bu yapılanların tam tersi olarak sunduğunu görüyoruz. Şimdi bu dört tür davranışın esasında ne şekilde olması gerektiğini maddeler halinde değerlendirelim;

1. Efendimiz manevi manada dönüşüm ve değişim hayatı süren kişilerin yani Yaratan'ın Ruh'unun kalp noktasını açıp Mesih'inde kurtuluş sunduğu kişinin hiçbir biçimde bunu doğallığın dışına taşımamalarını öğretmektedir. Yani manevi hayatınız insanların övgülerinden tamamen bağımsız olmak durumunda olmalıdır. Eğer bunu yaşıyor ve hissediyorsanız doğru bir Mesihi yaşam uygulaması içinde olduğunuzu bilmeniz mümkündür.
2. İnsanların övgülerini bekleyen ve kendisi hakkında “ne kadar dindar” “ne kadar mübarek” “ne güzel dua ediyor” “cennetlik” “çok imanlı” gibi kelimeler duyup bunlardan hoşlanan kişiler büyük bir olasılıkla sadece dünyevi övgü şeklinde bir ödülden başka ödüle sahip olamayacaklardır. Mesih İsa'nın öğretilerinde bu oldukça nettir.
3. Manevi kurtuluş ve Mesihi yaşam ilginç bir biçimde dışsal değil içsel bir dönüşüm ve değişim olayıdır. Yani hakiki iman hayatı içte yaşanan ve dolayısı ile dışa doğallık içinde ve yeni yaşam içinde yansıyan bir durumdur. Mesih İsa'nın öğretilerinde bunun kişiye has ve kişinin özeli olduğu net bir biçimde vurgulanmaktadır. Bu nedenle belli kuralları üretip o kurallara kendilerini köle etmek durumunda değillerdir.
4. Yaratan'ın bu iç değişimi doğrudan değerlendireceği ve manevi manada ödüllerin ise insan algıları üstünde ola- çağı da açıkça belirtilmektedir. O nedenle cennet denilen o sonsuzluk hazzı Yaratan'la birliktelik, bütünlüğe dönüş dindarların tekelleri altında değildir.

Bu anlatımlarda dört madde ile doğru uygulama ya da doğru bir dindarlık yol haritası verilmiş olmaktadır. Bütün bu blok öğretiler adeta birbirini tamamlayarak Müjde'yi bütün Kutsal Yazılar'ın üstünde tam olarak bloke etmektedir. Yani tamamlayıp kapatmakta ve hakiki olarak bütün bu öğretileri Mesih'in kurtuluşunda gün içinde algılayıp Ruh'ta ve gerçekte tapınarak ve Ruh'un rehberliğinde yapanlara Yaratan'ı edinme ve Yaratan'la form eşitliği içinde olma durumunun

verileceği, daha doğrusu Yaratan suretine dönüşümün o kişilere bahşedilmiş olacağı müjdelenmektedir. Çünkü Mesih'te esas olan meyve vermektir. Meyve sadece birilerini İsa Mesih'e getirmekle sınırlı değildir. Sadece bunu meyve gibi görmekse Ferisiler'in düzeyine geri dönüşten başka bir şey olmadığı gibi Müjde'yi kendi algımıza göre yönlendirmekten, eksiltmekten başka bir şey değildir. Adeta Kutsal Yazılar'ı Mesih öncesi bazı ulemanın anladığı gibi eksik olarak anlamaktır.

ZEKAT VE SADAKA

Doğru uygulama tarifi ile esasında Mesih İsa hala Kutsal Yazılar'ı tamamlamaya geldiğini vurgulamaktadır. Çünkü sorun zamanın din ulemasının daha çok insan benliğini okşayan şekilde yorumlarla geliştirdiği bir din içinde bir yaşama kitlenmiş olmalarıdır. Ve daha önce özellikle “değişimin etkinliği” konulu bölümdeki altı aşamalı değişimi irdelerken olduğu gibi bir anlamda ulemanın kendi tekellerinde eksik yorumlarını yeniden ele alarak tam bir yorumu kendisiyle bütünlemektedir. Bazen bazı kurallar yaşam değerine sahiptir. Gerçekten kurtarıcıdır.

Ama bu kurallar eksik uygulanırsa kurtarıcı oldukları halde öldürücü olurlar. Burada da olan budur. Yani “yoksullara yardım” Kutsal Yazılar içinde zaten olmazsa olmaz bir konudur. Ama bu yardımla amaçlanan Yaratan düşüncesinde yaratılmış olan benliğimin Yaratan düşüncesini edinmesi, hissetmesi kısacası Yaratan sureti olmasıdır. Oysa “ben kendimi yüceltmek hatta cennetten bir şeyler alacağımı umarak ve gösteriş yapma amaçlı vermeye başladığımda” bu Yaratan suretine benzer bir ihsana sahip olmak değil bencilce bir gösteriş olma durumundadır. Hem de zamanla bu farkında olmadığımız bir doğal dindarlık tavrı haline dönüşür. İşte bu nedenle Efendimiz'in buradaki öğretilerinde doğru uygulama yani Yaratan'ı edinme yolunda dönüşüm ve değişimin hayata indirgenmesinde doğru uygulama bu en bilinen noktalar üzerinde yeniden yapılandırılmaya çalışılmaktadır. Zekat emri yani yoksula varlığın belli bir kısmının ödenmesi Kutsal Yazılar'ın önemli buyruklarındandır (Tesniye 15:11; Çıkış 23:10-11; Levililer 19:10; Mezmur 112:9).

Birçok yerde bu zaten Yaratan'a yürüyenin yani İsrail'in uygulaması gerekli bir “ihsan” pratiğidir ve temelinde hakiki Yaratan sevgisi yatmak durumundadır. Oysa insanlar, dindarlık adına bunu tamamen kendi benlerine mal etmiş ve adeta haykırırcasına ilan ederek yardımlarda bulunmaktadırlar. Mesih İsa'nın öğretileri mana aleminin derinliklerinde “mana çalışmalarıdır.”

Yani Yaratan'la eşit formda olma O'nun niteliklerini yansıtmaya çalışmalarıdır. Bir anlamda kurtarıcımız, Efendimiz' gibi “kendimize ölme ve dirilme” ve yeni yaşama dönüşüp değişme çalışmalarıdır ve sükunet esastır. Kişinin kendi iç aleminin dünya üzerinde yaşarken değişmesinden başka bir şey değildir. Ayna olmaktır.

Zekatlarını ve sadakalarını verirken birçok dindarın yaptığı esasında Mesih'in doğru uygulamada anti tez olarak belirlediği dört tür davranış tarzının tam tersidir. Bu tarz kişiler 1. Zekat ve sadakaları ile kişilerin kendilerini görmelerini istemektedirler 2. Kendilerini övmelerini beklemektedirler 3. Bir anlamda ödülleri bu dünyada almak istemektedirler ve bu tarz bir davranış biçiminin doğru olduğunu vurgulamaktadırlar 4. Ve böyle yapan kişilerin cennetlik oldukları gururu içindedirler.

İBADET VE DUA

Efendimiz İsa'nın doğru uygulamaya verdiği ikinci önemli örnek ise dua ve ibadetleridir. Demek ki, dindarlığın en önemli iki yansıması üzerinde samimiyet ya da samimiyetsizlik söz

konusudur. Bunlardan biri Yaratan’a ihsan yani ibadet diğeri ise insanlara ihsan yani vermek konusundadır. Verme konusunu zekat ve sadaka başlığı altında gördük. İbadet ve dua da yine zekat ve sadaka gibi yukarıda bahsettiğimiz dört tür davranışa açıktır. Yani gösteriş için, başkalarından övgü duymak için, tamamen kişisel çıkar bağlantılı ödül için ve cenneti kazanmış olmak için yapılabilmesi gayet kolaydır. Bu nedenle de bu önemli öğretiler içinde Yaratan suretine dönüşümde Yaratan’ı edinme yolu içindeki İsra-el yani Allah’a yürüyen kişi için doğru uygulama öğretileri içinde örneklenmekte ve esasının ne olması gerektiği vurgulanmaktadır.

İbadet ve dua konusunda aynı dört tür davranış hatasını belirtirken Mesih İsa özellikle dua ve ibadette iki noktayı vurgulamaktadır. Bunlardan bir tanesi “herkesin göreceği yerlerde ibadeti gösteriş amaçlı ifa etmek” ve diğeri ise ibadet ve dua esnasında “Yaratan’ın önünde sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi bazı sözleri sürekli tekrar edip durmaktır.” Burada esas olanın yüreğin Yaratan’ı edinme yolunda duasını yani kendi eksikliğini kaldırmasıdır. Bu da ne söylendiğinin farkında olunması ve insanın gelişimini tamamen algılayabilmesi ile alakalıdır.

VE DUA İÇİN YOL HARİTASI

Her ne kadar bu duaya “Efendimiz’in duası” ismi verilmiş olsa da esasında bu “öğrencilerin duasıdır.” Esas Efendimiz Mesih İsa’nın duası Yuhanna 17’deki duadır. Bu duada aslında Musevi inancının temel ibadeti olan Amida yani “Huzurda Duruş” duasının bir küçük örneği ve daha doğrusu bir özeti olarak takdim edilmiştir. Buradaki amaç esasında öğrencilere ve dolayısı ile bizlere bir yol haritası vermek istemesidir.

İlginç olan bu duada da yine altı aşamanın ve sonunda bu aşamaların tamamında erişilen bir tamlık hedefinin varlığıdır. Bu altı aşamanın üçünde Yaratan’ın yüceliği, hükümlanlığı ve istemi öne çıkarılmakta, yücelik ve onur O’na verilmektedir. Diğer yarısını oluşturan üçünde ise kişisel ihtiyaçların sunumu söz konusudur. Kısacası kainatın altı günde yaratılışı gibi eksikliğimizin farkındalığında eksikliğimizin niyetimize aktarımı olan duamızın ve ibadetimizin de altı aşamada inşası söz konusu olmalıdır. En azından bu Efendimiz İsa’nın ibadet ve duamız için çizdiği yol haritasıdır. Şimdi bu yol haritasına bakalım;

1. Adın kutsal kılınsın: Duamızı inşa edişte ilk adım, ilk aşama hiç kuşkusuz Yaratan düşüncenin farkındalığıdır. Bu düşüncede kainat sistemi içindeki muhteşemliğin farkındalığı ve bizim kainat içindeki yerimizi bilmemizin önemi çok büyüktür. O zaman duamızı bu zihniyetteki bir yürek seslenişinde başlamanız büyük önem taşımaktadır. İlk giriş içinde bulunduğumuz muhteşem okyanusun yani Yaratan düşüncenin farkındalığı olmalıdır.
2. Hükümlanlığın gelsin: Yaratan düşüncesinin farkındalığında bu düşüncenin aşağıya yani bizden yansması duamızın ikinci aşamasını oluşturmaktadır. Çünkü bütün kainatı kapsayan düşünce ancak bizden yansırsa bizim bu düşüncüyü kendi küçük dünyamız ve varlığımızda edinmemiz anlamına gelecektir.
3. Senin isteğin olsun: Eğer kainatın görkemi içinde Yaratan düşünce fark ediliyor ve bize davet ediliyorsa bu davet elbette yukarı düşüncelerin aşağıda da hükmü anlamına gelmektedir.
4. Gündelik ekmeğimizi ver: Bu esasında günlük manevi doyum ve hazzın maddeyi de içine alacak şekilde bizi beslemesidir. Yani bizim tatminimiz ancak geldiğimiz yerin yani Yaratan’ın bizden ifşasında isteğinin yerine getirilmesiyle olacak bir haz ve doyum sağlayışıdır.

5. Sen de bizi bağışla: Bağışlama doğru olma ile bağlantılıdır. Yani Yaratan niteliklerinin bizden yansması için bizim Yaratan'ın suretine dönüşümde kendi eksikliğimizi görmemiz esastır. Bu esas yukarıdan aşağıya doğru bir çizgi içinde adeta duamızı kendimize Yaratan'ı bütün nitelikleriyle çekmemiz şeklinde bize sunulmaktadır. Eksikliklerimiz her tamamlanma aşamasında bağışlanma bize gelmektedir.

6. Ayartılmamıza izin verme: Yani bütün bu süreç için- de kararlılığımız sağa ve sola sapmaksızın esas arzumuzun “ihvan etmek için almak” şeklinde olması esas olmalıdır. Çünkü bu arzu ve bu yöne doğru gelişen bir duamız yoksa o zaman “kendim için alma öne çıkacak” ve dolayısı ile “gü-nahlı benliğimin” arzuları “günah eğilimi içinde” Yaratan'dan uzağa doğru beni çekip duracaktır.

Görüldüğü gibi burada kainatın ve bütün zerrelere yegane hakimini fark etme ve bu farkındalıkta esas yönetim sahibinin hayatımın yönetimine gelmesini isteme ve bu yönetime hakikaten müsaade etmem ve böylelikle günlük yaşam için gerekli bütün enerjinin benim üzerimde olması ve aşama aşama eksikliklerimin tamamlanması ve bu hedeften şaşmayan bir çizgide olmam ibadet ve duamın temeli olmalıdır.

Efendimiz'in o dönemde ve hatta bugün de Yahudiler'ce kullanılan “huzurda duruş” duasını yani “Amida'yı” bu şekilde özetlemekte ve ibadet ve duaların bu öğrettiği prensipler üzerinde bina edilmesini öğretmektedir.

Bu altı aşama da zaten bize yine yedinci aşamayı yani tamlığı getirecektir. İbadet ve dua da zekat konusunda olduğu gibi Yaratan'ın ışığının kalp noktasını açmasında olmak durumunda ancak insanı Yaratan suretine dönüştürecek bir konumda olacaktır. Ve bu altı aşamadan sonra yedinci aşama yani gerçek, samimi ve içten yüceltme gelecektir. Bu yükseklerde, bu derinliklerde olan bütün varlık aleminin sebebine vakıf olacak şekilde Yaratan'ı edinmeyi getirecek ve sonsuzlara kadar varlığımızda egemenlik, güç ve yüceliğin ilanı anlamına gelecektir.

Yani böyle altı aşama üstünde yükselen dua, eksikliğin farkındalığı kişiyi sonsuzluğa taşıyacak bir şekilde Yaratan suretine dönüşmeye getirecektir.

ORUÇ

Zekat ve sadakada olduğu gibi, ibadet ve duada olduğu gibi, oruç uygulamasını da hakiki ve yürekten Yaratan'ın ışığına getirmek, ışıktaki açılmış kalp noktasının Mesih'i edinmesine çok büyük bir yol olmuş olacaktır. Oruç, kişinin esasında maddede kendisini boşaltıp Yaratan'a doğru boşluğunu sunmasında önemli bir uygulamadır. Eldekinin farkındalığı, yetinmenin farkındalığı, sabırla kainatı hissetme ve dolayısı ile Mesih'teki kurtuluşun gönenilmesinde de önemli roller oynayabilecek ve eksikliğin tamlığı arzulamasını anlatabilecek önemli bir uygulamadır. Yaratan'la nitelik açısından bizi eşitliğe doğru taşıyacak yani surete dönüşmede yardımcı uygulamalardan biridir. Mesih İsa'daki doğruluğumuzu ve doğruluk yolunda yürümemizi pekiştirebilecek bir harekettir. Ama önemli olan yukarıdaki dört tür dindar davranış biçiminin tam tersi içinde orucu irdelemek olmalıdır. Kısacası doğru olmak yani Yaratan'ı edinme yolu Mesih'in dönüşüm ve değişim öğretisi ve bu dönüşüm ve değişim öğretisi üzerinde yol haritalarının izlenmesi sonucu söz konusudur. Yani Yaratan'la eşit formda olmak yukarıdan verilen saran ışıktaki Mesih'te ve Mesih'le yol haritalarını izlemek sonucundadır. Bu izleme aynı zamanda doğru uygulamayı getirecek olandır.

VII

DÜNYAYA BAKIŞ

(Matta 6:19-7:12)

Gözünüz sağlamsa bütün bedeniniz aydınlık olur: Matta 6:22

Müjde'nin yerli yerinde algılanması doğal olarak bize dönüşüm ve değişimi getirmektedir dedik ve doğal olarak Mesihî düzeye sunulan lütuf ve kurtarıyla Mesih'te erişmiş olan kişi yine Efendimiz'in o eşsiz yol haritaları ile "kendi nefesine ölüp hacını yüklenip" Mesih'i ifşa ederek ve Mesih'in yol haritalarında Yaratan'ı edinme yolunda ilerleyecektir. Bu ilerleyişte yol haritasının doğru uygulanmasında iletişimin yani ibadet ve duanın önemi elbette büyüktür ve aynı zamanda bütün bunların her birisinin arkasında, üstünde ve önünde elbette o yürekte kalbin noktasını açan "saran ışığın" yani Kutsal Ruh'un rehberliği, aydınlatıcılığı esastır.

Şimdi Müjde, dönüşüm, değişim yani tuz ve ışık olma ve doğru bir iletişim yani iman ve inanç hayatı aynı zamanda doğru bir dünya bakışının da beraberinde yerli yerinde olacak bir durumdur. Çünkü hedeflenen Mesih'leşen insandır yani Ruh'un yardımıyla Yaratan'ı edinip O'nun "sevgi ve ihsan Olan'ın" bu iki sözcükle ifade etmeye çalıştığımız eşi benzeri olmayan niteliklerini bizden yansıtmaktır. O zaman "içi dışı bir olan" daha doğrusu "içi dışı" Ruh'un rehberliğinde ve Efendimiz'in kurtuluşunda kaostan ıslaha dönüşmüş olan bir ferde ulaşmanın esası "değişimin" çok yönlü olmasıdır. Efendimiz'in altı antitezinde ifade ettiği gibi; yürekte, düşüncede, ilişkide, sözlerde, davranışlarda ve anlayışta değişimle Yaratan'ı yani mükemmelliği Mesih'inde yansıtmak ve bunu sürekli yansıtabilme ve bu sürekliliğin sağlanmasında doğru inanç uygulamaları ile birlikte "dün- yaya bakış" yani iç alemimizin dışı değerlendirmesi de çok ama çok önemlidir.

Bu bölüme kadar Efendimiz'in öğretileri kişinin esas iç alemini manevi olarak Mesih düzeyine daha doğrusu Yaratan'la form eşitliğine getirebilmesi prensip ve yolları üzerinde olmuştur. Aslında "barış" "mükemmellik" ve "sonsuz haz" gibi ruhsal sonuçlara erişildikten sonra bu iç dinginliğin şimdi materyal dünya ile olan ilişkisini düzenlemek gibi önemli bir durum ortaya çıkmaktadır.

Çünkü mana derinliğinde Mesih'in içinde, madde ile ilişkisine aksettirmesi de bir o kadar önemli bir yaşam kalitesi, yaşam edinimi olma durumundadır. Çünkü bu aynı zamanda içteki muhteşem ışığın dışa yansıtılmasıdır. Yani daha dini bir kelime ile tanıklığın temelidir.

Örneğin, maddi manada edinimle, maddi kaygılarım ve bunlarla bağlantılı olarak diğer insan kardeşlerimi yargılama gibi durumlarda bizim Mesih'te Yaratan'ı edinme yolunda olanlar olarak tavrımız ne olmalıdır?

MADDİ YA DA MANEVİ EDİNİMLE BAKIŞ

Şimdi yukarıda değindiğimiz bakış açılarına göre o zaman yeryüzünde hazine biriktirme ne demektir? Yeryüzünde hazine biriktirme, esasında kişinin egosunun ve alma arzusunun

dizginlenemez ve kendini yer bitirir ve dolayısı ile çevresini de yer bitirir duruma geldiği durumlardır. Kutsal Yazılar'da Akan'ın durumunda olduğu gibi. Bu kişi kendi alma arzusunun büyüklüğünde yani maddeye olan hırs dolu eğiliminde yalnız kendisini değil aynı zamanda etrafındakilerin de yok olmasına neden olmaktadır. Süleyman'ı da o muhteşem konumundan aşağıya çeken durumu yine aynı şekilde maddeye olan o durmak bilmez eğilimidir. Hananya ve Safira örneğinde de gözlemlenilen yine aynı şeydir.

İbrahim de zengin bir kişiydi, Eyüp ve hatta Davut gibi bütün bu örneklerle baktığımızda sorun olanın zenginlik olmadığını görmemiz mümkündür. Sorun olan para kazanmak, mal sahibi olmak, zengin olmak ya da olmamak değil, sorun olan bütün bu maddi varlığa ve güçlere sahip olmaya bakış açımızdır.

Yani yukarıda dediğimiz gibi dünyaya bakış açımız çok ama çok önemlidir. Yaratan'ın nitelikleri olan "karşılıksız verme, dikkat etme, koruma ve bütünlük anlamında sevgi ve ihsanla" bakma ile bunların tam karşıtı bir bakış açısı ile bakma arasında büyük bir fark vardır.

Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar- Matta 6:19-20

1. Madde sürekli olarak kalıcı değildir. Değişir, çürür, paslanır, kaybolur, çalınır kısacası bir yolla bize yardımcı olur ve iyi değerlendirilmezse bizi bir yolla terk eder. Hatta yer ve gök olarak gördüğümüz (maddi kainat) dahi geçicidir (Matta 24:35). Bir insan bütün dünyayı kazanır ama kendi canını kaybederse bunda o insanın kârı ne olabilir ki? (Matta 16:26). Demek ki, dünyaya bakış açısında.

Hazineniz nedeyse, yüreğiniz de orada olacaktır-Matta 6:21

2. Maddiyat özellikle aşırı para düşkünlüğü bizi maddi anlamda dünya ile bütünleştirecektir. Bu esasında bizim bakış açımızı bütünden parçaya taşıyacak olan bir durum- dur. Yani Yaratan'a yürümenin tam tersine yürüyüştür. İbrahim'in parçadan bütüne yürüyüşünün tam tersine bir yürüyüşü seçmektir. Para, maddiyat aslında tek bir parçadır. Ve oraya takılan insan, bütünü yani yaratılma gayesini artık göremeyecektir. Mesih'i kurtarışın parçalardan, sürekli kişinin kendi için almasından kurtarmasını fark edememesidir. Doğamız yaratılış itibari ile maddeye dıştan gelene reaktiftir. Yani tepki vermektedir. Arzusu, iştahı kendi egosunu doyurmak için hep reaktiftir. Alıştığı yol budur. Yaşam biçimi budur.

Bedenin ışığı gözdür. Gözünüz sağlamsa, bütün bedeniniz aydınlık olur-Matta 6:22

3. Maddeye ve özellikle maddeyi edinebilme yollarından en etkini olan paraya bağlılık ve buna hırsla, tatminsiz bir arzuyla bağlılık dünyayı mana anlamında algılama yollarını kapatacaktır. Yani böyle bir bakış açısı görüşümüzü bulandıracak olan bir bakış açısıdır. Esasında Müjde sonrası dönüşüm ve değişim aşaması ve bu aşamaların yol haritalarında doğru bir Yaratan iletişimi içinde bulunan kişinin bir de dünyaya bakışının parçalardan bütüne olarak değiştiğini düşünürsek bu kişi gerçekten Yaratan'ın "karşılıksız sevgi, kayırma ve bütünlük içinde olma anlamı olan" sevgisi ve ihsanını üzerine almış adeta Yaratan'da Mesih'i tam olarak giyinmiş, kurtuluşu gönenmiş ve Ruh'un saran ışığını almış bir kişi olarak sonsuzluğa, Yaratan'a yürüyen olarak yaşaması gerçekleşmiş olacaktır. Çünkü bu derin yürüyüşte Mesih'in Yaratan Ruh'unda Yaratan'a yürüyüşü vardır. Hakiki ve manevi manada İsrâ-el olma söz konusudur. O zaman Efendimiz'in bu öğretisinde zaten inanılmaz bir derinlik olduğu açıktır. Göz hemen hemen bütün beden her bir noktasını canlandıracak ya da cansızlaştıracak ışığı veren bir organ olarak ifade edilmektedir. Elbette manevi

bakış açısı burada irdelenmektedir. Mesih'in merhamet eden gözleri kainata bakış açısının derinliğinin güzel bir örneğidir. Kainatın bütün mükemmelliğinde Yaratan'ın Mesih'teki sevgisini, iyiliğini, Ruh'undaki o muhteşem saran ışığını görmek Müjde'nin yolunda Mesih'i idrak edip kurtuluşa olanların dünyaya bakış açısıdır. Bu kurtuluş kişilerin esasında kendilerini esir eden kendilerinden kurtuluşları Mesih'le Yüceler Yücesi'ne yükselmeleridir.

Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Allah'a, hem de paraya kulluk edemezsiniz- Matta 6:24

4. Orijinal çeviride para kelimesi “Mammon” olarak geçmektedir. Büyük harfle yazılmasının nedeni orijinal olarak önceleri iyi anlamda “güvenilen şey, bir garanti mahiyetinde bir dayanak” olarak kullanılan kelime zamanla “tanrı” gibi hayatı yönlendiren bir şey anlamına dönüşmüştür. Bu nedenle adeta “bu güven için” yani gündelik bir dayanak, geçim gibi anlamlar içeren kelime adeta “bir ilah gibi güvenilen, tapınılan” bir maddeyi tarif için kullanılmaya başlanmıştır. Bu nedenle büyük harfle yazılmakta ve Efendimiz İsa da bu nedenle bir kişinin “iki tanrıya kulluk” edemeyeceğinden bahsetmektedir. Gerçekten de zamanla sadece geçim ve kötü günde bir güvence olsun diye kullanılmak üzere para biriktirme eğer biraz da gelir elde edilebilecek kaynaklar çoksa zamanla bir tutku haline dönüşebilir. Mesela birçok insan bazen Yaratan hizmetinde kullanılsın diye hakiki ve samimi bir niyetle bazı yatırımlar yapmış ve paralar ayırmıştır ama zamanla kendi kendini kandırmaya da başlamıştır. “Şimdi bunu bu hizmete kullanmasak da biraz daha biriksin faizini kullanabiliriz ana para da yerinde kalır hatta daha da büyür” tarzında yaklaşımlarla esas hedeften, esas gayeden kolaylıkla uzaklaşmıştır. Bunun küçük örnekleri, kendi kendimize küçük yalanlar fısıldamak ve bunu elimizdeki üç beş kuruş için yapmış olmak bile buna güzel bir örnektir.

Tanınmış bir vaizin anlattığı gibi, günün birinde bir kişinin inekleri ikiz doğurmuştur. Ve adam hanımına “birini Yaratan'a adayalım büyüyünce satar parasını bir hizmete takdim ederiz. Diğeri de bize faydalı olur” der. Ve hanım sorar “hangisini Yaratan'a ayırıyoruz.” Ve adam cevap verir; “günü gelsin karar verimiz.” Günün birinde hanım eşini üzgün görür ve ineklerden birinin öldüğünü öğrenir. “Hangisi öldü?” diye sorunca da adamın cevabı nettir; “Yaratan'a ayırdığımız öldü.” İşte esasında denilmek istenilen budur. Yürekte eğer “kalp noktası” açık değilse eğilim daima “kendim için alma arzusundan” yanadır.

GÜVENLE YA DA KAYGIYLA BAKIŞ

Can yiyecekten, beden giyecekten daha önemli değil mi? -Matta 6:25

Elbette ki yeryüzünde maddeye bağlı bir yaşam bakış açımızı da maddeye göre ayarlayacaktır. Yani maddi sınırlar içinde bir görüş açısı maddenin uzandığı alanlar içinde gezinmemizi sağlayacak ve bizi bunun dışına çıkarmayacaktır. Dolayısı ile bu bizim esas mana denizinde Yaratan'la ve O'nun öğretileri ve genişliği içinde gezinmemize mani olacaktır. Oysa esas bize önerilen dünya içindeki zamanımızın anlamını bilerek Yaratan'la Mesih'inde bütünleşip Ruh'ta hazla dolu ve Yaratan'a yücelik getiren bir yaşam sürmektir. Dünyaya bakış açısı dünyanı maddi ve maddi olduğu kadar bizi aşağıya çeken yüzünden uzak kalarak esas manevi yönü ile maddi yönünden istifade ederek hep daha ileriye devam şeklinde olmalıdır. Bu ancak Mesihi bir düzeyde yaşanabilecek, algılanabilecek bir taraftır.

Şimdi burada devreye giren Efendimiz'in sözleri esasında bir kaygısızlık değil aksine rahat bir bakış açısında her tür getiriye daha rahatlıkla karşılayabilme şeklinde algılanmalıdır. Yani esasında insanlar için elbette yiyecek ve giyecek önemlidir ama burada vurgu onun da ötesindeki

hayatın anahtar noktalarını algılayabilme gerçeğidir. Bu noktada daha derinlerde Mesih'in bize sunduğu o kurtuluş noktasında yani "kendim için alma arzusunun getirdiği kaostan, gınahtan kurtuluşa" bize gelen o Yaratan esenliğinin bize getirdiği inanılmaz büyük huzur içinde insanı bekleyen çok daha büyük bir gerçek Yaratan'la "bir olma" gerçeği vardır ki, zaten var oluşumuzun temeli de bu noktada değil midir? Oysa günlük kaygıların derdi içinde bütünlüğü fark etmeyen milyonlarca insan o bölünmüşlük, o putperestlik içinde aynı şeyleri yapmıyor mu? O zaman fark nerede olmalı? Yaratan'a tapma ile, O'nun Mesih'inde ve Ruhunda.

Ne yiyip ne içeceğiz? diye bedeniniz, ne giyeceğiz? diye bedeniniz için kaygılanmayın-Matta 6:25

Geçici, maddi ortama aşırı bağlılığın aslında insanlara büyük bir yük getirdiği burada esas konu olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü bir şeye aşırı bağlılık ve bu bağlılığın edinim tatminsizliği ve sonuçları doğal olarak kişiyi mutsuz kılmaktadır. Oysa haz her şeyin Yaratan'ı olanda ise o zaman bir başka konuya olan bağlılığın hazzı bizden alması Yaratan'ı da bizden alması anlamındadır. O zaman bir sistematik yaklaşımla konuya bakmak gerekirse en az üzülmeme konusunda üç nedenimiz vardır ve dünyaya bakış açımızın yürek değişimindeki değişimi bu üç noktaya bakarak gereksiz kaygı ve üzüntü çekmemizi de ortadan kaldırması demektir. Şimdi bunlara bakalım;

1. Hem kaygılarımıza hem Yaratan'a hizmet etmemiz mümkün değildir. Çünkü çok açıkça söylemek gerekirse kaygı çekmek demek işleyen sisteme güvenmemek demektir. Yani var olan sistemin varlığı esasında tıkr tıkr işlemektedir. Bu sistem dolayısı ile Elohim yani bütün ışıklarıyla Yaratan her şeyi muhteşem bir düzende işletmektedir. Ama kaygı bu sistemi görmediğimizin ilanıdır.

Dolayısı ile Yaratan'ı değil kaygıyı yani böyle bir sistemin olmadığını kâle aldığım anlamına gelmektedir bu. Ve bu da bizim için imansızlıktır. Yaratan'ı edinmemek demektir. "Beni kuvvetlendirende her şeyi yapamayacağım" gibi bir anlama sahip olmak demektir. Esasında günah işlemektir. O nedenle "hem Yaratan'a hem de Mammon'a aynı anda hizmet edemeyeceğimiz" burada da ortadadır. "Yaratan'a inanıyorum, Mesih'in kurtarışını kabul ediyorum, Ruh'un rehberliğinde yaşıyorum" diyen kişinin kaygıyı minimuma indirgemesi esas olma durumundadır. Elde olmayan ve insan doğasından kaynaklı bir kaygılanma elbette ki doğal bir doğa tepkisidir ama bunun dışında Yaratan'ı edinme anlamında imana sahip kişinin bu imanla kaygıyı yürütmesi ikisini bir arada yaşatması esastan uzak olması demektir.

2. Eğer kaygılarımız imanımızın üstünde ise o zaman Yaratan'ın kainat hakimiyetinden kuşkumuz var demektir. Burada Efendimiz'in doğadan örnekler vermesi kainat ve doğa sisteminin kontrollü bir biçimde sürekli işlediğine işaret etmek içindir. Yani "bakın sebepsiz hiçbir şey yok, siz de sebeplerin sonuçlarısınız ama sebep olun ki Yaratan'a yücelik getiren haz dolu bir yaşam sürün" demek istenmektedir. Yani işleyen bir çark vardır. Dua ve ibadetle başınızı bu çarka sokun ve hazzını tadın denmektedir. Bunu yapmak için de öncelikle "kendiniz için alma arzusunun o inanılmaz ve tüketen gücünü görmeniz esastır." Yani Mesih'in günahlarınız için kendini feda etmesini bu konunun üzerine getirmeniz esastır. Ancak "benin" yengisinde sistemin işlerliğine kafanızı sokabilmeniz mümkün olacak ve inanılmaz haz sizi Mesih'in sizde ve sizle yükselişinde yakalayacaktır. Kainat Elohim Olan Yüceler Yücesi'nin sağlayışında bize Mesih'in kurtarışını sunmuş ve Ruh'un saran ışığında bütün bu manevi nimetlere sahip olabilmemizi sunmuştur.

3. Bu nedenle Yaratan'ı yani varlığımızın nedenini öne koymamız bizim için hayatımızı ve kainatı anlamamız anlamına gelmektedir. Bu nedenle Efendimiz'in öğretisi doğrultusunda "O'nun iradesini aramak aslında bize bütün anlamları getirecektir." Bu oturup tembellik etmek şeklinde algılanamaz. Aksine hayatın her bir dehlizini mana ile tetkik bize sürekli bir mana hazzı verecektir.

Çünkü tetkikin nedeni manayı arayış değil, mananın yani Yaratan'ın ve yaratılışın farkında Yaratan'ı edinip yaratılışı keşfetme, bilinçli bir hareketle yaşamda ilerleme demektir. Bu ilerlemede kendi arabanı iyi sürmek dolayısı ile etrafı da iyi bir biçimde ıslah ederek gidebilmek demektir. Bu anlamda Efendimiz İsa'nın kurtuluşunun o muhteşem aydınlığında kendi iç dönüşüm ve değişimin elbette çevrenin dönüşüm ve değişimi de olacaktır. Ama bizim zorumuzla değil, bizde olan o muhteşem manevi devrimin bizi Mesih'e çevirmesi ile... Bu üç kaygılanmama ve dünyaya emin gözlerle ve ruhla ve yürekle bakma nedeninin hemen ardından Efendimiz, Kurtarıcımız Mesih İsa'nın şu sözleri gerçekten tam yerini bulmaktadır;

O halde yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarın- nın olsun. Her günün derdi kendine yeter-Matta 6:34

DOĞRU YA DA YANLIŞ BİR YARGIYLA BAKIŞ

Çünkü nasıl yargıyorsanız öyle yargılanırsınız-Matta 7:2

Mesih İsa Yaratan'a yürüyen kişi için çok net olan yol haritalarını verdikten sonra bize çok net olarak bu yürüyüş üzerinde çok büyük bir etkiye sahip olan bir başka konuyu daha açmaktadır. Bu konu bakış açılarımızdır. Dünyaya bakışımız sadece maddi pencereden mi yoksa manevi pencereden midir? Dünyaya bakışımız Yaratan'ı edinmemizle aynı paralelde midir? Yani güvenle mi bakıyoruz yoksa kaygı ile mi bakıyoruz? Bütün bunları gözlerimizin önüne döktüğünde Kurtarıcımız, Efendimiz, Üstadımız Mesih İsa bize aynı zamanda yargılarımızın durumunu hatırlatmaktadır.

Biz aslında her gün her konuda Yaratan'a benzerliğin bir manada küçük bir ifşası olarak yargılarda bulunup durmaktayız. Bu yargılarımızda çoğu zaman "kendim için almanın yani Adem düzeyinin o "ben için" "benimin yarattığı benlik bakış açılarındaki" kararlar veriyoruz. İnsanları, kainatı, Yaratan'ı, Mesihini ve Ruh'u ve hatta Kutsal Yazılar'ı hep bu kararlara göre değerlendiriyoruz.

Esasında burada günlük hayat içinde sürekli yargılarımızla kendimize iyilik değil kötülük yaptığımız esası çıkmaktadır. Tabii bu yargılar her gördüğümüz şeyi kendi iç algılarımıza göre ve kötü olarak değerlendirmek şekliyle ortaya çıkmaktadır. Yani kişinin yine ve öncelikle ve hep kendi "kaoslarını ıslaha" getirmek için Mesih'i giyinerek Ruh'ta bir yaşam sürmesi ve kendi "benini" halletmesiyle çevresine bir ışık halkası oluşturmaya esas olmalıdır. Burada bu prensip yine gündemde olmalıdır. Yani Efendimiz "sen kendin ne haldesin esas buna bak" diye gözleri bakışları içe yönlendirmektedir.

Mana aleminde o muhteşem "bilinmezi bilinir kılınanda yani kişinin kendisinde" değerlendirmesi istenmektedir. Ve değerliği değersizden ayırabilmeyi de yine bu içe bakışla değerlendirmektedir.

O zaman "senin için kıymetli olan zamanını" neden "kıymetsiz olan tartışmalara, sohbetlere harcayasın ki." Senin için kıymetli olan sağlığını "niye dost sandıkların memnun olsun diye

meyhanelerde, kumarhanelerde” harcayasın ki, her şeyi denge ile ifrattan yani aşırılıktan kaçınarak “iyi olan ne varsa, faydalı olan ne varsa” onun ardında koşarak harcamak esas olması gerektir. Bu da dünyaya nasıl bir yargı bakışı, nasıl bir değerlendirme biçimi ile baktığımızla oldukça alakalıdır.

ACI DEĞİŞTİRMEDE İKİ ETKEN

Dileyin, size verilecek... İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın-Matta 7:7 ve 12

Mesih İsa öğrettiği hiçbir konuyu bir yol haritası vermeksizin ortada bırakmamaktadır. Burada da diğer yol haritalarında olduğu gibi kişinin önüne konulan olması gereken değişikliğe gidişin yol haritası yine net olarak sunulmaktadır.

Bu netliğin içinde aslında yapılması gerekenler gerçek özgür iradenin faaliyete geçirilmesidir. Bu ne demektir? İnsanlar özgür iradeyi hep kendi istemleriyle bir şey seçmek olarak düşünmektedirler. Oysa esas özgür irade sürekli olarak bilinçsizle yaptığımız doğal tepkilerimizi tamamen değiştirmeye karar vermektir. Bu çok zordur. Yani birine öfkelendiğinizde öfke otomatik olarak kişiden fıskırır. Bu özgür seçim değil, seçimsizliktir. Oysa öfkelenmemeyi seçmek hakikaten özgür iradeyi kullanabilmektir. Bu nedenle burada Mesih İsa’nın talebi bütün bu yol haritaları ile gelinen noktada bakış açısının değiştirilmesi esasını da bilip tabi olmamızdır. Bunun da yol haritasının bir tarafı “niyettir.” Yani “olmayacak” diye kesip atmak esasında “otomatik bir harekettir.” Seçimsizliktir. Özgür iradeyi kullanamamadır. Diğer taraftan “dilemek” yani “eksikliğin farkındalığında talep etmek” ise “verilmeyi getirecektir.” “Gökleri yani yüksek değerleri aşağıya çekecektir.” O zaman dilemek bakış açısını değiştirmenin bir yoludur. Buna “dua” yani “yüreğin hakiki ve samimi arzusu” diyebiliriz. Diğer taraftan ise “bize olmasını, yapılmasını istemediklerimizi bizim başkalarına yapmama” seçimimizdir ki bu da oldukça zorlu bir harekettir. Bir iç dileği ve iç dönüşüm ve değişim hareketidir.

Mesih İsa kendi ölüm ve dirilişi ile sonunda kurtuluş gibi bir lütufla bize sunduğu yaşamının esas öğretisi bölümünde Müjde’si ile kurtuluş kapısının “manada” olduğunu önümüze açmıştır. Bu “mana” kapısından yani Müjde’den geçen inanılmaz bir iç değişimin merkezine yani “Mesih dergahına” gelmiş olur. Bu dergahta hayat “dönüşüm ve değişim” hayatıdır. “Dönüşüm ve değişim” geçmiş şimdide geleceği de şimdide taşır ve kişiyi Adem düzeyinden Nuh’a Nuh’tan İbrahim’e ve İshak ve Yakup’a ve oradan Musa ile Işığın algılanmasına ulaştırır. Sonra saran ışık yani Kutsal Ruh yüreklerde “kalp noktası” dediğimiz o altıncı his noktalarını açar ve yüreklere ölümü ve dirilişi ile Mesih doğar yani yürekler Mesih seviyesini algılamaya ve bu seviyeye çekilerek “Yaratan’ı edinmeye” ve O’nunla “sevgi ve ihsan Olan’la” niteliklerin ifşası manasında “Eşit formda olmaya başlarlar.” Bu onların geldikleri sonsuzluğa dönüşleri anlamındadır. Çünkü artık Yaratan sureti gayesi ile yaratılmış olmalarının son noktası olan düzeydedirler.

Mesih’te “Baba ve Ben” biriz mertebesinde Ruh’la bütünleştirilmişlerdir. Sonsuzluk yani “kaybolan oğul meselindeki” dönüş ve kucaklama yani özle buluşma gerçekleşmiş ve Yaratan bizden ifşa olunmuş ve yansıma geriye dönmüştür. Bu tam haz ve tam doyum ve tam mutluluk yani sonsuzluktur.

VIII

YALNIZ İKİ YOL

(Matta 7:13-29)

Yıkıma götüren kapı geniştir... Yaşama götüren kapıysa dardır. Matta 7:13-14

Dünyamız globalleştikçe ve insanlar arasında bilişim ve iletişim oldukça yaygın hale geldikçe dinlerde belli akımların etkisinde dünyayı ve insanları etkileme yolunda yepyeni söylemlerle ortada olma, gündemde kalma çabası içindedirler. Ve dolayısı ile bütün kaygı, bütün etkileme alanı hep gelecek yaşam ve elbette cennet kavramı olduğu için bu yola doğru işareti hemen hemen her koşulda ve herkese oldukça ucuz ve kolay yolla takdim başlamaktadır. Adeta bir pazarlama sistemi ile cennet pazarlanmaya başlanmaktadır. Bazıları daha da ileri giderek her dinin kişiyi sonsuzluğa yönelttiği şeklinde öğretilerle ortadadırlar. Elbette burada önemli olan sonsuzluk ya da cennet kavramlarıyla bu pazarlama içindeki dinlerin ve inançların neyi kast ettikleri çok önemlidir. Ayrıca sonsuzluk dediğimiz olgu gerçekte her halükârda herkes için zaten olmak zorundadır. Yani zaten ruhların Yaratan’dan kopup gelmesi gerçeğinde yani bir anlamda ezeli sonsuzluktan gelmesi doğal olarak ebedi sonsuzluğa doğru gittiklerine de işaret etmektedir. Yani kısacası dinler söylese de söylemese de insan olgusu bir yolculuk içindedir ve bu serüvenini bir yönden bir başka yöne yönlendirmek durumundadır. Diğer tarafta bütün bu gerçekleri zaten madde içindeki geçici bir kap içinde değerlendirmektedir. Yani insanın bir tarafı sonsuz değildir. Maddi sistem içersinde madde içinde kalıcıdır. Vücutundaki bütün elementler elbette yine madde içinde bir dönüşümdedir. Eğer elementleri açısından bakarsak o da esasında bir anlamda kalıcıdır. Ama insan bedeni itibari ile süreklilik teşkil etmez.

Böyle bir girişle ifade etmek istediğimiz sonsuzluğa gitme ya da gitmeme gibi bir söylemde ne kast edildiğinin önemini belirtmektir. Demek ki, bir açıdan bütün insanlar sonsuzluk yolcularıdır. Ama dinler sonsuzlukta adeta bir sultanlık hayatının edinilip edinilmemesi kaygısı içinde orada bir takım cennetler vaat etme girişimindedirler ve bunu da her yolla elde etmek mümkün diyenler de vardır.

Yani bazı dinlere göre sonsuzluk cennet ve cehennem olarak bize geri dönüşüm yeridir. Ve bu geri dönüşümleri elde etmek için sadece belli bir dinin ferdi olmak esastır. Bazı inançlara göre ise farklı dinlerde inançlarda yine kişinin dine ve inanca yaklaşımına göre olmak kaydı ile sonsuzlukta cennet ya da cehennem edinimi herkese açıktır. Bazı inanç ve dinlere göre ise sonsuzluk herkese açıktır hatta sadece cennet vardır. Bu listeyi ve görüşleri uzatmak mümkündür. Oysa Efendimiz İsa Mesih’in ifadesiyle konuyu irdelleyecek olursak, kişinin önünde yalnız iki seçenek vardır. Bunlardan biri “acıların yolu” dediğimiz kişinin kendi deneyimleri, ailesi, kültürü ve dini inancı içinde kafasını vura vura kat ettiği acıların yolu, diğeri ise “mana yoludur.” Yani Mesih İsa’nın kurtuluşunda biçimlenerek Yaratan’a uzandığı yoldur.

Burada dikkat edersek her ikisi de esasında sonsuzluk yoludur. “Acıların yolunda” sonsuzluk bitmek tükenmek bilmez döngülerin içinde ulaşılan bir konumdur. “Mana yolunda” ise sonsuzluk “şimdi içinde” edinilmiş Yaratan’la bütünleşme, Yaratanla eşit formda olma yoludur.

Dolayısı ile şimdi Mesih'i düzeyde olmak ya da olmamak bizim cennet ya da cehennemi edinimimizdir ve aynı zamanda bu edinim biraz sonra geçeceğimiz sonsuzlukla bütünleşmektedir. O zaman sonsuz bazı dinlerin ifadesi gibi bedenin terkinde başlayacak ve bir takım ceza ve ödüllerin takdim edildiği durum değildir. Dolayısı ile sonsuzluk bir dinin tekelinde ya da genel olarak dinlerin tekelinde bir durum değil insanlığın içinde bulunduğu yolculuğunun bir gerekliliğidir.

Bu nedenle Mesih İsa dünyaya bakışı irdeledikten sonra şimdi de sonsuzluğa bakışı değerlendirmektedir. O zaman bir anlamda Matta'nın anlatımı içeriğinde İnsanoğlu olarak nitelediği ve daha çok İsa Mesih'in fiziksel varlığını öne çıkaran yazılarında belli bir sistematik gözümüze çarpmaktadır. Bu sistematigi bir kez daha hatırlayalım şimdi; bu anlatıma göre Efendimiz'in öğretişleri belli bir öğretiş sistemi içinde sunulmaktadır:

- a) İlk önce Müjde yani dönüşüm ve değişime davet vardır.
- b) Müjde'de dönüşüm tuz örneği, değişim ise ışık örneği ile pekiştirilir.
- c) Sonra dönüşüme yol haritası olarak “dağdaki vaazda” yedi aşama sunulur.
- d) Ardından değişime yol haritası olarak “anti tezler” yedi aşama olarak takdim edilir.
- e) Ve arkasından dönüşüm ve değişimde Yaratan'la ilişkinin yedi aşaması verilir.
- f) Bütün bunları yaparken yeni bir doğaya sahip olmanın önemi vurgulanır.
- g) Sonra bütün bu içsel hareketlilik sonucu dışa bakışın nasıl olması gerektiği öğretilir.
- h) Ve sonunda dönüşüm ve değişimle Mesih'te biçimlenen insanın sonsuzluğa bakışı irdelenir.

Görüldüğü gibi Müjde Yaratan ışığının yani Kutsal Ruh'un kalpte açtığı noktadan başlamak kaydı ile yavaş yavaş yürekte Mesih'in biçimlenmesi ile dışa doğru ve dıştan da daha üst dünyalara doğru değişen bir “mana yolu” olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve bu nedenle Efendimiz İsa Mesih sonsuzluğu yani manevi manada üst dünyalara giden yürek yükselişi yolunu tarif ederken esasında insanın iki yolu olduğunu ifade etmektedir. İnsan ya birindedir ya da öbüründedir. Maddede “acıların yolunda” ise de yaratılış gayesi itibari ile Yaratan suretine dönüşme zorunluluğu içinde olması onu Mesih'inde kurtuluşa yani “mana yoluna” getirecektir. Bir anlamda “her diz çökecektir”, “her dil diyecektir.” Yaratan'a dönme gelinen kaynağa iade edilme ancak bu “dönüşüm ve değişimin” sonucundadır. Dinler, inançlar ve mezhepler her ne olursa olsun eğer “mana yoluna” Mesih'in düzeyine kişiyi ulaştırmadıkça kimseye hakiki ruh kurtuluşu dediğimiz sonsuz bütünlüğü sağlayabilecek değillerdir. Bu nedenle insanlığın önünde esasında dinler seçimi yoktur. Dinler ya da inançlar insanların maddi dünya dışı insan bağlantılarını ve hatta madde mana bağlantılarını sorguladıkları alanlardır. Bu alanlar iyidir, çünkü insanlar biraz öncelerini ve biraz sonralarını düşünmeye başlarlar ve böylelikle ruh ve düşünce denklemlerinde vizyon ve algılarını genişletmeye başlarlar.

Sorun bu genişleme “kişisel benlikleri” üzerinde kendilerine kabuklar oluşturup kendilerini sıkıştırmaya eğilimlidir ve böylelikle dört bin yıldan beri bu sıkışmalar belli kabuklar arasında din ve inanç kümeleri oluşturmuştur. Oysa Efendimiz İsa'nın ifadelerinde esas önemli olan “yolun” fark edilmesi ve “yolun” sürekli olarak esasa yükselişidir. Gerçek yani kişinin kendi gerçeği olduğu gerçeği kişiyi özgür kılacak olandır.

Yeremya da bu nedenle şu ifadeleri kullanmaktadır: İşte yaşama giden yolu da ölüme giden yolu da önünüze koyuyorum-Yer.21:8. Efendimiz İsa da hep bu iki seçeneği önümüze koymaktadır. Çünkü insanın özgür iradesinin olduğu “tek alan” “acıların yolu” ya da “mana yolu” dediğimiz ruhsal yürüyüşünü seçme alanıdır. Bunun dışında insanın özgürlüğü ancak “yerçekiminin” ya da “zamanın” müsaade ettiği kadar bir özgür alandır. Bu bölümde Efendimiz İsa iki kapıdan (iki yoldan), iki ağaçtan (iki öğretmenden), iki tür yaklaşım (iki tür dindarlıktan), iki tür temelden (iki tür inşa edişten) bahsetmektedir. Bu ikiler arasında seçim hakkı esasında insana bırakılmıştır. Ve insanın sonsuzluk serüveni içinde bir anlamda evet her yol insanı sonsuzluğa taşır. Ama burada esas olan “özgür iradenin” nasıl kullanılacağı durumudur. Esasında insanın özgür seçimi esas anlamda yoktur. Çünkü dünya gezegenine mahkum ve üzerinde belli fiziklerin işlediği belli, kısıtlı ve sınırlı bir ortamda süren bir yaşam söz konusudur. Oysa “acılar veya mana yolu” üzerinde yapılacak seçim ise sonsuzluğun ne tür bir sonsuzluk olacağını belirlemesi açısından önem taşımaktadır. Hakikaten bu seçim sonsuzlukta cenneti ya da sonsuzlukta cehennemi belirleyen bir seçimdir.

Şimdi yapılan her şey biraz sonra için yani sürekli olarak bize çarpan sonsuzluk için iyi ya da kötü olarak karşılığını bulur. Cennettir ya da cehennemdir. Fakat eğilim itibarıyla yani hep negatife olan alışkanlıklarımızdan dolayı seçimimiz “acılar yoluna” olduğu için dinler ya da inançlar içinde de olursa insan çoğunlukla kayba, negatife, acılara dolayısı ile cehenneme meyletmektedir. Çünkü olumlu olumsuzluk rüzgârı içinde zıt bir rüzgârdır.

DAR KAPI

Bu yolu bulanlar azdır-Matta 7:14

Yukarıda bahsettiğimiz gibi sürekli olarak “olumsuza meyletmişlik” yani mesela örnek verecek olursak tepki sürekli olarak bizim alışık olduğumuz ve doğamızdan kaynaklı bir olgudur. Ve öfkelenmek özgür seçim değildir. Kendi doğanın doğal eğilimidir. Ve en ufak bir öfkeyi iteleyemeyen durumda açığa çıkar ve kendi doğam gereği bu açığa çıkmış eğilim beni özgür seçimden mahrum bırakır ve mahva taşır. Oysa öfke karşısında öfkelenmemeyi seçmek eğilimin tersine gitmektir. İsa Mesih’in öğretisi, kurtarışı, aklaması bu noktadadır. Yani nefsi inkâr edip, haçı yüklenme ve Mesih’in ardı sıra gitme, ölümü ve dirilişinde sunduğu kurtuluş hep bu noktalarda kendini gösteren, tedavi eden, günaha ve ölüme yengi veren durumdur. Bu nedenle hakiki manada İsa Mesih’in buyruklarını yerine getirmek “O’nu çok sevmek” söylemlerinden çok daha zordur. “Hayat olsun diye” geldiğini söyleyen Mesih’i giyinmek “kanında aklandım ben” demekten çok daha zordur. Bu nedenle bu seçim yani zoru giyinme seçimi “mana yolu” dar bir kapının ardındadır. Bir başka deyişle ve Anadolu’muz tabiriyle “Mesih Dergâhında el-pençe durmak” yani Mesih İsa’nın kurtarışını, öğretilerini, ölüm ve dirilişini gönenerek hazır bir vaziyette madde ve mana yaşamında Yaratan’a yürümek oldukça zordur. Ama görüldüğü gibi dinlerde, mezheplerde, bazı inançlarda sembollerini göz önüne koymak, irdelemek, hatta yavaş yavaş sembollerini tapınış unsurları yapmak, görsele hitap etmek, müzik aletleri, tapınış biçimleri üzerinde ayrıntılara takılıp kalmak, işin ruhunu bir türlü algılayamamaktır. Bu nedenle Yaratan’a yürüyüşte O’nunla eşit formda olmak kaba tabiriyle Ruh’un ışığının, aydınlığının sarışı ve elbette yönlendirilişi ile bir anlamda Mesih olmaktır. Efendimiz İsa’yı giyinmek, Mesih İsa’yı bürünmektir. Dövene elsiz, sövene dilsiz olmak demektir. Özellikle batının akılcılığı ve maddeci ba- kış açısı tekeline alınmış olan Mesih’in yolu esasında bugünkü gösterildiği şekliyle fersah fersah uzakta, Yaratan’ın yaratılmış aleminde ile yaptığı o eşsiz antlaşmasında süreklilik arz eden bir gönül yolu, bir sonsuzluk yoludur. Dar kapı bu nedenle eğer dönüşüm ve değişimle karşılandığında içten dışa bütün kaos ıslahla yer değiştirdikçe edinilen bir cennet yoludur.

Sonsuzluk hepimizin yolu olmakla birlikte buradaki sonsuzluk kavramı Yaratan'la bütünleştiren, form eşitliğine getiren, sonsuzluk içindeki suret olma hazzını yaşatan bir sonsuzluktur, dolayısı ile cennet, cennet dedikleri esasında ışığın kabı ile birleşmesi bütünlüğüdür. O en üst haz noktasıdır.

AĞAÇ VE MEYVESİ

Onları meyvelerinden tanıyacaksınız-Matta 7:16

Giriş bölümünde ifade ettiğimiz gibi aslında insanların önünde daima iki yol hep vardır ve olacaktır da. Özellikle sonsuzluğa bakış açısını irdelerken Efendimiz İsa bu yolculuğun öyle din tüccarlarının pazarladıkları şekli ile kolay bir yol olmadığını ifade etmeye çalışmaktadır. Görüldüğü gibi öncelikle hakiki “mana yolu” gerçek anlamda Mesih İsa'nın kurtarışında “yeni doğuş” yani “yeni yaşam” dar bir kapının ardındadır. Bu da herkesin işaret ettiği bir “din” yolu olmadığı esasında çok aşikârdır. Zaten yalnızca Efendimiz'in öğretilerine dikkatlice ve bütün olarak bakılsa bunu görmek (tabi ki hakikaten görmek isteyenler) için mümkündür.

O zaman bu dar kapı tarifiinden sonra öğretmenlerin iki tür olduğuna dikkatlerin çekilmesi doğaldır. Çünkü insanlar kendi yürek meyilleri doğrultusunda kolaylıkla “olumsuza”, “kötü olana”, “kolay yola”, “geniş kapıya” sapma meyli içindedirler. O zaman seçim burada da seçimdir. Hemen burada işte “Kutsal Ruh'u dinleyince yanlış olmaz”, İsa Mesih'ten bahsetmediniz “O'nu yüreğime alırım ancak o zaman sağa sola sapmam” şekline çok dini kalıplar kullanmak mümkündür. Ama iş böyle değildir. Bu kalıpları bile kafalara sokan, şu an inandıklarını ya da iman olarak algıladıklarını dahi bize öğreten bazı kişiler vardır. Bu kişiler ehildir ya da değildir. Aslında bunu sorgulamayı bile düşünmeyiz. Televizyon vaizleri arasında ünü olduğu için dinleriz, ruhumuza hoş geldiği için izleriz, bize anlık hazlar verdiği için takip ederiz vesaire, ama çok azımız hakiki yürek değişikliğini Ruh'un işleyişinde ve Mesih'te biçimlenişte gerçekleştiririz. “Günah” kelimesi bizi o kadar etkiler ki, yıllar önce- sindeki günahlarımıza ağlar ve İsa Mesih'te bağışlanma aldığımızı düşünür, sevinir, tekrar ağlar, tekrar sevinir ve hep o günlerde kalır dururuz ve adeta “günah” kelimesi ne kadar sık geçerse o kadar dindarlık battaniyesine sarılırız.

Ama gün içinde, o güne taşıdığımız ve hiç değiştirmedığımız kinimizi, nefretimizi, kıskançlıklarımızı, adam kayırmalarımızı, aşağılamalarımızı, dedikodularımızı hiç ama hiç düşünmeyiz. Görüldüğü gibi kimi izleriz, hangi öğretmeni takip ederiz. İşte bütün bu noktalarda Efendimiz bize “iyi meyveleri” işaret etmektedir. “İyi meyvelerde” bir misyona bağlı olmaktan ötürü, o misyonun bir takım avantajlarını kullanarak, birçok ardı arkası kesilmeyen programlarla bir insan kalabalığını İsa inanlısı diye toplamak şeklinde görülüyorsa esasında bu algıda bile Efendimiz İsa'nın esas öğretilerinin ne kadar saptırıldığını görebilmek mümkündür. Meyveler elbette Mesih İsa'nın öğretilerinde, kurtarışında, Müjde'sinde sürülen bir hayattır. Tanıklıklar elbette etkin olacaklardır. Elbette ki kişideki Yaratan ışığı, Ruh'u başkalarına “mana yolunu” tarif edecektir. Ama meyveler tamamen kişinin dönüşüm ve değişimi ile bağlantılıdır. Yüreğin dönüşümü, değişimi, yaşamın doğal haliyle dönüşüm değişimidir.

Bu nedenle Efendimiz İsa “kuzu postuna bürünen yırtıcı kurtlar” ifadesini kullanmaktadır. Bunu samimi, dindar görünümlü öğretmenler için kullanmaktadır. Ve esas tohumlarının ne olduğuna dikkat çekmektedir. Günümüzde “kurtuluşun lütufla olduğu” sürekli vurgulanır ve “işler” hep alçaltılır. Çünkü geçmişte din sistemi içinde bunun tersi olmuştur. Yani bir reaksiyon olarak şimdi de bu ters denklem kurulmaktadır. Ama esas olan bu iki kavramın birbirinden ayrılamayacağı

gerçeğidir. Kurtuluş esasında lütfun sindirilmiş olduğu ve dolayısı ile kişinin lütfu dolu bir yürekle işleriyle Yaratan'ın niteliklerini yansıttığı bir yaşam esas “meyve veren” bir yaşamdır.

İKİ TÜR YAKLAŞIM

Bana “Rab, Rab” diyen değil, göklerdeki Babam’ın isteğini yerine getiren-Matta 7:21

İnsanlığın önünde özgür iradesi ile seçebileceği iki yol olduğunu çalışırken Efendimiz bu kez bize bu öğretisini pekiştirmek için iki tür yaklaşım değerlendirmesinde bulunmaktadır Bu iki tür yaklaşımdan bir tanesi sözel yaklaşımdır.

Dindar görünümle bağlantısı olan sözel yaklaşımda ki- şilerin farkında olmadan kendilerine has bir literatür oluşturmaları, davranış biçimleri oluşturmaları söz konusu olmaktadır. Yani artık bu kişiler tavırları ile, konuşmaları ile, bakış açıları ile kendilerini diğer bütün insan kardeşlerinden ayrı tutma eğilimindedirler ve üstelik bu eğilime girişlerinde “gurur” ve “kişilerin kendi çıkarları için alma arzularını işletmeleri de” esas olmaktadır. Dolayısı ile dillerinden “Rab, Rab” kelimesi düşmemektedir. Hatta bu kelimeyi artık her an ve her yerde kullanmanın sonucunda bir de karşılık beklemeye başlarlar. Oysa Efendimiz İsa Mesih’in buradaki öğretilerinde bunların Yaratan için pek de anlam taşımadığı açıkça söylenmektedir. Fakat böylesine bir açıklık söz konusu olmasına rağmen bu ısrarlı “dindar olunmadığının” söylenilmesine karşın “dindarlığın en ala bir biçimde” uygulanmasına bir mana verebilmek oldukça zordur. Oysa esas yaklaşımın tamamen Ruh’ta ve gerçekte bir tapınış tarzında yani dönüşüm ve değişimin yüreğin derinliklerinden dışa doğru bir yaşam tarzı olarak gelişmesi şeklinde olması öğretilmektedir. Bu zordur. Çünkü burada başkalarını değiştirme değil, kişinin kendisini Yaratan’ın Ruh’unun rehberliğinde ve elbette Mesih İsa’da Müjde’nin kurtarışında gerçekleştirmesi esastır. Şimdi buradaki söylem içinde ne tür bir kişinin kabul görmediğine beraber bakalım:

a) Bu kişi Efendimiz’i “Efendisi” olarak kabul etmektedir.

b) Hatta “peygamberliklerde” bulunmakta ve “mucizeler” yapmaktadır ve Efendimiz İsa Mesih’in ismi ile bu işleri yaptıklarını İsa Mesih de kabul etmektedir. Buna rağmen İsa Mesih kendi Müjde’sinin ve kurtarışının yolunda bu kişileri bir türlü görememektedir. Bu oldukça ilginçtir. Demek ki, esas öğretmek istediği, esas kurtuluş yolu, esas “bol yaşam”, “yeni doğuş” bunları ifade etmek, yerine getirmek değil Mesih’te biçimlenmek yani “kalp noktasından” hareketle tamamen yepyeni bir Yaratan sureti olmaktır. Mesih’in bizden yansımasıdır. Zaten zor olan ve sonsuzluğa esas olması gerektiği gibi taşıyan bu noktadır. Bunun için bu kadar söze ihtiyaç duyulmuş ve Matta’nın kaleme aldığı şekilde böyle bir sistematik öğretiliş gerekli görülmüştür.

SAĞLAM TEMEL

Sözlerimi duyup uygulayan herkes, evini kaya üzerine kurar-Matta 7:24

Sonsuzluğa bakış açısında temel en önemli noktadır. Çünkü bir elma ağacının eğer tohumu sağlam ve sağlıklıysa o elma ağacı meyve veren bir elma ağacı olacaktır. Ya da ulu bir çınar asırlarca insanlara gölgelik, sığınak olacaktır. O zaman Mesih İsa’nın “Kutsal Yazılar’ı” tamamlayıcı olduğu hatırlanırsa bu tamamlama rolünde yaşamlarımızı Efendimiz’in hayatı ve öğretişleri üzerinde ve elbette haç üstünde ölümü ve dirilişinde inşa etmemiz temeldir. Çünkü bizi yiyip bitiren “hep kendi benliğimizin alma arzusu ardında koşmamızdır.” Kendi kendimize bu durumu fark edip dışarı çıkmamız ve Yaratan gibi “ihvan ederek yani başkaları için almaya

dönüşmemiz ve değişmemiz” Mesih düzeyini fark etmeden ve arada kendi benimizle bir karşılaştırma yapmadan mümkün değildir. O zaman bu karşılaştırma ve kendimizi Yaratan bakış açısından fark etme ve O’nun beni ile bütünleşmeye daha doğrusu O’nu Ruh’unda ve Mesih’inde yansıtmaya başlamak hiç kuşkusuz yaratılma gayesinin tam üzerine varlığımızı oturtmak demektir. Bu da Mesih’te kurtuluş sonsuz yaşama geçiş demektir.

Kısaca söylemek gerekirse önümüzde var olan ve yalnızca var olan iki yoldan “mana yolunu seçmek” bizi esas gitmemiz gereken yönden devamımızı sağlayacaktır. Bu Yaratan’ı edinme yoludur. Mesih’inde ve Ruh’unda Yaratan’la “sevgi ve ihsan olma” niteliğinde eşit forma dönüşüm ve değişim yoludur. Bu yol bir sonraki anımıza cenneti çeken, sonsuzluğu olması gerektiği gibi çeken yoldur. O zaman esas olan şudur ki, “mana yolu” gerçeği sonsuza doğru bakış, doğru yürüyüş olmakla birlikte aynı zamanda Efendimiz Mesih İsa’nın dediği gibi; az kişilerin farkında olabileceği bir yoldur. Yani bu yolun kapısı dardır. Pek dikkat çekici ya da kişilere anlık hazlar verici değildir. Bu nedenle tercih edilmemektedir. Diğer taraftan ortalıkta birçok öğreticiler mevcuttur. Ama bu öğreticilerin sözlerine değil gerçekten kendi içsel dönüşüm ve değişimlerine dikkat etmek esastır. Bu dikkat edişte onları eleştirmek ya da onlara onur vermek için değil ama hayatlarımıza tecrübe örnekleri katabilmek içindir.

Bu örnekler bizim iç hesaplaşmalarımız için önemlidir. Ve her şeyden önemlisi “mana yolu” seçimi Mesih İsa’nın sözlerinin duyulup hakikaten uygulanması sonucu işlerliği olan bir seçim olacaktır. Bu sağlam temel bizim İsrâ-el yani hakiki manada ve manevi anlamda “Yaratan’a yürüyen olmamız” demektir. Bu yolda günahların aflığı Mesih İsa’nın kurtarışında “benliğin kendi için alma arzusunun, başkaların ihsan için alma arzusuna dönüşümündedir.” Ve elbette böyle bir öğretiş dar kapıdan geçiş, sağlam öğretmenleri izleyiş, sağlam temeller üzerinde yükseliş demek olacaktır.

IX

YOLCULUĞUN

KURALI

(Matta 8:20-29)

Ardımdan gel...bırak ölüleri, kendi ölülerini gömsün.- Matta 8:22

Efendimiz Mesih İsa’nın öğretilerinin sistematik olarak kayda geçirilmesi esasında bizi oldukça net bir manevi yol haritasıyla karşı karşıya bırakmakta ve gerçekten de bizi oldukça net bir teori ve pratik ilişkisinde bir yerden bir yere taşımaktadır. Hedefimiz dönüşüm ve değişim yolunda “benlikte” yitirdiğimiz “Yaratan sureti” esasımıza geri dönmektir. Bu bağlamda insanlık önünde özgür iradesini tek kullanabileceği alan olan “acıların yolu” ya da “mana yolu” arasındaki seçimi yapması gerekmektedir. Ve bu seçimle de özellikle Efendimiz İsa Mesih’in ifadeleri ile “mana yolunun” yani esas yürünmesi gereken yolun “kuralı” karşımıza çıkmaktadır.

Bu noktada Mesih İsa'nın sadece kurtarıcılığı ile değil yüreklerin efendisi olması yani Mesih'in yoluna Mesih'le adanmışlıkla tam olarak kendini tabi kılmakla devamlılık esası ortaya çıkmaktadır. Bu devamlılıkta yalnız İsa Mesih'in sözlerine inanmak değil, yollarında yürümek, öğretişlerinde biçimlenmek ve Mesih'i giyinmek esastır. Ama ne yazık ki, İsa Mesih'in teori ve pratiği üzerine yüzlerce yollar oluşturulmuş ve esaslı olarak ilk yüzyılda esas söylemek istedikleri, esas ifade etmek istedikleri esas kurtarıcı ve efendiliği ile kast ettiklerinin ne olduğu üzerinde çok az düşünülmüştür. Günümüzde İsa Mesih'i izlediğini söyleyen birçok sistem ne yazık ki, bu sistemlerin kurucularının elbirliği ile oluşturdukları oldukça kabuklarla kaplanmış esas verilmek istenilenden çok çok uzaklarda olan dinsel kurum ve kuruluşlardır. O zaman Mesih İsa'yı esas söyledikleri ve ifade etmek istedikleri ile algılayıp Mesih'te biçimlenen kişiler gerçekten öncelikle kendileri "kaos'tan ıslaha" gelen ve sonrada "kendi ıslahlarından ötürü çevrelerini ıslah" edebilen kişilerdir. Dolayısı ile bu kişiler "yeni doğuşa" yepyeni bir dünya görüşüne sahiptirler. Yaratan'a doğru yol aldığını düşünen binlercesinin üstünde Mesih'in yükselişinde Yaratan'a hakikatte yol alan kişilerdir ve dönüşüm ve değişimlerinin sürekliliğinde artık yepyeni bir dünyayı inşa etmektedirler. Saran ışığın yani Kutsal Ruh'un aydınlığı o kişilerin üzerindedir.

TALEBE Mİ? ÖĞRENCİ Mİ?

Bütün bunlar esasında mürşitliği gerektirmektedir. Mürşit irşat edilen demektir. Yani birisi tarafından hamlıktan olgunluğa doğru götürülen demektir. Bir mürşit tarafından irşat ise şakirt dediğimiz bir başka Osmanlıca kelimeyi getirmektedir. Belki bu kelimeler şu an kullanılmadığı için "eski kavramları kullanmanın ne gereği var?" gibi bir düşünce sizi sarmış olabilir. Ama unutmayın ki, her dil her zaman her kavramı kapsayabilir diye bir kural olmadığı için dünya dilleri arasında hep kelime alış verişleri söz konusu olmuştur. Yani bu kelimeler ne öğretmen kelimesi ile ne de öğrenci kelimesi ile karşılanabilecek kelimeler değildir. Yoksa Efendimiz İsa Mesih'i sınıfa girmiş ve sadece bilgi veren bir öğretmen şeklinde ifade etme durumunda kalırız.

"E anlaşıyor ama" dersiniz hemen şunu söylemek gerekebilir: Anlaşıldığını sandığımız ve konuyu tam açıklamayan kelimeler zamanla o konuda esas verilmek istenilenin de tam olarak anlatılamayacak olması demektir. Yani Mesih İsa'ya esasında "Rav" hitabı vardır. Yani Rav ya da sonraki kavramı ile Rab bunların hiçbiri "öğretmen" kelimesi ile karşılanamaz, "terbiye eden, öğreten, hamlıktan olgunluğa taşıyan" gibi birçok manayı içermektedir. Mürşit böyle bir anlama işaret eder. Şakirt yani bir mürşidin dizi dibinde oturan, onunla yiyip içen, gezen, vaazlarını, öğretişlerini dinleyen anlamındadır. Bunu da tam olmasa bile ifade edebileceğimiz tek Türkçe kelime biraz eski de olsa "talebe" kelimesidir. Şimdi neden bazı kelimelerde eski Türkçeyi tercih ettiğimiz de herhalde anlam kazanacaktır. Yani talebeliği şimdi günümüzde hep "öğrenci olmak" "öğrenci yetiştirmek" gibi kavramlar olarak karşılıyoruz. Çünkü yeni Türkçe kavramlar genelde geçerli olan kavramlardır. Oysa dediğimiz gibi bu kavramların bazıları "maneviyat yolu için geçerli değildir." Çünkü maneviyatı bilgi olarak algılamak Mesih İnancı'nın "batı düşüncesinde" ne kadar sistematikleştiğinin, yürekte aklı doğru değiştirildiğinin güzel bir örneğidir. Oysa "Mesih İsa kalp kapısında durmaktadır." Kalp kapısında durduğuna göre burada söz konusu olan "öğrencilik değil" "kapıyı açma talebidir." Yani "öğrencilik" bir şeyleri bilgi düzeyinde edinip bir şeyler yapmaktır. Oysa "talebelik" boş olduğunun farkında bir şeyleri edinmeyi istemektir.

İKİ AYRI TALEP

Nereye gidersen, senin ardından geleceğim-Matta 8:19 İzin ver, önce gidip babamı gömeyim-Matta 8:21

Bu bölümde Mesih İsa'ya yaklaşan iki talebe, iki ayrı taleple Efendimiz'e yaklaşmaktadırlar. Bunlardan bir tanesi hemen İsa Mesih'i her nereye giderse izlemeye hazır olduğunu dile getirmektedir. Bir diğeri ise şimdilik İsa Mesih'i izleyemeyeceğini eve gidip muhtemelen sorumlu olduğu annesi ve babası vefat edene kadar bir süreye ihtiyacı olduğunu söylemektedir. Yani taleplerden birisi hemen “talebe olarak” sürekli Mesih'in yanında yer alma, Mesih İsa ile birlikte her yere gitme talebidir. Bir diğeri taleple ise “talebeliği” bir anlamda şimdilik bırakma talebidir.

Burada bize yeniden güzel bir yol haritası çizilmektedir. Matta'nın anlatımındaki düzen içinde özellikle “acıların” ya da “mana yolunun” özgür irade ile seçilmesi öğretisinden sonra gelen bu bölümde seçilen yolda yani Yaratan'ın arzu ettiği mana yolunda “yolculuk kuralının” ne olduğu vurgulanmak istenmektedir.

Bu yolculuk kuralı hiç kuşkusuz sürekli Yaratan'ın Ruh'unda Mesih'in kurtuluşunda sonsuzluğa doğru Mesih'te biçimlenmeyi istemek anlamında bir “talebeliktir.” Ve böyle bir talepte iki yana eğilim engellenmeye çalışılmaktadır. Bir başka ifade ile “eğer mana yoluna çıktınızsa, eğer Efendimiz Mesih'in kurtuluşunu gönendinizse o zaman acele ile ya da ağır aksak hareket etmek yerine ne yöne gittiğinizin bilin- cinde istemle devam etmeniz ve hayat boyu Mesih'e talebe olmanız gerekmektedir” denmeye çalışılmaktadır.

Efendimiz'in bütün buyurduğu ifadelerde, öğretilerde, yaşam örneklemelerinde olduğu gibi burada da esasında çok önemli bir öğreti söz konusudur. Kısacası “talebe” olmak isteyenlerin öncelikle taleplerini iyi değerlendirmeleri önemlidir. “Mana yolu” tamamen bir yürek yoludur.

Yani öncelikle “saran ışığın” yani “Kutsal Ruh'un” hazırladığı bir yol olması esası vardır. Bu nasıl bilinir? Yürek bir şekilde bunu bize hissettirecek ve Efendimiz'in “kurtarıcımız ve efendimiz” olması prensibi bize hissettirilecek ve canla başla bu yola sarılma içtenliği ve istemi bizden dışarıya fişkıracaktır.

Bakın günümüzde bu istem ve içtenliğin algılanması için bir takım çalışma metotları, süre koymalar, dini duvarlar söz konusudur. Bu “öğrenme” kavramı ile de bağdaştırıldığında doğal olarak ve elbette sadece dünyasal ve siste- matik ve görsel eğitim sistemlerinin verebileceği kadar bir sonuç vermektedir. Bu nedenle kiliselerin çokluğu hakikaten Mesih İsa'nın kurtuluşunda kaostan ıslaha geçmiş ve insan, insan olmuş Yaratan suretinde “esenlik ve barış” içinde bir insanlık ve çevre oluşturmamış ve oluşturmayacaktır. Bu nedenle kilise tarihinin birçok sayfalarında ne yazık ki, “çekişmeler, kin, nefret, siyaset, ayrımcılık ve savaşlar” söz konusudur. Çünkü Mesih'e öğrenci olmakla Mesih'e talebe olmak arasında çok büyük bir fark vardır. Ve elbette “inancın kullanım amaçları da” bu noktadan itibaren yön değiştirmektedir. Ama birçok zaman bu konularda doğru bir tanımlama bile yapmanıza izin verilmez çünkü hemen “din ve mezhep dışına itilirsiniz.” Oysa Yaratan'ın Mesih'inde ve Ruh'unda her bir yaratılmışın Yaratan'ı olduğu ilahilerde ve vaazlarda yer alsa da gerçekte ve uygulamada böyle olmamış ve olmayacaktır. Ta ki, hakiki talebeliğe ve esas Efendimiz'in “talebe olma ve yetiştirme” teori ve pratiği hayatlara geçirilene kadar.

Lafı daha fazla uzatmadan burada bir söz söylemek gerekirse Mesih İsa'nın “talebelik” prensibinde “üst akla tutunma” söz konusudur. Yani eğer siz İsa Mesih'i kurtarıcınız ve efendiniz kabul ediyorsanız o zaman İsa Mesih'in teori ve pratiğine kendinizi teslim etmeniz gerekmektedir. Çünkü bir dil öğrenirken ya da herhangi bir müzik aleti çal- mayı öğrenirken de yaptığımız şey kendi prensiplerinizi, yaşam standartlarınızı “hocanıza” aktarmak değil “hocanızın prensiplerini ve standartlarını” yaşamınıza aktarmanızdır. Ama ne yazık ki, tarih boyunca gerek sosyal gerekse siyasi olsun Efendimiz'in öğretileri üzerinde çeşitli zaman ve mekanlarda hep insani prensip ve

standartlar sanki Mesihî prensip ve standartlarmış gibi aktarılıp durmuştur. Bu nedenle özellikle “Mesihî talebeliğin” ne olduğunu İsa Mesih’in sözlerinde keşfetmek bu büyük yanlışlığı doğrultmanın muhakkak ki başlama noktası olacaktır.

TALEBE OLMANIN FARKINDA TALEBE OLMAK

İnsanoğlu’nun başını yaslayacak bir yeri yok-Matta 8:20

Mesih İsa’nın özellikle bazı doğaüstülüklerden sonra kalabalıktan uzaklaşması da önemli bir noktadır. Çünkü insanlar mucize gördükleri ya da mucizeler bekledikleri için çoğu zaman belli üstatları izlemektedirler. Mesih İsa kendisinin böyle bir konumda olmadığını bu konumun çok ötesinde bir durumda olduğunu esasında buradaki bu şekili ile bile göstermektedir. O zaman bu hareketinde anlatmak istediği nedir? Bu hareketi ile anlatmak istediği kişilerin beklentileri doğrultusunda öğretiler vermediği gerçeğidir. O karşı yakaya geçmiştir. Sükunete, sakinliğe ve dinginliğe insanların beklentilerini karşılamakla birlikte diğer taraftan insanlara esas ihtiyaçları olanı vermek istemektedir. Sevgi ve ihsan olanı kendi üzerlerinde Mesih’i giyinerek sonsuza uzanmaları gerektiğini onlara anlatmak istemektedir esasında.

Yanlış bir biçimde kendisini izlemelerini yalnız bekledikleri doğaüstülükleri aldıkları için insanların kendisini izlemelerini istememektedir. Bu nedenle Mesih’in talebelerine çağrısı zorlu bir çağrıdır. Adeta “teşbihte hata olmaz” yani benzetmek yanlış değildir; Anadolu insanımızın yakından algıladığı şeklinde “dervişlik tahta değil baştadır” demek istemektedir Mesih İsa, yani “dövene elsiz, sövene dilsiz olmak” gerektir demektedir ve başka arzularla mucize, peygamberlik, mevki, önderlik, “Rab için” bir şeyler yaptığını kanıtlamak, bunu bir para kazanma yolu edinmek isteyenlere Anadolu tabiri ile yine Efendimiz Mesih İsa adeta “böyle ise sen esaslı bir derviş olamazsın” demektedir. Çünkü Mesih’in yolu sonsuzluk yoludur. Mesih’in yolu kendine haç üstünde ölüp Mesih’le dirilme yoludur. Yükselme yoludur.

Buradaki anlatımda Mesih İsa’ya ilk yaklaşan kişinin pek de talebe olmanın farkında olmadığı sonucu çıkmaktadır. Bu durumda Efendimiz; İnsanoğlu’nun başını yaslayacak bir yeri yoktur şeklinde bir ifade kullanmaktadır. Yani manevi bir yolculuk dünyevi beklentilerin çok üstünde engin denizde yol almaya benzemektedir şeklinde bir ifade kullanmaktadır. Böyle bir yolculuk gerçekten de gönül ma- bedinin enginliklerinde bir yolculuktur. Elbette Mesih İsa’nın tanıdıkları, dostları vardır. Onların evlerinde misafir olarak kaldı. Meryem ve Marta, Lazarus gibi kişiler, hatta Zakay gibi kişilerin evlerinde kaldı. Kimsesiz olarak ortalıkta dolaşmadı. Ama sözlerindeki anlam “karşılıksız alınan lütfun, karşılıksız sunumunda bedendeki insanın beklentilerinin çok üstüne çıkıldığı” gerçeği idi. Bu kişiye bütün bunlar hatırlatılmak istenmişti. Ve bugün kolayca İsa Mesih’te dönüşüm ve değişim yoluna çıktığını söyleyen herkes içinde bu kişiye söylenmiş olan bu cevap hala geçerli bir cevap olarak karşımızda durmaktadır.

Yalnız burada dikkat edilmesi gereken ve tekrar söylenilmesinde fayda olan bir nokta vardır. Mesih İsa’nın öğretileri çok çeşitli yorumlarla oldukça farklı yerlere çekilmiş ve hatta üzerine birçok dinsel inanışlar oturtulmuştur. Oysa Mesih’in kurtuluş yolunda Yaratan’ın “sevgi ve ihsanın” Ruh’unda ve Mesih’inde kişiden yansıması esaslı söz konusudur. Bu durum öncelikli olmak kaydıyla bu manevi yolculuğun kuralları arasında “para kazanmamak”, “bir şeye sahip olmamak”, “dağlara, ıssız yerlere kapanmak”, “dünyadan elini eteğini çekmek”, “hiç ticaretle uğraşmamak”, “meslek hayatında, toplumda yükselmemek” gibi öğretiler yoktur. Aksine varlığı değerlendirmeye, edinme biçiminde hırs, haset, kin, kıskançlık, kendi kendini yiyip bitirme gibi aşırı tutku- lardan arınarak Yaratan’ın nitelikleri olan “sevgi ve ihsanda” bir yaşamla yaşamı sürdürme

esasları vardır. Zor olan, zorlu olan budur. Kişinin “bencilliğin kol gezdiği yerlerden” kaçarak kendi başına Mesih’te Yaratan’a yürüdüğünü düşünmesi esasında zor değil, tembelce ve hatta cennet kazanma bahanesinde, aşırı bir bencilliğin ürünüdür.

Oysa zor olan Efendimiz gibi halkın içinde ışık olmak ve aynı zamanda diğer insanların yaşadığı normal bir hayatı Mesih standartlarında yaşayabilmektir.

Bu gerçekten de insan doğasının tersine bir durumdur ama esasında aklı başında, aşırı hırslardan, gereksiz çekişmelerden, gereksiz kaygılardan uzak ve kalp gözü açılmış Yaratan’ın Ruh’unda ve Mesih’inde bir yaşam sürmek zaten kişinin gereksinimlerini daha iyi karşılaması, hatta daha yükselebilmesi ve edindikleri ile de başkalarına “sevgi ve ihsanı” yani Yaratan’ın niteliklerinin yansımalarını paylaşması demektir. Bu hakikaten bir insan için insan olma yolunda hem de Yaratan’a yürüten bir insan olma yolunda oldukça önemli bir “yol, gerçek ve yaşamdır.”

Bütün bu anlatılanlarda esaslı bir “Mesih talebesi” olmanın öncelikle Ruh’un aydınlatmasında talep ile başladığı açıkça görülmektedir. Bu talep daha sonra Mesih’in yüreğe alınması ve Mesih’i bir yaşamda biçimlenmeye devam etmektedir. Ama bu bir dönüşüm ve değişim olgusudur. Kişinin “benliğine” ölmesi ve yeni bir doğada “yani sevgi ve ihsanda” doğması anlamındadır. Bu Mesih’in bende ifşasıdır. Bu Yaratan’ı edinme, Yaratan’la aynı formda olmak anlamındadır. Yani O’nun Ruh’unda ve Mesih’inde bize açıklanmış olan sevgi ve ihsan niteliğinin bizden yansımalarıdır.

Mesih’i bir talebe olmak Yaratan’dan Ruh’unda ve Mesih’inde sunulan karşılıksız lütfu karşılıksız alıp değerlendirip sunabilmektir. Bu beklentisizlik içindeki sunum esasında büyük bir “talebelik bedeli” bir başka deyişle bir “bedel ödemeyi de getirmektir.” Bu bedel ödeme “bedel yani bir karşılık beklememektir.” Dolayısı ile bu da bir yüksek bedel ödemekle eş anlamlıdır. Çünkü insan “kendi için alma arzusu” üzerine yaratılmış olmasından kaynaklı olarak bunu ortadan kaldırması demek ya da bunun üstüne çıkması demek doğal olarak dünyanın tersine hareket etmesi demektir ve bu da alışılmış doğanın üstünde yeni doğası ile bir bedel ödeyeceği anlamına gelmektedir. Bu nedenle “talebe” olmak hangi yöne gittiğinin bilincinde hareket etmek ve bunu bilinçli bir biçimde imanla, edinerek ve üst akla tutunarak istemek demektir.

TALEBE OLMANIN FARKINDA BİR TALEBENİN GECİKMEMESİ

Ardından gel. Bırak ölüleri, kendi ölülerini kendileri gömsün-Matta 8:22

Mesih İsa’ya yaklaşarak “henüz ailesinin sağ olduğunu ve öncelikle onlarla ilgilenmesi gerektiğini” ve bu nedenle “henüz sadık bir talebe olamayacağını” kısacası “ayrılmak” istediğini talep eden öğrenci ise “talebe olması gerektiğinin farkında olan” bir kişidir. Ama buna rağmen dünya üzerinde yaşarken önünde dağ gibi yükselen sorunlarına bakarak “acılar yolunu” tercih etmekte ve “mana yoluna” çıkma konusunda ise kendisini ilerdeki bir tarihe yönlendirmektedir. Mesih İsa’nın cevabında ise böyle bir durumdaki kişiye oldukça net bir uyarı vardır; Bırakın ölüleri kendi ölülerini gömsünler! Bir başka deyişle burada söylenilmek istenilen şudur; “eğer talebe olmanın farkında isen ve sırt çeviriyorsan çıktığın düzeyden yine cansızlar düzeyine geri dönersin.” Böyle bir düzey dünyanın döngü düzeyidir. Adem düzeyinde mahvolmaktan başka bir şeyi elde edememek demektir. “Ölülerin ölülerini gömdükleri” düzey aslında hareket halinde görünse de insanların manevi hareketsizlik, tekâmülsüzlük içinde oldukları düzeydir. Kısacası “Adem düzeyinde benliği ile uğraşıp duran” insanın öyle bir düzeyde, öyle bir döngü içinde “Mesih

düzeyine yani Yaratan sureti düzeyine” yükselmesi söz konusu olmayacağı için aslında “denenmeye” bile tabi tutulacak, Yaratan tarafından kaale bile alınmayacakları dile getirilmek istenmektedir.

O zaman Efendimiz’in bu iki kişiye de tavsiyesi ve dolayısı ile bize de tavsiyesi çok nettir. Bugün Mesih’i düzeye gelmek anlık bir hadise, iki kelimenin dilde ikrarı değildir. Kalp noktasının Ruh tarafından açıldığı ve Mesih’in yüreğe yerleştiği bir sürecin kişiyi Adem düzeyindeki “o sadece kendi bencilliğinde alma arzusu” düzeyinden “yani günahlılık” düzeyinden “Nuh düzeyine, İbrahim düzeyine, İshak, Yakup ve İsrâ-el düzeyine” varması esastan Mesih’teki o muhteşem kurtuluş, “benliğe haç üstünde ölüm ve Mesih’le diriliş” düzeyine varması şeklinde bir “mana yoludur.” Bu yolculuğun esas kuralı “samimi bir Mesih talebesi” olmaktır. Bu da aceleyle alınmış bir karar ya da başkalarının etkileri altında verilmiş bir karara bağılı değildir. Aynı zamanda dünyanın gailisi, işleri içinde daha sonralara ertelenebilecek bir karar değildir. Bu, insanın Yaratan suretine dönüşmesini talep etmesi ile “geliş yolundan Yaratan’a Ruh’unda ve Mesih’inde” dönmesi gerektiği gerçeğinde özgür iradesi ile karar verme zorunluluğudur.

Her insan istese de istemese de sonsuzluk yolcusudur. Ya “acılar yolundan” ya da “mana yolundan.” Acılar yolunda döngü hep dünya ile bağlantılıdır ve tekamül ve kurtuluş yoktur. Ağlayış ve diş gıcirtısı vardır. Oysa Mesih İsa’da kurtuluşu gönenen için artık bağı dünya üzerinde üst dünya- lardadır ve orada “dar kapıdan” geçiş gerçekleşmiş olacaktır. Orada sonsuzluk Yaratan’a ulaşılma noktası ile son bulacaktır. O muhteşem bir haz Mesih’in çağıdır.

X

TALEBE OLMAK

(Matta 8:23-27; 9: 9-13)

Ardımdan gel...neden korkuyorsunuz? Kurban değil, merhamet isterim...

Talebe olmak mana yolunun temel prensibidir. O zaman talebe olmak yani mana yolunda Yaratan suretine doğru dönüşüm ve değişim esasları ile ilerlemek neleri içermektedir? Aslında Müjde yazarları Mesih İsa’nın bu konu üzerindeki örneklemelerle yaptığı açıklamaları net bir biçimde vermektedirler.Aynı zamanda Mesih İsa’nın yaşamından verdikleri kesitlerle de bunu açıkça ifade edebilmektedirler.

Mana yolunda yürüyüşün temelinde var olan talebelik esastan öğrencilik dediğimiz bir hazırlık evresinin arkasından gelmektedir. Yani “kişinin kalp gözünün açılması süreci” esastan öğrencilik sürecidir. Yani “yukarıdan verilme” “aşağıyı uyandırmaktadır.” Bu şu demektir. Yani saran ışığın yürekteki işlevi Yaratan’ın lütfu olarak Mesih’i düzey için yüreğin hazırlanması dönemidir. Mesela Mesih İsa’nın ilk öğrencilerine baktığımızda “ardım sıra gelin” ifadesi ile bu öğrencilerin hemen harekete geçebilmeleri muhtemelen bu öğrencilerin daha önce Mesih İsa’nın Celile bölgesinde yaptığı hizmete katılmış olduklarını göstermektedir. Yani bu kişiler bir yolla Mesih İsa’nın Müjdesi olan “tövbe” ve “göklerin hükümrânlığının yakın olduğu” çağrı ve duyurusunu işitmiş olmalıdırlar. Bu işitme dönemi Ruh’un yüreği hazırlama dönemidir ve bu

dönemde kişiler artık Adem düzeyi dediğimiz “benliklerinin farkındalığına ulaşırlar” diğer bir deyişle “günahlarını ve günahlılıklarını fark ederler” ve sonra Nuh düzeyine yani “gemilerini inşa” dönemine gelirler. Bu aşamalar İbrahim düzeyi ile harekete geçmektedir. İşte bu düzeyde artık öğrenci talep etmeye hazır hale gelmektedir. Parçadan bütüne doğru yürümeye karardır. Bu kararlılıkta onu çeken söz, Yakup’u İsrail’e yani “Yaratan’a yürüyen” haline getiren söz “ardımdan gel” sözüdür. Efendimiz’in o ölüm ve diriliş sonrası yükselişi ile Yaratan suretine dönüştüren cümlesi “ardımdan gel” cümlesidir. Bu cümle kişiyi öğrenme durumundan, kararlı bir “niyete” getirir. Bu niyet “saran ışığın hazırladığı” “lütüfla kurtuluşu” gönendiren niyettir. Yani “talebe olma” anıdır. Ve bu an kişinin Musa düzeyinde Mesih’in çağrısına doğru yükselişidir. Sina Dağı’na yani “yalnız kendi çıkarı için alma olan günahlılığının, bencilliğinin üstüne çıkışıdır.” Bu çıkış sonuçta ışığın yüreğe konuşmasını yani Mesih’in yüreğe girip işlemesini getirir. İşte bu “Yaratan sureti” düzeyidir. İşte “talebe olmak” bir kişinin bütün her bir “alma arzusunu” bu şekilde İsa Mesih’in Müjde’sinde yoğurmasıdır. Dönüşüm ve değişime tabi tutmasıdır. Hakiki ve samimi bir dönüşle yani tövbe ile göklerin hükümranlığını edinmesidir. Üst dünyaları, bütün gerçek anlamları alta, kişinin kendi gemisine, kişinin kendi dünyasına getirmesidir. Bu Mesih’te bi- çimlenmedir. Mesih’i giyinmedir. Mesih’le ölüp dirilme, “benliğin” haç üzerinde kalması demektir. Kurtuluş demektir.

TALİP OLMA

Bütün bunların olması demek talebin olması demektir. Kurtuluş Müjdesi’nin saran ışığın işlevi ile öğrenilmesi niyeti harekete geçirecektir ve vakit tamam olduğunda Mesih’in sesi duyulacaktır: “Ardımdan gel.” Matta 4:12-24’de baktığımızda oradaki ifadelerle Simun Petrus’un, Andreas’ın, Yakup ve Yuhanna’nın bu şekilde bir çağrıya hazır bir yürekle, istekle, Yaratan’ı edinme, O’nda form eşitliğine dönüşme yani Mesih’te biçimlenme niyeti ile Mesih’le Yaratan’a doğru yürümeye başladıklarını görüyoruz. Ve özellikle kendi durumlarının farkındalığında.

Peki, yukarıdan verilirse bu farkındalığı nasıl edineceklerdi? Ben doğru kişileri değil günahkârları çağırmaya geldim-Matta 9:13 ifadesine bakarsak o zaman “Ardımdan gel” davetine tabi olan kişinin diğer taraftan “eksikliğinin farkında olan bir kişi olması ve tamlığa talep etmesi esasının da” söz konusu olduğu açıkça görülebilmektedir. Şimdi bu noktada dikkat edelim. Matta bir anlamda Mesih’in bu öğretilerini bilmelidir ki, bu öğretiler doğrultusunda tamlığa niyet ederek Mesih’le yürümeye gönül koymalıdır. Çünkü her şeyden önce kendi halkı tarafından siyasi manada kabul edilemez bir durumda olan bir kişidir, dini manada kabul edilemez bir kişidir ve dolayısı ile sosyal açıdan da kabul edilemez bir kişidir; çünkü o dönemde bölgenin hakimi olan Roma adına Yahudi halktan kendi halkından vergi toplayıp durmaktadır. Bu onun eksikliğidir. Kalkıp Efendimiz’le Yaratan’a yürümesi yani İsrail olması bu eksikliğinin farkında olması ve aynı zamanda Efendimiz’in öğretileri konusunda da bir miktar bilgilenmesiyle alakalıdır. Ve saran ışığın yani Kutsal Ruh’un yüreği açmasıyla da doğal olarak niyet oluşur ve bu niyetle birlikte talep etme gündeme gelir. Tabii burada şu gerçek ortadadır. “Ardımdan gel” çağrısı Yaratan’ın Ruh’unda ve Mesih’inde her bir ruhuna yani insanına sunduğu bir çağrıdır. Bu çağrı hep vardır ama duyulması için “kalp noktasının” açılması gerekmektedir. Bakın bu açılış işte “saran ışığın” kişinin “vaktinin tamam olduğu bir an” gereği olmaktadır. Bu elbette “her dil ve her diz” için geçerli olduğuna göre “herkes için –benliğini ve bencilliğini– fark etme” anında ortaya çıkacak bir durumdur. Kısacası talep varsa elbette “davet işleyecektir.” Ve böyle bir davete icabette öncelikle zorlu bir yolculukta “kaosta ıslahı yaşayan Mesih’le olmak demektir.”

TALEP VE KAOS

Mesih'le yürümek “ıslahla yürümektir.” Buradaki “ıslah” öğretisi bütün din ve inanışlardan fark göstermektedir. Çünkü İsa Mesih'in hayatı, öğretiş ve örneklemelerinde hep “kaos içinde ıslaha erme” vardır. Oysa diğer inanış ve öğretilerde genel olarak hep “kaostan kaçış ve ıslaha ayrılış” öğretisi ve uygulaması hakimdir. Mesela manastırlara baktığımızda, ruhban sınıfı gibi uygulamalara baktığımızda ve ruhban sınıfı olmadığını iddia eden inanış ve dinlerde bile bir ayrılma, kaçış, ayrılmışlık, kaosu reddetme, inkâr, kaostan kaçış söz konusudur. Oysa talep üst akla tutunmayla birlikte alışılmışın üstüne çıkmadır. Ve dolayısı ile bu doğaya aykırılık bir etki tepki prensibi oluşturacaktır. Demek ki, talep eğer hakikate talepe kişinin kendi hakikati hakikat olduğuna göre bunu keşfetmesi doğal olarak hep hakikati kendi dışında arayanlarla kendi arasında bir tepki oluşturacaktır.

Bu nedenle Matta'nın burada Mesih İsa'ya ilişkin anlattığı anlatımda talebeler talep etmeleri ile kendilerini doğrudan bir fırtınanın içinde bulmaktadırlar.

Yalnız bu anlatımda dikkat çeken Efendimiz'in fırtınaya rağmen uyumasıdır. Bu esasında bir öğretinin aktarımı için biçimlendirilmiş bir anlatımdır. O zaman burada “kaos içindeki ıslah” görüntüsü Mesih İsa'nın uyuması ile ifade bulmaktadır. Ve Mesih İsa ile birlikte o sandala binenler.

Yani oluşturdukları bu yeni kaplarında Mesih İsa ile birlikte oturmaya karar veren, bunu talep eden, buna niyet edenler ise görüldüğü gibi kendilerini bu taleplerinin sonucunda bir “kaos” içinde bulmuşlardır.

O zaman buraya kadar şöyle bir toparlarsak “talebe olmak” önce öğrenme aşamasından sonra “saran ışık Kutsal Ruh'un kalpte bir nokta oluşturması” sonucu “ardından gel” çağrısını fark etmeyle başlayan sonsuzluk sürecidir. Bu “dönüşüm ve değişimin” sürekli olarak işlediğini gösteren bir ifadedir. “Talebe olmanın” birincil prensibi “üst akla tutunmak” yani Mesih İsa'nın ardından gitmektir. Ardından gitmek demek buradaki anlamıyla “Mesih İsa'nın edinimlerini edinmek” demektir. Bu da “Yaratan'a doğru Ruh'unda yürüyüşte Mesih'te biçimlenme” demektir. Daha açık bir tabirle Mesih İsa'yı hissetmek, hissettiklerini hissetmek, düşünce, tavır ve davranışlarını gönenmek, ölüm ve dirilişinde bütünleşmek demektir.

Yalnız bu durum her ne kadar bizim Mesih düzeyinde ıslaha gelmemiz demekse de, aynı zamanda “nefsi inkâr haçı yüklenmek” anlamına da gelmesi hasebiyle insan doğa- sına aykırıdır. Ve bu ıslah döngüsü yeni bir kaosu beraberinde getirecektir.

KORKUSUZLUK

O zaman bu kaosta “talebe olmak demek” korkusuzluğu öğrenmektir. Bu korkusuzluk mana yolu korkusuzluğudur. Doğanın içinde “çoğal” ve “hükmet” emri doğrultusunda “sevgi ve ihsan Olan'ı” edinme yolunda biri olarak “Yaratan'ın doğasına uyumla doğa içinde doğaya hükmedileceğini algılamaktan kaynaklanan bir korkusuzluktur. Bu Yaratan'da korkusuzluktur. Ve bu korkusuzluk doğanın kaosunun ıslaha dönüşmesinde en etken unsur olduğu gibi aynı zamanda çevrede bize oldukça kötülükle dolu olan hayvan düzeyindeki insanların da ıslahına yol açabilecek şekilde bir esenlik kapısını açabilecektir (8:28-34). Ve etrafımızdaki cansız düzeyde olan arzulara sahip kişilerin de insan düze- yine doğru hareketlerine yol açabilecek bir ışımayı da beraberinde getirecektir (9:1-8). Cansız arzulara sahip kişiyi harekete geçirmek başka insanların korkularını depreştire- cektir. Kısacası Yaratan'ı edinmeden kaynaklı manevi kor- kusuzluk yani Yaratan'ın

doğasına uyumla doğa içinde doğaya hükmedileceğini algılayan Mesih'te kurtuluşunu gönenen kişiler kendi korkusuzluklarının getirisi başkalarını kor- kuya taşıyacaklardır. Ama buradaki korku Yaratan'ın yüceliğinin farkındalığındaki o muhteşemlikten, o azametten hissedilen korkudur. Dolayısı ile bu dahi o kişiler için bir dağıtım olmuş olacaktır yani belki de “saran ışığın yürekte işlemesine” vesile olacaktır. O zaman Yaratan'ın Ruh'unda ve Mesih'inde “sevgi ve ihsan Olan'ı” yansıma talebinde kişi Mesih'i kurtarıcısı Efendisi olarak kabul edip “dönüşüm” ve “değişimin” talebinde ıslaha ve dolayısı ile yeni bir kaosa gelecek ve kaosundaki manevi korkusuzluğu ile de ıslah olmamış başka arzularına ıslahı çekecektir. Bu döngü doğal olarak bizim cansız, bitki, hayvan seviyesindeki arzularımızla birlikte çevremizdekilerin de farklı seviyelerde gezinen arzularını insan seviyesine yani manevi manada bu kelimeyi algıladığımızı göre Yaratan'ın suretine doğru “dönüşüm” ve “değişime” uğrayacak doğal olarak bizi Mesih'i düzeye taşıyacaktır. Bu, Yaratan'ın Ruh'un aydınlığının lütfu ve Mesih'inin “sevgi ve ihsan Olan'ı” en üst düzeyde bize taşımasının lütfu ile gerçekleşen bir talebelik hayatı sonucudur.

TAMLIĞI İSTEMEK

Matta, kendi anlatımına göre burada Mesih talebesine bir örnek olarak kendisini örnek olarak göstermeyi uygun görmüştür. Burada Yaratan'a doğru yürüyüşüne yani hakiki İsrâ-el olmaya, Mesih talebesi olmaya nasıl başladığını ve talebe olmanın ne anlama geldiğini bizlere birkaç cümle ve küçük bir anlatımla ifade etmek istemektedir.

Daha önceki dört talebenin tecrübesinde anlatıldığı gibi anlatımın akışında bu yere gelindiğinde Matta'nın da aynı cümleyi işittiği görüyoruz. Bu cümle “ardımdan gel” cümlesidir. Daha doğrusu Mesih İsa'nın dört talebesi gibi Matta da bu çağrıyı duymaya hazır bir düzeye gelmiştir. Yani demek ki, saran ışık yüreği hazırlamıştır. Bu hazırlık aşamasında muhtemelen Matta “eksikliğinin farkındalığına varmış ve hep kendi rızası için alma gibi cansız, bitkisel ve hayvansal diyebileceğimiz bir doğaya sahip olduğunu algılamıştır. Ulaşması gereken ise Yaratan sureti düzeyidir. Tamlığı taleptir. Bir başka deyişle; Mesih'le eksikliğin tamamlandığı tamlık düzeyine ulaşmayı talep etmesi gerekmektedir.

İşte talebelik tamlığın talebi olan bu noktadır. Bu noktada başlayıp devam etmektedir yani “kalp noktasının” açılmasının hemen ardından “İbrahim” gibi Matta harekete geçmektedir. Yani yerinden kalkmıştır. Parçadan bütüne yürümüştür. Mesih'e doğru hareket etmiştir. Esasında bu kalkış ve hareket hali önemli bir düzeydir. Ona eksiklik olan “vergi mültezimi” görevini terk etmiştir. Çünkü hareket bir yerden bir yeredir. Eğer hareket bir yerden bir yere değil de bir ayak sürekli olarak aynı döngü içinde ise ve belli bir gelişim göstermiyorsa bu zaten hareket değildir. Bu durağanlıktır. O zaman burada Matta'nın kendisine ilişkin ifade- lerinden anladığımız kadarıyla “talebelik” bir seviyenin, bir düzeyin terkidir. Herkese ve her şeye rağmen kişinin kendi gemisini inşasıdır. Kendi yepyeni dünyasında artı ve eksi ile yer alarak “kaostan ıslaha, ıslahtan kaosa, kaostan ıslaha” devam etmektir. Ayrıca Matta “ayağa kalkıp, Mesih'e doğru yürümüş ve arkasına bakmamıştır yani eski dünyasını orada bırakmıştır. Bu yeni doğuştur. Mesih'in çağrısı sonrası varılan nokta sonsuzluk içinde şimdi olunan noktadır. Ve bu terk ediş talebenin isteminin sonucudur. Ve sonra bu yeni gemi, yeni dünya, yeni kaostan ıslaha varmış dünya başkalarına da bu önemli mertebeyi yansıtmaktır. Gaye kişilere gidip geline nokta pazarlamak değil, kişinin kendi ıslahında başkalarının da kendilerini görebilme fırsatı olduğunu algılayabilmektir. Çünkü bu dahi bizi esas anlamda Yaratan'a taşıyacak olandır.

O zaman Matta'nın Mesih İsa'nın ifadelerinde kendi bakış açısıyla bulduğu talebe olma özelliğinde her şeyden evvel bir yerinden kalkma ve Mesih'e yani bir üst akla tutunma gerçeği

vardır. Ayrıca eksikliğin farkındalığın da bizi eksiklikte tutan şeyleri bizi aşağıya çeken ve yukarı üst değerleri bir türlü kavrayıp uygulamamızı engelleyen şeyleri hayatımızdan çıkarmaktır ve bir de bizler gibi başkalarının da bu derin mana sözlerinden mahrum kalmamasına dikkat etmektir.

Zaten bu nedenle Efendimiz sağlamların değil, hastaların doktora ihtiyacı olduğunu ve doğrular için değil günahkârlar için geldiğini ifade etmektedir. Bu harika bir amaçtır. Efendimiz, Kurtarıcımız için önemli olan esas eğri olanların doğrultulabilmesidir. Çünkü doğruluk daha önce de dediğimiz gibi Yaratan'ı edinme, O'nunla eşit formda olmadır. Yani Yaratan'ın “sevgi ve ihsan Olan'ın” varlığını kendi sınırlarımız içinde edinebilmemizdir.

Bunun içinde doğru olan bir ölçüt olmalıdır. Yaratan'ın Ruh'unun ışığında Mesih'i işte bu nedenle kurtarıcımızdır. Çünkü doğruluk ölçütümüz O'dur. O zaman o ölçüye uyumlu olanların değil hala “kendi rızaları için alma arzusunda olanların” hekime ihtiyacı vardır. O ölçüye uyum içinde olanlar “başkalarının rızası için Yaratan'ın ışığını çekenlerdir.” Onlara bir manevi hekim gerekmez. Çünkü onlar zaten “hak Olan'la” dolu doludurlar. Mesih'te bu doluluğu edinmişlerdir.

O zaman talebenin hedefi de tutundukları üst aklın he-defidir. Yani “kendi rızaları için alma arzusunda olanların” bu durumlarını “kendi rızaları için değil de başkalarının rızaları için alan olma yolunda bizlerde görebilmelerini sağlamaktır. Bu bizim onlara zorla gösterebileceğimiz ve bizim gurur edinebileceğimiz bir durum değildir. Esas Mesih talebesine düşen Yaratan'ın ışığında ve Mesih'inde kendisini ıslah yolunda sürekli dönüşüm ve değişim döngüsünde tutması ve bu döngüyü de başkalarının da kendi ıslahları için istifade edebilecekleri bir ayna konumunda yapabilmesidir.

KURBAN DEĞİL MERHAMET

Mesih talebeliğinin can damarı Efendimiz İsa'nın şu sözlerinde vurgulanmaktadır; Gidin de, Ben kurban değil, merhamet isterim sözünün anlamını öğrenin-Matta 9:13.

Bu sözlerle vurgulanmak istenilen sevgi ve ihsan olan Yaratan'ın niteliklerini edinme, O'nunla Mesih'inde form eşitliğinde olma yerine boş dindarlığın Yaratan'ın gayesi olmadığı gerçeğidir. İnsan kendi cansız, bitkisel ve hayvani düzeylerine göre yaşamı yorumlayarak kendisine bir takım yollar oluşturmuştur. Daha önce çalıştığımız gibi bu yollar hep yaratılış gayesini “ben” üzerinde sorgulayan yollardır. Yani esas olan “benin hazlarıdır, benin alma arzusudur.” Dolayısı ile bu bir takım dini kavramlar, ibadet biçimleri, gelenekler ve göreneklerle kendisini bezese bile sadece boş sunulardan başka bir şey değildir. Esas olan Yaratan'ın Mesih'inde Ruh'unun rehberliğinde ifşa olmuş olan “sevgi ve ihsanını” edinmedir. Bu sevgi-bütünlük, kaale alma ve kendini feda ve elbette sürekli ve karşılıksız verme şeklinde kendini gösteren Yaratan sureti düzeyidir. İnsan-ı kamil düzeyidir. Yani hayvan düzeyinden farkı yalnız kendi çıkarını düşünüp kendini hissetmesi değil hep karşı tarafı hissetmesidir. Yaratan gibi kendisini karşısında yansıtır bu yansıtmada kendini sunabilmesi ve dolayısı ile inanılmaz sevgi ve ihsanda bir sanatçı gibi inanılmaz hazların ortaya çıkmasını sağlamaktır. Bu hazlarda inanılmaz yaratıcılık enerjisidir. Bütün kainat ve her şey nasıl bir insan için bir arada bir biriyle tam uyumlu dişliler gibi çalışıyorsa bütün kainatta Yaratan düşünce için aynı uyum içersinde muhteşem bir çalışma içindedir. İnsan insana düşen bütün kainata bütün yaratılmışı merhamettir, hakiki muhabbettir. Anadolu ozanımız Yunus'un harika ifadesiyle “yaratılanı severim Yaratan'dan ötürü” diyebilmektir.

O zaman Mesih'in talebesi dini kurallar, gelenekler, görenekler, kutlamalar, programlar peşinde koşan değil sürekli olarak bütün kainata Yaratan hassasiyetinde hassasiyet gösteren

yaratılmışı Yaratan'dan ötürü seven ve Kurtarıcımız Efendimiz Mesih İsa gibi kendisini Yaratan sevgisinde ve ihsanında ve bu sevgi ve ihsanı edinmede başkası uğruna feda edebilendir.

Talebe olmak adı üstünde olduğu gibi “olmaktır.” Hamlıktan tamliğa “dönüşüm ve değişimle” her gün devam etmektir.

Ve çok özet olarak Mesih talebesi olmak demek;

1. Yaratan’a doğru olan çağrışı duyabilmek
2. Dönüşüm ve değişimi her güne indirgeyebilmek
3. Üst akla tutunarak üst aklın edinimlerini edinmek
4. Her türlü kaosta ıslahı yaşayabilmek
5. Korkuda korkusuzluğa gelebilmek
6. Manevi seviyeleri fark edip etkileyebilmek
7. Manada hasta düzeyinden hekim düzeyine ulaşabilmek

XI

IŞIĞI YANSITMAK

(Matta 10:5-16)

Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin.- Matta 10:8

Talebe olmanın mana yolunun temel prensibi olduğunu söylemiştik. Ve talebe olmanın kısa soluklu bir koşu değil oldukça uzun soluklu bir koşu olduğuna da bir anlamda değinmiştik. Dikkat edilirse Efendimiz'in kurtuluş sunusu her ne kadar anlık olarak değerlendirilse de dönüşüm manasında anlık ama diğer taraftan değişim manasında aslında oldukça uzun vadelidir. Bu uzun vadeli değişimde insanlar hemen kendilerini sanki “havariler” konumunda hissedip bir “dernek” zihniyeti ile “dönüşüm ve değişim” müjdesini paylaş- maya kalkışır, oysa “dönüşüm ve değişim” müjdesi ağızların paylaşımından ziyade “yürek ve karakter” paylaşımıdır.

Yürek ve karakter paylaşımında “yenilenmiş” ve “Mesih'te biçimlenmiş” insan ister istemez ışıktır ve ışığı yansıtmaya başlayacaktır. Adeta eskilerin tabirleriyle “samimi imanlı kişinin bu imanı yüzüne, hareketlerine, konuşmasına, aleme bakışına yansıyacaktır” ve halk içinde bu samimi imanlıların varlığı elbette hakiki bir Mesihî hayat tarzını ve algısını ve elbette Yaratan'ı yansıtmayı, Yaratan'ın saran ışığında ışığın alınıp yansıtılmasını getirmiş olacaktır.

MÜRŞİTİN IŞIĞI YANSITMA MODELİ

Yine Efendimiz'in tabiriyle “talebe kendisini irşat eden yani olgunlaştıran mürşidinden” üstadından daha üstün değildir. Ancak kamil olduktan sonra elbette artık üstadını edinmiş olduğu için kendisi doğruluk yolunda bir İsrâ-el yani Yaratan'a yürüyen olarak elbette ve hakikaten çok daha ileri şeyler yapabilir. Ama öncelikle ve ta ki üstat müsaade edene kadar kamil bir yolda yürümesi gerekmektedir. Yani üst akla tutunup devam etmesi esastır. Bu devamlılık hayatın her noktasında görülmesi gereken bir durumdur. Şimdi dikkat edelim “havariler” Mesih yolunda diğerleri gibi değildir. Yani birçoqları öncelikle kurtuluşa olan özlemleriyle merakla Mesihi yolu gözlemişlerdir.

Bazıları bu yolda cemaat psikolojisi ile bir gürüha kapılıp kendilerini Mesih'i izleyenler arasında emin hissetmişlerdir. Bazıları ise “öğrenme” meylinde olmuşlar ama “benliklerinden” vazgeçememişler belki Mesihilere sempati ile yaklaşmışlar, cemaat içinde olmuşlar ama çoğu da bu yol- dan normal Musevi gelenekleri içinde sıradan bir yaşam sergilemişlerdir. Ama “havariler” hakikaten Mesih'i edinmeyi talep eden kişiler olarak “ardım sıra gelin” sözünü duyup Efendimiz'i izlemeye ve Mesih İsa ile birlikte oturup kalkmaya ve hakiki talebelik yapmaya başlamışlardır. Bura- da bir “beden oluşturma” yani “mana grubu” söz konusudur. Üstadın etrafında bir halka ve bu mana halkası adeta bir “nur halkasıdır.” Bu “nur halkası” elbette bir manada “Mesihi bir mana medresesi olmuştur.”

Bütün bu görünüm etrafında Mesih İsa'nın Kurtarıcımız ve Efendimiz olarak Müjde'siyle yeni yaşam olarak tarif ettiği “kendim için almaya ölüp, başkaları için almaya” yönelik hayatı esası teşkil etmektedir. Matta 10:35'de yazar bu hayatı ve hayat felsefesini ve öğretmek ve yaşanmasını istediği Mesihi hayatı İsa Mesih'in hayatından bize özetlemektedir. Bakın şöyle demektedir: İsa bütün kent ve köyleri dolaşarak havralarda öğretiyor, göksel egemenliğin müjdesini duyuruyor, her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu. Kalaba- lıkları görünce onlara acıdı çünkü çobansız koyunlar gibi şaşkın ve perişandılar. Görüldüğü gibi burada yazarın Mesih İsa'nın hayatını, bakış açısını ve öğretişini buradan az da olsa algılayabilmemiz mümkündür.

Talebeler böyle bir yaşam modelini gözlemleyerek “ışık olmayı, ışığı yansıtabilme” tecrübe edip hayatlarına aktarmaya gayret ediyorlardı. Her şeyden önce Efendimiz öncelikle İsrâ-el'e gidiyordu. Burada tekrar tekrar söylemek gerekirse biz İsrâ-el derken bir kavimden ve bugünkü anlamda bir devletten falan bahsetmiyoruz. Bizim algımızda İsrâ-el sözünün geçtiği her yerde “Yaratan'a doğru yön alan, yürüyen” anlamı olduğu söz konusudur. Bu anlamda Efendimiz'in özellikle havralara gidip öğretmesi yani Yaratan'ı az çok algılamaya çalışıp O'na ibadet eden ve belki de tam “Yaratan ve yaratılışın manasını” algılamadan Yaratan'a yürüme gayreti içinde bulunanların mekanına gidip elbette onların kavramları üzerinden onlara Yaratan'ın dini kalıpların çok daha ötesinde “ruhta ve gerçekte” ibadet edilmesi gereken bir varlık olduğunu ve belki de kullandıkları birçok kelimelerin, kavramların, peygamberlik sözlerinin manalarını onlara açıklıyordu. Ve elbette Müjdeyi ilan ediyordu yani esas olması gerekenin öğrenilen şeylerin bir alma eylemi ile sindirilmesi gerektiğini yani “tövbe ve göklerin hükümrânlığı” ile bir başka deyişle “dönüşüm ve değişimle” yepyeni bir hayatın gelmesi gerektiğini öğretiyor ve ilan ediyordu ve ardından da “kişinin kendi ıslahında” yani “iyileşmesinde” başkalarını da “iyileştirdiğini” kanıtlarcasına “iyileştirmelerde” bulunuyordu.

IŞIĞIN YOLUNDA ÜÇ TEMEL

Kısacası bu sözlerde Efendimiz'in talebelerine sunduğu bir yol haritasına daha rastlamış oluyoruz. Bu yol haritasında eğer bir talebe üstadı, kurtarıcısı ve efendisi gibi bir ışığın yansıtıcısı olmak istiyorsa bunun da üç aşamalı bir yolu olduğunu burada gözlemlemiş hatta öğrenmiş oluyoruz. Bu bağlamda samimi bir talebenin aldığı kurtuluş ışığını yansıtmasının üç temel yolu olduğunu görüyoruz;

a. Öğrendiklerini mümkün olduğunca İsrail'e yani Yaratan yolunda yürüme gayreti içinde olanlara elden geldiğince ve talepleri doğrultusunda ve “havra” ortamında olduğu gibi doğal bir ortam içinde ve samimi ve hakiki bir iman ehli olarak aktarmaya çalışması ki bu talebeyi daha da bir talebe yapar

b. Ayrıca ilanda temel bir prensibi hiç göz önünde kaçırmamak yani tövbe ve göklerin egemenliği – “dönüşüm ve değişim” – ki bu kişiye çok büyük bir sabitlik verecektir. Oysa günümüzde çoğumuz bağlı bulunduğumuz sistemlere edindiğimiz birçok gerekli gereksiz bilgileri aktarmayı “müjdecilik” olarak düşünüyoruz. Esasında Müjde benim sindirdiğim, yaşadığım bir dönüşüm ve değişimin yansıması olmak durumunda yoksa ne kişiyi ne de etrafına ışık etkisi yapabilecek bir durumda değildir.

c. Diğer taraftan ışığın kişideki dönüştüren ve değiştiren etkisi kişinin Mesih'te biçimlenmesi anlamına geldiği için doğal olarak iyileştirmeyi getirmekte ve kişinin bütün kötü eğilimlerinin birer birer kişiyi terk etmesine yol açmaktadır. Elbette bu böyle bir “yürek ve karakter” değişimi içindeki ve Yaratan'da şekillenen bir kişinin doğal olarak çevresine de ıslah eden, iyileştirme getiren bir durumda olması demektir. Bu iyileşme illa o yüzyıllardan bize yansıtıldığı gibi “bir takım mucizeler” yoğunluğu değildir. Zaten hücreden bir insana ulaşmak bir mucizedir. Kişinin yüreği ile birlikte “yalnız kendisi için almasından vermek için almaya dönüşümü” en büyük bir mucizedir. Elbette ki iman edinimi ile insanların fiziksel iyileşmelerine yardımcı olmakta mucizedir. Ama diğer taraftan sürekli aynı şekilde görsel mucize- rin aranması da mucizeleri mucize olmaktan çıkaran durumlardır.

Bu üç ışığı yansıtma prensibi doğrultusunda bakış açısında da insanlara ve insanlığa merhametle bakmak ve bütün inanışlarına, sistemlerine, yaşam felsefelerine rağmen insanların ne denli çobansız koyunlar gibi olduklarını da görebilmek oldukça önemli bir noktadır. Çünkü o noktada ne görebiliyorsak aslında o kadar da insanlara ışığımızı yansıtabilecek durumda olduğumuz bir gerçektir. Fakat çoğu zaman bizim insanlara bakış açımız hep bir şeyler vermek için olduğundan yönsüzlüğün farkındalığından ziyade kendi “benliğimiz doğrultusunda bir yöne çekme kaygımız esastır.” İşte bu nedenle Efendimiz'in bakış açısında öğretme, ilan etme ve iyileştirme düzeninin arka planında merhametle bakış ve bu bakışın insanların esasında her şeye rağmen ne denli yönsüz olabildiklerini algılayabilme vardır. Bu şekilde merhamet aynen Yaratan'ı edinmenin bir yansıması olarak karşımıza çıkar, yani “sevgi ve ihsan” olarak.

TALEBEDEN YANSIYAN IŞIK

Yukarıda da açıkça değindiğimiz gibi esasında talebe kendisini yetiştiren, olgunlaştırıp kemale erıştiren mürşidinden alma durumundayken bile aslında aldığı ışığı içine sindirdikçe bunu ister istemez doğal bir aktarımla dışarıya yan- sıtmaya başlamaktadır.

Bu nedenle zaten Mesih'in yolu aslında oldukça basit bir formülle ifade edilen bir yol olarak kişiyi Adem seviyesinden yukarıya Yaratan'a bürünmeye yani O'nunla form eşitliğine taşıyan bir

yoldur. Bu form eşitliği de aslında Mesih'i giyinmek ve Mesih'in kurtarışını gönenmiş olmaktır. O zaman ışık içe alındığında iç aydınlanır, iç aydınlanmada “mum kendisi ışık saçarak” kendisini eritecektir. Ve “mum etrafından istifade” eden kelebekler de o özgür iradeleriyle muma yakın olma arzusunda, daha çok ışığı edinme arzu- sunda kendilerini yakıp ışıkla bütünleşmiş olacaklardır. Elbette bu tabirler mistik ifadeler de olsa Efendimiz'in Orta- doğu algılarından uzak öğretilerde bulunmadığı gerçeğinde bunları yeniden kalıplarına uygun ifade esası yakalamak açısından çok önemlidir. Neden illa dördüncü yüzyıl ya da onyedinci yüzyıl ya da yirminci yüzyıl algılarıyla Mesih'i tebliğe bakılsın ki; yani Efendimiz'in kurtarışını bir tek bu yüzyıldaki insanların bakış açısına göre mi değerlendirmek doğru bir değerlendirilme olacaktır? Ya birinci yüzyıl Mesih'i iman hayatından fersah fersah uzaklara gidildiyse, ya milletlerin kültürel bencillikleri ve gururları farklı Mesih'i anlayışlar, algılayışlar ve hatta İsa Mesih'in hiç istemediği mezhep ve dinleri oluşturduysa? İşte bunları yeniden ve yeniden düşünmek için Efendimiz İsa Mesih'in bütün Kutsal Yazılar ışığında sözleri, öğretişleri ve hayatı yeniden ve yeniden çağımız içinde değerlendirilerek kişisel hayatlara iman edinimleri şekilde indirgenerek keşfedilmelidir. O zaman ışık hakiki bir aydınlatıcı ve iyileştirici olarak evvela bizi ve sonra çevremizi tamamen aydınlığa bürüyecektir.

Kısacası Mesih'in yolu İsa Mesih'in ölüm ve dirilişi ile tanımlanmış “kişiye, benliğe, günaha ölme yoludur.” Bu yolda hayat “benliğe ölüm” Yaratan'a diriliştir. Yani yeni yaşamda Mesih'in kurtarışı esasında, ruhlarımızın içinde bulundukları gerçeği kavramalarıdır. Ben ancak esas Olan'ı Yaratan'ı algı için ve O'na dönüşüm ve değişim için vardır.

Bu anlamda çoğalıp hükmetmek 1) insan olarak mümkündür ve 2) esas mana olarak mümkündür. O zaman bu manaya geçiş Yaratan'a dönüşür. Bu da sonsuz hayata geçiştir. Bu nedenle Yuhanna'nın ifadesine göre Efendimiz'in bizler için olan duasındaki şu sözler bu gerçeği ilan etmektedir; Sonsuz yaşam tek gerçek Allah olan Seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlamaktadır- Yuh.17:3. Bu sözleri Mesih İsa'nın sözleri olarak görüyor ve algılıyorsak o zaman talebenin hayatı ile iman ediniminin ne olduğunu ve neyi ne şekilde tebliğ etmesi gerektiğini de görüyor ve algılıyoruz demektir.

DOĞAL YANSITMA

Bu noktada genelde misyon sözcüğü kullanılması adeta adet olunmuştur. Oysa bu konunun irdelenmesi esastır. Çünkü Mesih'i bakış açısı ile daha sonraki dönemlerde özellikle Yahudi olmayanlara ulaşma gayreti içinde kendini farklı bir sorumlulukta değerlendiren Pavlus'un bakış açısında bir paralellik olmakla birlikte bir farklılıkta söz konusudur.

Her şeyden önce İsa Mesih'in buradaki hayat tecrübe- sinde talebelik sürecinde kemale ermeğe başlamış olan kendi talebelerini özellikle kendi yaptığı gibi şehir ve köylerde mevcut Yaratan yolunda yürüme gayreti içindeki insanlara inançlarındaki kavramları değerlendirebilme yani bu anlamda öğretme ve elbette “dönüşüm ve değişimi” yani “tövbe ve göklerin hükümlerine” Müjdesi'ni ilana ve hatta gidilen camialarda belli bir iyileştirmeye sebep olmalarına tayin vardır. Yani buradaki bu gönderişte bir “tebliğ” söz konusudur. “Mana üzerine konuşma ve müjdenin esas olduğunu ilan.” O zaman “tebliğde” bir açıklama söz konusudur. Burada sistematik olarak insanları yeni bir dine davet etme veya bunu sistematik olarak özellikle son yüzyılların mentalitesi ile sistematik bir yapıya sokma kaygısı yoktur. Eğer biraz birinci yüzyıl Ortadoğu dini talim anlayışı göz- den geçirilirse bunun çok doğal bir yönlendirme, talebeye inancı edinmeleri ve başkalarına da bunun yolunu açabilmeleri fırsatı verilmesidir. Bunu abartıp misyon teşkilatları kurmak gibi kurumsallaşmalar buradaki esasın çok dışındadır. Ama bu esas temeli kavrama güçlüğündeki hep akla yönelik, sistematik yaklaşımlar “dine adam kazandırmak uğruna” birçok yerli insanlara

yapılanlar gibi Mesih yolu dışında birçok insanlık dışı uygulamayı getirmiştir. Ve bu uygulamalar farklı çağlarda hep kendi çirkin çehresini göstermiştir.

Oysa Mesih İsa'nın tebliğ metodunda akli değil, siste- matik değil, kalbi bir iman edinimi ve bu edinimin kişiden yansması esastır. Bu yansıma ışığın karşı konulamaz yansımasıdır. Mesih İsa'nın temel öğretişleri üzerinde Pavlus'un misyon öğretişini değerlendirmek esas olmalıyken Pavlus'un misyon öğretiş temelinde Efendimiz'in tebliğ öğretişini değerlendirmek bizi elbette bir takım hatalara yönlendirmektedir ve bu hatalar özellikle Pavlus'un mektuplarının da farklı kültürlerde ve çağlarda farklı yorumlanmaları ve özellikle batı sistematığı ile ele alınması şekliyle da- ha da içinden çıkılmaz bir hal alınmasına neden olunmuştur.

IŞIĞI YANSITMAYA YÖNLENDİRİLİŞ

Mesih İsa kendi havarilerini yani talebelerini de kendisi gibi öncelikle Galile bölgesine yönlendirmektedir ve oradaki İsrail'e yani yüreklerde biraz olsun Yaratan'a yöneliş bulunan yere göndermeyi tercih etmiştir. Ve onlara tayin ettiği yön de kişilerin İsrail düzeyinde olması yani “gönüllerinin Yaratan'a meyleden” olması esastır. Bu tebliğe yönlendiri- şinde yani Mesih İsa'dan aldıkları ışığı yansıtmaktaki esaslarında da tabii bir düzenleri olduğu açıkça görülmektedir. Talebe nereye gidecektir? İsrailin kayıp koyunlarına yani Yaratan'ı arayıp da bir türlü yüreğine edinemeyenlere, kalp noktası açılmış ama bir türlü kabını ışıkla doldurmuş olama- yanlara. İsrail'e ne ile gidilecektir? Müjde ile yani “tövbenin gerekliliği olduğunu ve göklerin hükümlerinin yakın olduğunu” duyurarak gidilecektir. Ve bu gidişte elbette bu dönüşüm ve değişimin “sevgi ve ihsan olanı” yansıtmak ve bunun da yaratılış amacı olduğu gerçeğini vurgulamakta esas olmuş olacaktır. Çünkü Mesih İsa'da kurtuluş aslında bu dönüşüm ve değişimin bende Yaratan'ı yansıtmaktan başka bir şey değildir. Nasıl gidilecektir? “Ben için alma arzusuna ölüp Mesih İsa'da başkaları için alma arzusunda” olarak gidilecektir. Bu gidişte Yaratan'ın Ruh'unun rehberliğinde Mesih'in kurtarışını ilan esastır.

Ne yapılacaktır? Yaratan'a yüreği yönelmişlere öğretiş verilecek, Müjde ilan edilecek ve manevi manada ve hatta maddi manada ıslahlarına iyileşmelerine sebep olunacaktır.

Bir üst bölümde İsa Mesih'in ışığı yansıma yol haritası burada talebelere ağızdan talebelerine buyruk olarak dökülmektedir. En azından Matta'nın anlatımında bu sıra takip edilmekte ve hatta üzerine ilave söylemleri de eklenmekte- dir. O zaman da eksikliğinin farkındalığında Mesih'i kurtarıyla tamlığa yürüyen insan günlük yaşamına da bu dönüşümünün her güne değişim şeklinde indirgenmesiyle mana yolunun yolcusu olarak Mesih'in talebeliğine kadar ulaşmakta ve sonra da bu kurtuluş Müjde'sinin nurunu kendisinden insanlığa “sevgi ve ihsan” temel prensibinde sun- maktadır. Görüldüğü gibi bu manevi seyahat tam anlamıyla “Gerçek Allah'ı ve gönderdiği Mesih'i tanıma” yani sonsuz hayattır. Çünkü Yaratan'dan gelenin Yaratan'a yolculuğunda indiği Adem noktasından Mesih'le Öz'e dönüş bu “mana yoluyla” mümkündür.

Mesih talebesinin Yaratan'ın saran ışığı Ruh'unun rehberliğinde ve Mesih'inin kurtarışında ışığı yansıması yol haritası Efendimiz'in öğretileriyle şöyle özetlenebilir:

Talebe Mesih'teki hayatıyla edindiği imanını, kendisin- de Yaratan suretine dönüştüren ışığını;

1. Yaratan'a doğru yönelene
2. Dönüşüm ve değişim müjdesiyle
3. Kendi alma arzusuna ölerken

4. Manayı öğreterek
5. Müjde'yi duyurarak
6. Kaosu ıslaha çevirerek
7. Karşılıksız aldığıııı karşılıksız verme temelinde yansıtabilecektir. En azından bu Efendimiz'in talebelerinde görmek istediğı ve Mesih'in kurtarışını, Yaratan'ın Mesih'inde ve Ruh'undaki “ışığıııı yansıtırma” yolunun ana prensipleridir.

XII.

IŞIK OLMA PRENSİPLERİ

(Matta 10:5-16)

İşte, sizi koyunlar gibi kurtların arasına gönderiyorum. -Matta 10:16

Bu noktaya kadar gelene dek eğer adım adım Efendimiz'in sözlerini hayatımıza Ruh'un yardımı ile geçirebilmiş olsaydık her halde ışıık olma prensipleri de bizim artık doğal karakterimiz olmuş olurdu. Yani esasında Matta'da Efendimiz'in buyrukları ve yaşamı yakından izlenilip edinilse bir- çok zincirleme giden öğretişlerin birbirini çekerek kişinin yaşamına gireceğı gerçeğıyle karşılaşacağımız kesindir. Bir öğrenen kişinin Ruh'un yüreğindeki işleyişı ile Mesih'i yüreğine alacağı ve bu aşamada da Mesih'e talebe olma çağrısını yürekten işitip tabi olacağı esastır. Talebeliğın kemale erdiği noktalarda ise bu kez de ışığı yansıtırma için belli koşullarda bir davranış düzeyi ile aynı Kurtarıcısı ve Efendisi Mesih İsa'nın yaptığı gibi manayı öğreteceğı, Müjde'yi ilan edeceği ve etrafına iyileşme getireceğı esastır. Bunu yaparken de eğer hakiki bir Mesih talebesiyse belli bir şekilde bu ışığı yansıtacağı da esastır. Zaten ışığın nasıl bir biçimde yansıtılacağı da talebenin ne kadar Mesih'i bir talebe olduğunun en güzel işaretidir. Efendimiz'e göre böyle bir talebe ışığı yansıtırken dünyanın bütün maddi değerlerinden uzak bir yaklaşım sergileyecektir. Yaratan'ı arayana gidecek, yani İsrail olana, dönüşüm ve değişim ilanı ile gidecek, iyileştirmeyi beraberinde taşıyacak, yanına herhangi bir maddi değer taşıyan şey almayarak gidecektir, kendisini kabul edenlerin yanında kalacak, birçoklarının saygı gösterdiği kişilerin evlerinde kalacak ve böyle bir kabule esenlikle karşılık verecektir. Hakiki Mesih talebesinin Yaratan'ın Ruh'u ve Mesih'inde edindiğı ışığı “karşılıksız alıp karşılıksız verme” gibi bir sorumluluğı vardır. İşte bütün bunlar talebenin hamlıktan kemale erdiği dönemlerde Mesih'in onayında gönderilişleri sırasında Mesih İsa'nın yaptığı ve öğrettiğı şekilde gitmesinin esas unsurlarıdır. Ve aynı zamanda ne zaman ve nasıl gideceğine ilaveten Efendimiz ne şekilde bir hayatı yansıtarak gitmesi gerektiğine dair öğretişlerde bulunduğunu da görüyoruz. Bu gidiş Mesih'i bir talebeye yaraşır bir ışığı doğal, mantık üstü bir imanla yani edinme imanıyla taşımayla olan bir gidiştir.

Bu gidişte tamamen arkadan yüze dönüş olduğu için yani Yaratan'ı arkasından değil yüzünden görüş söz konusu olduğundan tam bir aydınlatma ve dolayısı ile Müjde'yi hakkını vererek ilan vardır.

TALEBENİN ÜSTADI GİBİ OLMASI

Bu hakkını vererek Müjde'yi ilanının en temelinde karşımıza Efendimiz'in şu sözleri çıkmaktadır, talebe kendisine öğreten üstadından, köle efendisinden üstün değildir. Talebenin üstadı gibi, kölenin de efendisi gibi olması yeterlidir- Matta 10:24. Aslında yazılar içinde “benden de daha üst şeyler yapacaksınız” şeklindeki ifade ile bizleri daha da öte- lere, daha da üst akla çekmeye çalışan Mesih İsa esasında buradaki söylemi ile de talebelerinden ne beklediğini çok net dile getirmiştir. Yani “Işığı yansıtmı” düzeyine gelen talebeler için “ışık olma prensibi” üst akla tam olarak tutunma prensibidir. Bu üst akla tutunma prensibinde esasında Yaratan'ı arkadan gören bir yaklaşımdan Yaratan'ı yüzü ile gören yani “O'nu kendi hayatında edinen” bir koşula gelmeleri önemlidir. Burada Mesih İsa'nın kendi hakiki talebelerine yaptığı da esasında budur. Yani artık ham olan talebeler, pişmiş ve yanma kıvamına gelmiştir. Yani hem aldıkları alevi yansıtacaklar, hem de ışık olacaklardır. Bu durumda “yansıma” başladığında ışık olmanın temel prensibi her şeyden önce “talebenin üstadı gibi olması” durumudur.

Bu vazgeçilmez ışık olma temelidir. Yani Mesih İsa'nın Mesih talebesinden yansıması, üstadın giyinilmesi, üst aklın bizim kabımızdan yansıması. Bu olmazsa olmaz durum eksik kaldığında talebelik sürecine belki de girilmemiş bile demek doğru olabilecektir. Çünkü o doluluk, o bürünme gerçekleştiğinde kişi “yeni yaşamı yansıtır” bir düzeyde olmaktadır. Hatta Mesih'le bütünlüğünde hakiki talebe Ruh'un ışımasında daha sonra daha da üste çekileceklerdir. Mesih Yaratan'ın, Öz olanın yani “Işıklar Babası'nın” sağındadır. Yani olması gereken o bütün pozitifin yansıdığı taraftadır ve kendisine bürünenleri de çıkardığı kat, ruhsal sonsuzluk düzeyi sağdır. O zaman bu düzeyde yapılması gereken Mesih'te biçimlenmektir.

Yaratan'la form eşitliği için Mesih'te form eşitliği, yani görüneni edinmektir. Bu temel prensip üzerine Efendimiz'in ışık olma prensibini üç kademe ile belirgin kılmaktadır. Bu esas temel üzerine inşası gereken üç prensip aslında ifade de oldukça basit ama pratikte oldukça derin bir temel ve arka plan isteyen prensiptir.

KURTLAR ARASINDA KOYUN

İlk prensipte buyruk talebenin samimi bir “koyun” olmasıdır. Yani talebe olma sonrası ışığı yansıtmı aşamasında ışık olma prensibinde kişinin hakikaten Yaratan'ın suretinde Mesih'e çekilmiş, benzeyişine bürünmüş bir koyun olma durumu esas olmalıdır. Bu terim genelde sevilen bir terim değildir. Özellikle politik manada halkın koyun olması esasında kişileri körelten, geri bırakan bir kavramdır. Çünkü körü körüne bir itaat ve yönetime bağlılığı bize hatırlatır ki, özellikle ezilen halklar için oldukça negatif bir anlam söz konusudur. Oysa buradaki durumu maddi ve dünya gerçekleri açısından almamak esastır. Burada ifade edilmek istenilen tamamen manevi bir durumdur. Yani “kendi çıkarı için alma arzusu ile dolu yüreğini, başkalarına ihsan etme arzusu ile dönüştürüp değiştiren” bir kişi artık tamamen “haktan yana” yani Yaratan suretine doğru meyletmiş kişidir. Bu durumda doğal olarak kişi Yaratan'la arasında Mesih'i bağını oluşturmuş kişidir. Bu bağ bu kişiyi “çobana bağlı koyun” kılmaktadır. Yani sistem içinde olması gereken yerde olan. Sağa sola gitmesi, kaybolması mümkün olmayan. Doğal olarak çoban yönlendirişinde ise koyun kurtlara yem olacak değildir. Yani tutunduğu üst akılda “benin karanlık dehlizlerine, egonun vahşi yirtıcılığına” teslim olacak değildir. Dikkat edilirse burada aslında içte arzularımız koyun vaziyetine gelince diğer

arzularımız yani henüz dönüşüm ve değişime uğramamış arzularımız arasında koyun olarak hizmet vermek durumuna olacaklardır. Dışta ise diğer insan kardeşlerimiz arasında onların manevi kurtlukları yani muhtemelen –hayvan düzeyi– dediğimiz ve hepimizin başına dert olan o düzey arasına bu düzeye esas edinilmesi gereken düzeyi yansıtmaya hizmeti için gitme durumundayız. Şimdi buradaki bu durum yani koyunların kurtlar arasına gönderilmesi durumu esasında zorlu bir çekişmeyi de beraberinde getirmektedir.

Hiç unutulmaması gereken durum ne dönüşüm ve değişime uğramış arzu, ne de dönüşüm değişime uğramış kişi bir başka dönüşüm değişime uğramamış arzuyu ya da kişiyi silah zoruyla, zorlamayla ya da kendi gücüyle dönüşüm ve değişime uğratacak değildir. Çünkü burada “kurt” kişinin benliğinin henüz “tamamen kendisi için işlediği kişidir.” Yani parçalayıcıdır ve tehlikelidir. Çünkü “ben” “ben” uğruna aslında her tür taktiklere haizdir. Burada “dönüşüm ve değişime” uğramış “Mesih’i giyinmiş, kurtarıcı gönenmiş, günahlarından aflı almış, ölmüş ve dirilmiş” arzu ya da kişi artık esasında tamamen “yeni bir kişidir, yeni doğuş almış kişidir.” Ve dolayısı ile “bu dünyanın kurallarına göre yaşamadığı için” Kainatın Efendisi’nin sistemine tabidir ve dolayısı ile bu sistem içinde “koyun” yani belli bir düzeni, yönetimi sistemi kabul etmiştir. Bu kişi yönetimi kendi elinde tutmadığı için esasında silahı “silahsız” olmaktır. Evet, topluma, farklı inanışlar arasına, farklı düşünceler arasına gidildiğinde “ışık olma prensibi” silahsız olmadır da diyebiliriz. Bu şu demektir. O muhteşem sistemin, yaratılışın farkında yaratılmış her şeyde sistemi, yaratılışı görebilecek durumda olmaktır. Bu durumda esenlik vardır, bu durumda herkese bir şeyler satmak değil, görülen sistem içinde her şeyden ve herkesten bir şeyler alırken aynı zamanda bir şeyler verebilme de vardır. Bu harikadır. Bu Mesih İsa’nın “kendisini boşaltıp” dünyaya gelmiş olduğu görüşünde olduğu gibi “kişinin kendisini boşaltmayı” bilebilmesidir. Doluysanız gelişemezsiniz, doluysanız “yeni hayatı gönene- mezsınız”, doluysanız “kurtuluşu, kurtarıcı” edinemezsiniz.

YILAN GİBİ ZEKİ

İkinci prensip ise Efendimiz’in sözleriyle “yılan gibi zeki olabilmektir.” Bu hakikaten önemli bir durumdur. Zeki olmak ve yılan gibi zeki olmak. Yılan zeki midir? Bu tartışılır ama burada söylenmek istenilen çok daha mecaz bir yaklaşımdır. Bu yaklaşımın içinde esasında Yaratılış bölümü vardır. O bölümde Adem ve Havva yani benim eril ve dişil yanımın, yani düşünce ve uygulamamın veya sağ ve solumun arasına “kendim için” kavramı “benim için” kavramı yani “egom” girmektedir. “Günah” orada peydahlanmaktadır. Ve orada anlatılan öykü de bu “ego”, bu kıskırtıcı “yılandır.”

Kıskırtma, kandırma, kıvrak bir zeka ister ve hep önümdedir aslında. Çünkü biz “egoyu” öldürelim, haça çakalım derken esasında kişinin “öz benliksiz yaşaması mümkün değildir.” Burada bununla söylenilmek istenilen “benliğin” “ben çıkarına almasının öldürülmesi” ve “sevgi ve ihsana transfer olmasıdır.” O zaman buradaki “yılan gibi zeki” olma kavramında yani “kişi kendi çıkarı için kendi beni içinde nasıl durmadan zekasını kullanıp hep alma arzusunu tatminde yollar arıyor ve bu tatmine, hazzı ulaşmaya gayret ediyorsa” burada da yani “koyunlar gibi olan” Mesih’te kurtuluşunu gönenmiş Yaratıcı yolunda, düşmüş konumundan suret olma yoluna yol alan kişinin de şimdi Yaratıcı’nın ışığını, hazzını alma ve Mesih’te gönenmiş olduğu kurtuluşunu Ruh’ta tasdik ettirerek haz alma konusunda sürekli yollar bulmak durumunda olmalıdır. Yani “zeki olmalıdır.” Bakın burada da koyun olma esasında almadır. Zeki olma tefekkürle düşünmedir. Yani içinde bulunulan durumu yaşama sindirmektir. Bu zeki olma prensibinde “evetin evet, hayırın hayır” olması esası vardır. Aslında doğru zamanda doğru şeyi yapmak, doğruyu söylemek esası vardır. Yani bir çocuk bile “nasihata” aldırış etmemektedir. Esas olarak algıladığı anne ve babasının ve ailesinin tavırlarıdır. Bu en önemli ışık olma prensibidir. Mevlana’nın ifadesi gibi “Ya olduğun gibi

görün ya da görüldüğün gibi ol.” Günümüzde insanlar artık maddi manada her tür tatmini almış durumdadırlar. İnanç açısından da ne yazık ki, hep insanları maddi yani görsel ya da kendi çıkarları doğrultusunda bir takdimle bir manada “avlamak” düşüncesi vardır. Oysa “Efendimiz'in insan avcılığı ile neyi kast ettiğini anlamak” bütün Kutsal Yazılar'ın bütününe görebilmekle ortaya çıkmaktadır. Burada insanı “bencil taktik ve planlarla bir doğruya getirmek değil”, üstünüze edindiğiniz Yaratan sureti ışıması ile insanların ışığa getirilmesi, insanların bu ışık tarafından avlanması ve kendi yaşamları için iyi bir değere avlanmış olmaları esastır. Günümüzde biraz parası olan bir kişinin kendisine aradığı hep çok daha iyi bir ambiyansı, görünümü, atmosferi olan bir yeme içme mekanıdır. Aynı şekilde hakiki bir biçimde Yaratan'ın ışığı ile kabını doldurmaya başlamış bir kişi içinde aslında başka bir durum söz konusu değildir. Yani hazın doruklarında Mesih'le bütünleşen, “benden kurtulma yolun- da” yani “günahtan arı” bir yaşam için hep daha üst daha iyisi aranmakta ve sevgi ve ihsanın kaynağı sağdan gelen ışık daha da çok alınsın diye Ruh'un meyvelerinde daha da ileriye gidilmek istenmektedir.

GÜVERCİN GİBİ SAF

Yukarıda dediğimiz gibi Yaratan'ın o muhteşem kurtuluşunda Mesih'inin giyinilmesi Ruh'unun aydınlığında bir yaşam sürülmesi manevi manada bize “koyun” dediğimiz sistemde yerini bilme ve aynı zamanda çobanının itaatinde bir durum yaratmış olacaktır. O zaman bu durumda ışığın kaba alınması irdelemeyi yani zeki olmayı getirecektir ve sonuç olarak da dışarıya bir saflık verecektir. Bu da ışık olma prensibinin üçüncü ayağını bize getirmektedir. Bura- daki güvercin saflığı aslında birçok açıdan değerlendirilebilecek bir kavramdır. Her şeyden önce güvercin “Kutsal Ruh” için bir simge olarak kullanılmıştır, bunun yanında güvercin temizliği sembolize etmektedir ve dolayısı ile güvercinde barış ifade edilmektedir. Kısacası güvercin adeta dışarıya çıkan, bizden yansıyan sonuç gibidir. Ama daha iyi bir irdeleme ile burada esas söylenilmek istenilen “doğru yani Yaratan'la aynı paralellikte olma” ifadesidir. Kutsal Ruh, Yaratan düşüncesinin uygulayıcısıdır. Yani düşünce Ruh'la uygulanır. Düşüncenin enginliği, Ruh'ta sınırlı bir oluşumla dile gelmektedir. O zaman burada “güvercin gibi saf” bir biçimde gitmede Yaratan'la eşit formda, Yaratan'ı edinerek gitme söz konusudur. Yani “sevgi ve ihsan olarak”, bunu kendi içimde edinimlerimde yaşayarak. Eğer konuya sadece içsel bakıyorsa o zaman “koyun” gibi sistemdeki yerini almış bir arzumun, “zeki” bir biçimde yani bu konu- munda kalabilmenin ve bundan haz alabilmenin bütün yollarını araştırmada zeki bir biçimde “saflıkla” yani Yaratan'a paralel bir hayatla daha doğrusu İsa Mesih'te, “benine, günahlarına, ölüp Mesih İsa'yı edinme ile dirilerek” sistem içindeki yerini ve idarecisini fark eden ve O'na paralel bir yaşamı sergileyen olarak” kişi hayatına devam etmelidir. Böyle bir kişi İsa Mesih'in Natanyel'e söylediği sözü yansı- tan kişidir; “İşte, içinde hile olmayan gerçek İsraili” (Yuh.1:47).

Dünyaya gitmek esasında hepimizin günlük olarak yap- tığı bir şeydir. Yani herkes içindeki sarnıcının doluluğu oranında kuyusundan su çekmekte ve bu su ile de dünyaya yürümektedir. Ama önemli olan sarnıcında neyin olduğudur. O sarnıçta aydınlık mı vardır. Yoksa karanlıklar mı? Adem düzeyinden hareketle İsa Mesih'te günahlılığından yani “beninde kendi çıkarı için alma arzusuyla dolu olarak yaşadığı” o düzeyden kurtularak Mesih düzeyine gelen kişi dünyaya ancak Yaratan suretini yansıtacaktır. O da Mesih'tir. Ruh'un ışığının en şeffaf yansımasıdır.

O zaman kurtlar arasında koyunlar, kurtlara yem değil, kurtları koyuna dönüştürme yolunda büyük hizmetler ede- ceklerdir. Bunun sırrı yani bu dönüştürmenin sırrı “ışık olma prensiplerinde gizlidir.” Bu prensiplerin sırrı ise Efendimiz'in buyruğudur; koyun ol, yılan gibi zeki ol ve güvercin gibi saf ol prensipleridir.

XIII. YÜREKTEN TAŞAN

(Matta 12:33-36)

Ağız yürekte taşıyanı söyler.- Matta 12:34

Mesih'in öğretişleri bir iç mana grubu olan yani kendi talebelerinden oluşan gruba ve bir de genele olmak üzere hep iki alanda devam etmiştir. Bazen de öğretişlerinde çevreden gelen ve manayı algılama zorluğundan kaynaklı olan bir takım tepkilere verilen cevaplarıyla da bu etkin öğretiş devam etmiştir. Çünkü esas olan Mesih'i düzeye doğru dönüşüm ve değişim içindeki kişinin kendisini Yaratan'ın ışığında ve dolayısı ile üst akıl olan Efendisi'nin her koşuldaki söylemlerine göre analiz edebilmesidir. Bu analiz esasında talebelerin ışığı ne denli sindirip sindirmediklerini algılama- larında önemli bir rol oynamaktadır.

Özellikle talebelerin dağıtımına çıktıkları andan itibaren ait oldukları Efendiyi yansıtmaları dolayısı ile her algı eksikliğinde bu talebeler aracılığı ile talebelerin kaynağına etki ve tepki oluşturmaktadır. Yani Mesih'i bir üstat, Mesih'ten aldığı ve Efendisi düzeyine kendisini dönüştürdüğü bir durumda elbette ışığı geçirdiği her bir fertten verdiği ışık oranında sorumlu da olmaktadır. Yani eğer talebe yeterince bir dönüşüm ve değişim algısı içinde Ruh'un kalp noktasındaki işinin üzerine Mesih'i indirgeyememişse bu durumda Mesih'in ışığını yansıttığını söyleyen “üstadın, mürşidin” bir mana da yetersizliği ya da etkin olamadığı gibi bir sonuç ortaya çıkar. Bununla da “üstad, mürşit, hoca” her ne önderlik ifadesi kullanıyorsa esasında bu durumla kendisini bir analize tabi tutması gerekir. Demek ki, Ruh'un açtığı kalp noktasına Mesih'in kurtarıcı ve efendiliğinin yerleşmesi kişiyi Mesih düzeyine çekerken aynı zamanda “hamlıktan, pişerek yanma noktasına” hareket eden üstadın öğrenci ya da talebelerine sunduğu ışığın parlaklığını ölçmesi öğrenci ya da talebelerinin ne aldıklarıyla alakalıdır.

İşte bu noktada Mesih'in ışığının etkisinde ve günümüze gelecek olursak bugünün Mesih ışığını edinen ve yansıtan üstatlarının eşliğinde yetişen talebelerde aslında ortaya çıkan “yüreğin edindiğinden” başka bir şey değildir. Yani eğer “yürekte Ruh'un işi ve Mesih'in varlığı” hakikaten mevcut- sa dışarıya yansıyacak olan da elbette bundan başkası olacak değildir. Ama eğer hakiki Yaratan sevgisinden uzaklık ve insan sevgisinden nasipsizlik söz konusu ise ve gönül muhabbeti ve coşkunluğu yoksa, insan-ı kamil düzeyinin kokusu yoksa ve bir kaos ve düzensizlik ve bir sevgisizlik ve saygısızlık söz konusu ise ve hayatın hiçbir noktasında kaosun hakiki bir ıslaha erişmesi söz konusu değilse o zaman durum açık ve net olarak “yürekte taşacak herhangi bir şeyin olmamasıdır.”

DIŞTAN BAKIŞA CEVAP

Dönemin bazı radikal inanç ehli ya da ulemasından bazıları hiç kuşkusuz kendileri gibi algılamayan, kendileri gibi yaşamayan ve kendileri gibi öğretmeyen Efendimiz Mesih İsa hakkında konuşmaya başlamışlardır. Burada dahi görülmesi gereken önemli bir nokta vardır. Bu nokta “kendisini özellikle manevi konularda” yetkin zanneden ya da belli bir inancın “üstadı” ya da

“samimi izleyicisi” addeden birçok kişiler her zaman insan kardeşlerini kendisi ile aynı düşün- ceye çekme, hatta aynı görünüşe getirme derdi içindedir. Bu insanın manevi manada ve ruhi anlamda genelde ne denli bir bütünün parçası olduğunun da güzel bir görüntüsüdür. Çünkü o birlik olma hissi daima oradadır. Ama bu “benin” yani “kendi çıkarı için alma arzusunun” o baskın etkinliğinde hep başkalarının kendisi ile “birlik” oluşturma derdindedir. Bu “birlik” oluşturma derdinde “benim tarafımda” birleşme hep esas telkin edilendir. Ferisiler içindeki bazı radikallerin de bakış açısında Mesih İsa'nın o günün dini algıları üzerindeki bütün tavırlarına verdikleri suçlama hemen “şeytani” olması şeklinde bir içlerinin dışa yansıtılmasıdır. Yani Mesih İsa'nın bütün bu yaptıklarını yani öğretiş, müjde ve iyileş- tirmelerini “şeytan” aracılığı ile yapmış olmasını nereden düşünmüşlerdir. Esasında şeytani düşünce “benliğin kendisidir.” O zaman demek ki, “ben tarafından sürekli yönetilen- lerin” karşı tarafı suçladıkları noktalar muhakkak büyük bir ölçüde kendi içsel deneyimlerin yansıtılmasıdır. Bu nedenle iyileştirmede özellikle “benliğin iptali” gibi hadiselerde “benliği benlikle iptale” varan bir düşünce de esasında kötü eğilimin kötü eğilimle iptali gibi mana vardır. Ki bu mana olsa olsa sadece kendileri bu tarzda olan kişilerin dışa vurumlarıdır. Ve bu noktada böyle bir tepkiye cevaben Mesih İsa üzerinde durduğumuz öğretişleri vermektedir.

YA AĞACI İYİ SAYIN YA DA KÖTÜ

Ya ağacı iyi, meyvesini de iyi sayın, ya da ağacı kötü, meyvesini de kötü sayın- Matta 12:33

Bir yargı noktasına gelmeden önce yapılması gereken en önemli nokta iyi bir analizci olabilmektir. Bu her şeyi kılı kırk yarar şekilde incelemek gibi hastalıklı bir ruh haleti değildir. Efendimiz'in buyurduğu “evetiniz evet, hayırınız hayır” netliğini edinen ve pratik ederek bunu kendisinin ikinci doğası edinen bir kişi için aslında “ya ağacı iyi saymak ya da kötü saymak” da esasında zamanla edinilecek bir “mantık üstü inanç” gerçeğidir. Yani “ak için ak, kara için kara” diyebilme yürek yeteneğidir. Efendimiz olması gere- kenin bu olduğundan bahsetmektedir. Dikkat edilirse buradaki kişiler için, bu radikal yaklaşımclar için esasında Yaratan'dan kaynaklanan öğretiş, müjde ve ıslah yani iyileştir- me, kaostan ıslaha getirme iyi olandır. Yaratan kaostan ısla- ha her şeyi “iyi” olarak değerlendirmektedir. O zaman Mesih'i düzeyde Efendimiz İsa'nın yaptıkları iyi iken “iyi” olanı bir yol bulup kötü olarak addetmek büyük bir analiz hatasıdır. Görüş kaymasıdır. İnsanlar yaşamları için araba sürerlerken dikkatli olmak zorundadırlar. Çünkü kainatta bazı hatalar ölümcüldür. Hassasiyet şarttır. O zaman maneviyatta da hassasiyet önemlidir. Çok hassas olmak, az hassas olmak meselesinden ziyade normal bir biçimde ikinci doğa düzeyinde “olması gerektiği yerde ve doğal bir biçimde ama sürekli hassasiyet önemlidir.”

Bir şey “ya iyi, ya kötüdür.” Her ikisinin oluşturduğu zaten “iyi'dir.” Ama iyiye kötü kötüye iyi ya da iki arada hareket eden bir iyilik kavramı yoktur. O zaman Mesih İsa'nın yaptığı bütün kurtuluş yaşamında “iyi” esas olandır. Ve bizim için de kendi hayatımızda o bazı radikal Ferisiler'in yaklaşımı gibi bir yaklaşımda bulunmamız esasında doğruyu eğiltmemizdir.

MEYVENİN ÖNEMİ

Her ağaç meyvesinden tanınır-Matta 12:33

Önemli olan sonuçtur. Ne kadar öğretirsek öğretilim, ne kadar bir takım işler yaparsak yapalım sonuçta ıslahın gelip gelmemesi önemlidir. Islah varsa sulh ve salah vardır. Islah yoksa aslında yerinde sayma vardır. Kocaman bir ağaçtan ve meyvelerinden saatlerce bahsetmek mümkündür ama o ağacın tohumunu dahi etmemiş olmanız kişileri hayal kırıklığına uğratacaktır. Talebelerin de Kurtarıcımız, Efendimiz'den aldıkları ışığı sindirmeleri, yansıtmaları ve yansıtma

prensiplerinde devamlılıkları yine burada esasında Ferisiler'e tepki olarak verilen cevapların içindeki o çok değerli öğretiler ve buyruklarla bağlantılıdır.

“Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.” “Ey her tür bağınaz, yoz düşünce sahipleri laf üretmeyiniz. Kendi ürünlerinizi ortaya dökünüz. Ortada karanlık var, geliniz ve siz de eğer sizde bir şey varsa karanlığa bir ışık yakınız” şeklinde bir öğreti, burada esas söylenilmek istenilendir. Meyve yoksa inancın önemi nedir? Meyve yoksa maneviyatın önemi nedir? İnsanlar bilgi edinmekten hoşnutturlar ve bilgilerini paylaşmaktan da çünkü çoğu zaman bilgi gururla birlikte. Ve “ben okşandığı için” bilgi yüreğe indirgenmedikçe manevi ölümcül sonuca götürür.

ENGEREKLER SOYU

Engerekler soyu! Kötü olan sizler nasıl iyi sözler söyleyebilirsiniz?-Matta 12:34

Hiç kuşkusuz ayırt etmeksizin konuşabilmek, farkında olmaksızın karşıyı içten dışı bakışla yargılamak yukarıda da dediğimiz gibi bir anlamda içimdeki karşıya yansımadır. İçimdeki benim kendi eksikliklerini karşıda görme huyunun getirdiği o büyük kayma sonucunda konuşan, hakaret eden yargılayan “bendir.” Ben Kutsal Yazılar anlatımında Adem ve Havva öyküsünün baş aktörü Yaratan sistemin karşısında dişliye yani sistemin çalışmasına çomak sokan “kötü” olandır.

Yani “kişinin kendi çıkarı için almasının hortlamış hali.” Bu yaklaşımla bakıldığında “engerekler soyu” kendi çıkarı için alanların soyudur. Açık ve seçik net bir “acılar yolunda” sıkışıp kalmanın sonucu olmanın tarifidir. İnsan üretimi “din kalıpları” daha doğrusu “kabukları arasında” sadece “kendi çıkarında alma hazzını” yaşamamanın doruklarını hissetme durumudur.

Böyle bir arka plan varken “iyi” niyetle söylenilen bile artık “iyi” değildir. Çünkü “benin” hükmü altında olmak karanlığı tercihtir. Karanlık ise kaostur. Karanlık görememek demektir. Görememek “iyiyi kötüyü ayırt edememek” demektir. Görememek demek esasında “ilerleyememek” demektir. İlerleyememek demekse “kısır döngü” içinde de- belenip durmak, “acılar yolunda ağlayış ve dış gıcirtısı” sonucuna erip durmak demektir.

AĞIZ YÜREKTEN TAŞANI SÖYLER

Çünkü ağız yürekte taşanı söyler-Matta 12:33

Atasözlerinin ifade ettikleri çok ana fikirler vardır. Mesela “üzüm üzüme baka baka kararır” ifadesinde “bana dostunu göster sana kim olduğunu söyleyeyim” gibi ifadelerde hep kişinin ne türlü bir etkileşim altında ise o etkileşimi yansıttığı gerçeği vardır.

O zaman bu etkileşim aynı şekilde “yüreğin doluluğu ve boşluğu ile de alakalıdır.” İsa Mesih neden kalbimizin kapısında durmaktadır? Çünkü kaynak orasıdır. İnsan neden yüze Yaratan'sa yüreğe bakar? Çünkü insanın özü dediğimiz o şimdilik elle tutamadığımız ruhsal varlığının temeli kalbidir de ondan. Bu kalp kalbimiz değil esasında “gönül” kelimesi ile ifade edilendir. O zaman yüreğin işleyişinde “yürekte taşanın” Yaratan'la eşit formda olmak ya da Yaratan'ı edinmekle büyük alakası vardır. Çünkü kainatın o muhteşem ışığı “hiç-varlıktan” fışkırırken dikkat edilirse bir “hiç” ve bir “var” kavramında her şey meydana gelmiştir. O zaman “benim varlığında” yüreğin önce boşaltılması ve sonra doldurulması gibi iki hareketle aslı yansıtılabilir bir hale gelecektir. O zaman bu asıl için Mesih İsa Filipililer'deki ifade ile kendisini boşaltmanın bir sonucudur. O zaman boşaltma yani şu ana kadar edindiğimiz doğayı terk esas

olması gerekendir. Boşaltmanın ardından da boş yüreğin Mesih'le doldurulması gerekmektedir. Bu ancak “mantık üstü bir iman” dediğimiz hakikaten Mesih'i düşünce, duygu, kurtuluş, ölüm ve diriliş olarak varlığımıza almamız ve hissetmemiz ve yaşamamızla bağlantılıdır.

Kanında aklanma dediğimiz “yeni doğuşla edinilen yeni doğa” yine yukarıdaki ifadelerle anlam kazanmaktadır. Ancak bu boşaltım ve hak olanla doldurma bizi “haktan yana” yapmış olacaktır. Bu “haktan yana” denen durum ise bizi “yaratılmışlık piramidinde” üste çekecek durumdur. Yani “ben düzeyinde” Adem seviyesinden cansız, bitkisel, hay- vansal yükselişiyle bizi insan, Yaratan sureti insan düzeyine getirecek olandır ki, bu durum Mesih'le kurtulma, sonsuzluğu edinme, kanında aklanma, bağışlanma, ölümünde hayat bulma seviyesidir. Mesih düzeyidir. O zaman yürekten taşan “ağızdan dökülen” sözler Mesih'i ışıma olacaktır. “Ne mutlu barışçı olanlara onlara Yaratan'ın oğulları denecek” kavramı bu noktada oluşacaktır. Bu hareket “ne mutlu ruhta fakir olanlara” kavramıyla başlamış durumdur. Yani bu durumda “göklerin hükümlerini” bu kişilerindir.

İÇİNDEKİ İYİLİK HAZİNESİ

Suyu kendi sarnıcından, kendi kuyunun kaynağından iç- Sül.Özd.5:15

Kendi sarnıcım içimdeki Mesih'in kurtuluşunda bana sağlanan inanılmaz dönüştürme gücüdür. Bu bir edimdir. Yani ışık “yukarıyı aşağıya çekmektir.” Eğer yukarıyı aşağıya çekiyorsak şayet. Bu çekiş ancak Ruh'un hazırladığı yürekte mevcut olan bir çekiştir. Bu çekişe “çalınan yürek kapısını” açma eşlik etmektedir. Ve Mesih'in yüreğe girmesi form eşitliğini getireceğine göre “doğruluk” yüreği dengelemiş olacaktır. O zaman bu dengede bütün olumlu davranışların, inanış ve edimlerin temeli oluşmuş olacaktır. Bu edimde bizde oluşan “üst dünyaların ışıklarının” yüreğimizdeki hazinesidir.

Dolayısı ile bu hazineden yansıyacak olan – ıslah, sulh ve selamettir. Efendimiz'in dağdaki vaazdaki öğretilerinin bir sonucudur; yani – ruhta fakir olmanın farkındalığı ve bunun getirdiği yas ve yumuşak huylulukla bu eksikliğin kabulü ve eksikliği tamamlamaya susama ve merhametle bu tamlığın gelişi ve sonuç yüreğin temizliği yani Yaratan'ı edinmesi, çünkü o noktada artık o kişiler Yaratan'ı görmektedirler. Ve dolayısı ile o kişiler artık Yaratan oğullarıdır. Şimdi bütün bunlara baktığımızda bütün bu aşamalar hep suyu kendi sarnıcında biriktirme ile alakalı olduğunu görebiliriz. Böyle birikim olup bu birikime uzanan kuyudan su içmek ve bu suyu başkalarıyla paylaşarak darmadağın etmeden öncelikle kendini inşa etmiş olarak tutmak ve kullanmak kişinin kendi içinden fışkıran bir iyilik suyuna sahip olması anlamına gelecektir.

BOŞ SÖZLERİN BEDELİ

Kendi sözlerinizle aklanacak, yine kendi sözlerinizle suçlu çıkarılacaksınız-Matta 12:37

Kişi tamamen söyledikleriyle kendi iç benliğini ele vermektedir. O zaman içte var olan kelimeler ve elbette davranışlarla açıktır. O zaman bir insan elbette kendini gizleyebilir. Ama bu belli bir süre içindir. Zaman içinde kişiyi analiz edebilmek mümkündür. Hele hele iyi ya da kötüyü ayırt edebilme edimine sahip bir samimi inanç sahibi için bu mümkündür. Çünkü kendisi dahil her kişinin kelimelerinin arka planı vardır. O zaman için ıslahı Mesih'in içte hakikaten yönetimi Ruh'un aydınlığında almasıyla alakalıdır. Yani düzey Adem ya da Nuh ya da İbrahim gibi düzeylerde bir iç yapısında olmuş olabilir. Ama Mesih'i düzey büyük bir iddiadır. Dövene elsizlik, sövene dilsizlik

seviyesidir ki, bu oldukça alttan çalışma ile yukarıdan verilmiş lütfu ikinci doğa olsun diye toprağa yani “arzularıma” ekmekle alakalıdır. Mahsul Yaratan'ın Ruh'unda Mesih'inin ifşasıdır.

O zaman içte inşa ettiğim ve hatta dışa yansıttığım her ifade benim geleceğimin inşasıdır. Yani bugün söylediğim söz aslında yargı günü dediğimiz bir sonraki adımda, bir başka deyişle sonsuzlukta bana geri dönecek olandır. Kısacası dünyamı inşa edecek olan da, yıkacak olan da ben ol- muş olacağım. Bütün bunların ışığında Ferisiler içindeki yanlış bakış açısı ve yargılar ile ifadeler kullananların içlerindeki yansıttığını ve kendi sözleriyle kendi sonuçlarını hazırladıklarını söyleyen Efendimiz'in bu sözlerinde bizim kendi iç dünyamızı inşa ve bu insanın dışa yansması ve yansımanın getirdiği sonuçlar üzerinde bize çok değerli öğretiş ve buyruklar vermektedir.

XIV. KİMDE VARSA

(Matta 13:12)

Kimde varsa , ona daha çok verilecektir. Matta 13:12

Tohumun hakikaten çok ürün vermesi hem tohumun sağlığına hem de tohumun düştüğü toprağın elverişli olmasına bağlıdır. Bu iki yönlü denge sağlandığında o tohum kendi içinde yüklenmiş olan programı dahilinde ürününü vermek durumunda olacaktır. Bu Yaratan düşüncesinin eşsiz Yara- tan işlevidir. Ve sonuç Yaratan'a aitlik olacaktır. Kainatta gördüğümüz bu olgu hiç kuşkusuz manevi hayatımıza da büyük bir mana yüklemektedir. Yani her şeyden önce kişiyi ifade eden dışa yansıttığı varlığıdır. Dışa yansıyan varlığı negatif ya da pozitif olabilir. Ve her şeyden önemlisi bu negatif ve pozitif durumun kişinin yerinde sayması ya da ilerlemesiyle büyük alakası vardır.

TOHUM VE MANEVİYAT

Özellikle ilerleyen kişi toprağa düşmüş ve toprağın bütün baskısına rağmen yukarıya doğru çekilen bir bitki gibi kendisini toprağın üstüne doğru yükseltmeye başlayacaktır. Bu yükseliş esnasında da elbette yaratılış gereği toprağın yer çekimine olan bağılılığı sürekli olarak o tohumu geriye doğru çekecektir. Ama bu iki taraflı yani yukarıya ve aşağıya doğ- ru çekilmenin oluşturduğu direnç tohumun sağlıklı olması ve tohumun düştüğü toprağın elverişliliği ile de birleşince esaslı bir ürün verme durumunu getirecektir. Yani tohum dikkat edilirse içindeki programı ile düştüğü yere uyumu ve bu yerinde tohumun içindeki olana uyumu ile esas tohum olma özelliğini yerli yerinde yapabilecektir. Yani tohum tohum olmak için vardır ve içindeki programı yerli yerinde yerine getirmekle mükelleftir. Yani sadece tohum olma özelliği için yaratılmıştır. O zaman her düzeyi ile Yaratan düşüncüyü yüceltmekte, ifade etmektedir. Ama elbette bu tohumun sadece düştüğü yerin iyiliği veyahut tohuma dıştan müdahalenin iyi olması eğer tohumun kendi içinde bir şey yoksa çokta fazla bir şey ifade etmemektedir. Yani illa o tohumun içinde de tohum olma özelliğine uygun bir seviyede bir programın mevcudiyeti esastır.

Bu durum esasında manevi hayatımızı, insan olma nedenimizi ve Yaratan'a yürüyüşümüz için gerekli şartları ve ne şekilde gelişmesi gerektiğine de ışık tutmaktadır. Yani her şeyden önce birinci basamakta kişinin Yaratan işlevince yani Ruh'u tarafından yüreğinin yani manevi manadaki yüreğinin, bir başka tabirle manevi gözü olan gönlünün gözünün bütünlüğe, o bütünlüğün yegane nedeni olan Yaratan'ın ışığına bir nokta dahi olsa açılması esası vardır. Çünkü öncelikle “benlik farkındalığı” için bu gözden mahrum olarak yaratılmış olan insanın içinde Yaratılış gayesine doğru onu yönlendirecek bir programın harekete geçirilmesi esası vardır. Bu program başlangıçta zaten her bir bütünden kopmuş ruhla bedenlere nakşedilmiştir. Yalnız bu ruhun bir bitki gibi ışığa ihtiyacı vardır ki yukarıya doğru yükselmeye başlasın. İşte bu temel ışık kalp noktasının, gönül gözünün açılması ile manevi tohumda bir şeyleri harekete geçirmektedir. Bu durum “kimde varsa” durumudur. Bu durum Yaratan'a yürüyüşün temelidir. Mesih'e bürünmenin, kurtuluşunu gönenmenin temel taşıdır. Adeta Yaratan'ı edinme yolunda Mesih'e gelmenin köşe taşıdır. Bu yoksa “gördükleri halde görmezler, duydukları halde duymazlar” konumu söz konusudur. Yani kişi hala “benlik farkındalığı” düzeyinde yani Adem düzeyindedir. Ve elbette yüreğinden taşanda o tutucu Ferisiler'in İsa Mesih'i suçlamalarında yüreklerinde taşıdığı gibi “kendi benlikleri için alma” durumudur. Adem seviyesidir. Yaratan'a taşan bir yürek olabilmesi esası ise “tohumun” iç programının esas yaratılma gayesi doğrultusunda harekete geçirilmesine bağlıdır. Bu Ruh'un işlevinin yürekte açtığı noktayla ilişkilidir. Ama bunun içinde o yüreğin sertliğinin büyük bir önemi vardır. Ve zaten Mesih İsa bu “ikinci meselinde” bunu çok iyi bir biçimde ifade etmektedir. Gönül çeşitlerini örneklemekte ve esası takdim için temeli hazırlamaya çalışmaktadır. Ama yine de derin manaları ancak Mesih talebesi olan yani hakikaten “talip olan” yüreklere takdim etmektedir.

YÜREĞİN YARATAN'A TAŞMASI

Madem ki, kişi “yüreğinden taşanı ifade etmektedir” ve mademki yüreктen taşan kişiyi meyvedar ya da ürün vermeyen bir konuma taşımaktadır. O zaman yüreği Yaratan'a taşıran o elverişli manevi programı harekete geçirmek ve bu hareketlilikte bu yüreğin serpilip gelişeceği o esaslı olması gereken ortamı tespit etmek ve kişiyi Yaratan'a zıtlıktan Yaratan'ı edinme konumuna getirmek esas olmalıdır. Bu durum nasıl olacaktır? Yani elbette kişinin hem kendine hem çevresine ışık yansıtan olması, bol yaşamla, manevi bereketlerle dolu bir yaşamla bir yaşam sürmesi eğer o kişide bir şeyler varsa olabilecek olan bir durumdur. Başka bir tabirle kişinin yüreğinin taşkınlığının Yaratan'a olması kendi yüreğinin Ruh'un işleyişinde açılmaya müsait olmasında, Yaratan ışığını içine almasında yani Mesih İsa'da ve Ruh'unda bir yaşamı edinmesiyle, bir diğer ifadeyle de “yüreğinde Mesih'in kurtarıışı, Yaratan suretine dönüşüm ve değişim” varsa olacaktır.

Şimdi bu durumda yüreğin Ruh'un işleyişinde açılmasıyla birlikte aslında Efendimiz İsa'ya da yakınlık şartı hasıl olmaktadır. Çünkü kişiyi manevi yolda ilerletecek, kurtuluşu için kapı olacak, kendisiyle bütünleşecek bir “üst akla tutunma” esası vardır. Bu esasta Yaratan'la form eşitliğini gerçekleştirmiş Efendimiz'in yukarıdan gelen kurtarıcılığı ve Yaratan'ı ifşasında kucaklaşmamız esası bizi “acılar yolundan” birden bire “mana yoluna” taşımaktadır. Ve bütün bu ifadelerin bir gereği olarak elbette Mesih'te biçimlenme ile Yaratan düşünce yani mecazi manada Baba ile bütünleşme esastır. Zaten bu nokta da Efendimiz'in kendisine “annesinin” geldiğini haber verenlere bir misal olarak söylediği söylemde oldukça açıktır. Şöyle demektedir Mesih İsa; Kim göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getirirse, kardeşim, kız kardeşim ve annem odur. Yani her şeyden önce Mesih İsa'ya yakınlık “Yaratan düşüncenin isteğini yerine getiren” olmakla bağlıdır. O zaman bizde bir şeylerin olması yani yüreğimizin kötü eğilimimizde değil Yaratan'a taşar halde olması bu ilkeye bağlıdır. Yaratan'ın isteğini yerine getirmekte “kalp noktası açılmış bir yüreği”

ziyadesiyle Yaratan ışığı ile doldurmak ve bu noktadan Mesih'i yüreğe alarak yine Ruh'un rehberliğinde Mesih'in ölüm ve diriliş öğretisinde Yaratan'a doğru yürümektir.

Bu istem Mesih'in Müjde'sinde ifade edilmektedir. Tövbe ve göklerin egemenliğinde hükmedip çoğalan ve Yaratan suretinde sonsuz yaşamı edinen yani Yaratan'a bütünlüğe doğru hareket etmektir. Bu insan-ı kamil olup Yaratan'da noktalanması gereken ve kendisiyle birlikte sürekli dünyayı kaostan ıslaha taşıma ve hep ilerleme, gelişme, geliştirme olan ve Yaratan'ı bütün renkleriyle en üstte ifşa etme Mesih düzeyinde bir yaşamı ilan etme olgusudur. Bu “bol yaşamdır.” Bu “sonsuz yaşamı almaktır.” Bu “sevgi ve ihsan” yaşamıdır. Bu her şeyin “İyi olarak var olduğunun tasdikidir.”

Bu konumda yani özellikle manevi gelişim esnasında karşılaşılan tezatların negatifiği içinde elbette tezatlık durumu kendi içindeki yargı işleyişine göre karar verme durumundadır. Yani Yaratan'a paralel konuma geçmiş olan Mesih düzeyine dönüşen ve değişen talebeyi o yargı konumunda değerlendirip durmaktadır. Bu değerlendirme esnasında İsa Mesih'in tabiriyle “yürekten taşanı” ortaya koymaktadır. Diğer taraftan “kimde varsa” ifadesinde yürekten taşanın olumlu olması vurgulanmaktadır. Yani esas Yaratan'a doğru hareket eden kişinin bu kez yaratılışın “benlik” tertibine ters hareketinde oluşan tezatlıkta “yüreğinden taşan”, bir takım radikal bakış açısındaki Ferisiler'in İsa Mesih'e olan değerlendirmelerinin tam tersinde bir yürekle olacaktır. Ve böyle bir yüreğe sahip olanlar elbette yüreklerindeki pozitif doğrultusunda hep pozitif yani olumlu olanı yani Ruh'un mey-veleri doğrultusunda hep o meyvelerle orantılı aynı paralellikteki olguları çekmiş olacaklardır. Bu da doğal olarak “bereketin bereketi”, “lanetin laneti” çekmesi gibi bir durum oluşturmuş olması anlamındadır.

Daha önceki konumuzda dediğimiz gibi Efendimiz'i suçlayanlar “benliğin benliği iptal” edebileceği savı ile orta- ya çıkmışlardır. Oysa Efendimiz bunun mümkün olamayacağını iki olumsuzun ancak birbirini çekebileceğini ortaya koymuştu ve dolayısı ile o tarz bir yüreğe ya da arzuya sahip olan kişi ya da arzuların kendi kendini sokan akrep misali kendi kendilerini sokup tüketeklerine işaret etmişti.

EĞER VARSA DAHASI DA VAR

Oysa “göklerin hükümrانlığına” ilişkin verdiği örneğinin akabinde Efendimiz kimde varsa ona daha çok verilecek bolluğa kavuşturulacak sözleriyle dikkatlerimizi yüreklerimize çekmekte ve daha önce Ferisiler'in aşırı tutucu olanla- rının eleştirileri karşısında öğrettiklerine bu kez olumlu bir yürek taşkınlığı için bir öğreti sunmaktadır.

Burada Yaratan'ın hükümrانlığının sırlarını bilme yani var olan ya da anlatılan bir takım manevi gerçeklerin her kişi tarafından anlaşılamayacağı da vurgulanmaktadır. Esasında net bir tablo gözlerimizin önündedir. Yani bu tablo da “kimde varsa” ile kast edilen aslında tövbe yoluna girmiş bir kişinin, yani Yaratan düşüncesinin ve işlevinin farkında olup O'na doğru yaratılış uyumu ile hareket etme kararı ile dönüşüme girmiş bir kişinin eğer değişimi günlük olarak sürdürmesi halinde kendi üzerine çekeceği o muhteşem manevi derinlik gösterilmeye çalışılmaktadır. Ama bu dönüşüm ve değişimin herkes tarafından net bir biçimde algılanamaya- cağı da ifade edilmektedir. Demek ki, anlamak “talebe olmakla” bağlantılı bir kavramdır. Bu derinlik sanki sırdır. Esasında buradaki sır kişinin içinde yaşayıp yaşayamamasında sırdır. Yoksa bir bilinmez değildir. Mesela “göklerin hükümrانlığı” kelimesi birçok inanan olduğunu söyleyen kişi için adeta günlük yaşam içinde çok kullanılan kelimeler gibidir. Ama birçok kelime mesela “tövbe” kelimesi bile çok farklı ve hatta sığ anlamlarda kullanılmaktadır. Esas manasının anlaşılıp yüreği etkilediği pek söylenilemez. İşte bu

açıdan bakıldığında “gerçek anlamda tövbeyi” algılamak “bu sözü edinmekle” alakalıdır. Yani “tövbe” “benlikte yaşarken Yaratan'a yani senlikte yaşamaya dönmek” gibi çok ciddi bir dönüşüm tatbik edilmesidir ki, bu bir tecrübi durumdur. Yani kişi bu dönüşüm deneyiminden haz alması ile bu durum “sır” olmaktan çıkar ve “derinliğinde” inanılmaz Yaratan ışığını yani hazzını da beraberinde getirir. O zaman işte Mesih İsa'nın Mesihliğinde deneyimlediği ve bize deneyimletmek istediği olgu budur.

Bu nedenle “bu sır” başkalarına değil “talebe” olanlara açılmış olmaktadır. Talebe Yaratan'ı Mesih'inde ve Ruh'unda talep edendir. Yaratan düşünceyi işlevi ve sonucunda talep edendir. Sevgi ve ihsan Olan'ı, “yaratılanı severim Yaratan'dan ötürü” prensibinde kabul edendir. Bu kişiler için “sır zahir olmuştur.” Yani açılmıştır. Giz yoktur. Giz görünmeyene iman çerçevesinde bile giz değildir. Sadece keşfedilmemiştir. Oksijen, hidrojen bir sır idi. Ama sırken bile vardı. Ne oldu, bir gün keşfedildi ve görmeden inanmam diyen birçokları için oksijen ya da hidrojen anlatılsa da sırdır. Ama keşfeden için ise artık sır değildir. Burada “teşbihte hata olmaz” diyerek bu örnekleri veriyoruz.

İsa Mesih de “mana temelleri” olmayan insanlar için “gönül gözlerinin” açılmasına belki yardımcı olur diye me- sellerle konuştuğunu belirtmektedir. Ama diğer tarafta bu kişiler esasında “gördüklerini sanıp görmemekte ve duyduklarını sanıp duymamaktadırlar.” Bu da derinlik yoksunluğu ve bir şeyi yapmakla meşgul olup sığ sulara avlanmak gibi bir durumdur. Oysa Efendimiz'in talebi Yaratan'ın düşüncesinde ve işlevindeki derinlikte gezinmenin Mesih'i boyutlarda algının esaslılığıdır. Bunun için de temel dönüşüm ve değişimdedir. Yani “kimde varsa” bunun kat be kat bereketlerini görmesi mümkün olacaktır. Bu manevi tarif edilemez hazzın başlangıcı, esas ve temelleridir.

VAR OLAN NE?

“Kimde varsa” ile kast edilenin değişim haritası esasları üzerinde yürüyenler olduğunu bir kez daha hatırlatmakta fayda vardır; daha önce değişim yol haritası üzerine çalıştığımız gibi bu değişim yol haritasında esasında kişinin “eksiklikten tamlığa” dönüşüm haritasında ilerlemesinde başlayan durumlarındaki o ilahi etki değişimidir; yüreğin değişimi, düşüncenin değişimi, ilişkinin değişimi, sözün değişimi, davranışın değişimi, anlayışın değişimi ve elbette Yaratan'ın mükemmelliğini zerre misali de olsa hayata çekmiş olabilme. Bütün bunlar “kimde varsa” sözcüğü ile ifade edilen “göklerin hükümlerinin” yansımasıdır. Bu Mesih İsa'nın günahlarımız için yani “kendi çıkarımız için sürekli alma” durumumuza öterek bize sunduğu hakiki Yaratan suretinde yaşama tablosudur.

Mesih'in ölüm ve dirilişine ve kurtarıcı ve efendiliğine iman esasında yine Mesih'in ifadesi ile “buyruklarını yerine getirme isteminde” anlam kazanmaktadır. Yani “Mesih İsa'nın haçta ölümü ve dirilişine inanmış olduğunu ifade ile bu duruma tapınıp durmak” değil Mesih'te biçimlenmek O'nun bütün ölümü ve dirilişini kendi üstüne almak ve Yaratan'a doğru Mesih'i yaşamak esastır. Yani bir şey yapmak değil, olmak önemlidir. İşte bu durumda insan-ı kamil yani Yaratan'ın istemi olan kendi suretinde “hükmeden” ve “çoğalan” yani “sevgi ve ihsanı” ifşa edip Yaratan'la form eşitliğinde bir insan kainata hakim olacaktır. Bu insan “kaosunu” “ıslaha” çevirebilmiş ve kainatında “kaosunu” “ıslaha” çevirebilen bir insandır. Bir “din ya da mezhep” fedaisi değil Yaratan'ın açık aydınlığının ifşadır. Efendimiz'in tabiri ile mecazi manada adeta Yaratan'ın evladıdır; “Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Allah evlatları denilecektir.”

VARLIĞIN TANIKLIĞI

İşte bu vasıflar hep üst üste kişiyi Adem seviyesinden Mesih seviyesine ve daha sonra da “üst akla tabi” insan-ı kamil düzeyinde bir yaşamda Yaratan sureti olarak Mesih’le Yaratan’a yükseliş seviyesine getirecek olandır. Bu nedenle Pavlus bu dönüşüm ve değişimini Mesih İsa’nın kurtarışı ve Efendiliğinde ve Ruh’un rehberliğinde sürdürenlerin Yaratan Ruh’undaki meyvelerini sıralamakta ve “benliğin” yani “kötünün” meyvelerinden ayırt etmekte gayreti içinde bulunmaktadır. Pavlus’un ifadesiyle Ruh’un meyveleri sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve öz denetimdir. Bütün bunlar dokuz tanedir ve adeta sanki ve taç noktası Yaratan Ruh’undan yani Yaratma işle- vinden dökülmektedir. Kısacası temel dönüşüm ve değişim süreci varsa “yüreğin değişimi, düşüncenin değişimi, ilişkinin değişimi, sözün değişimi, davranışın değişimi, anlayışın değişimi nasıl mükemmelliği ifşaya başlıyorsa daha da çoğu yani Ruh’un meyveleri de bütün bunların sonucu kişide temellenecektir. Bu Mesih İsa’nın bütün varlığının insanda ifşasıdır. Yani Yaratan’ı edinme dediğimiz “sevgi ve ihsan” niteliğini artık kişinin tabii, doğal hayatına almış olmasıdır.

Bütün bunları belli bir dinde olduğu için, bir şeye dahil olduğu için, bir şeyler yaparak edindiği için değil, Yaratan’da olduğu için yapma durumundadır. Artık “beni için almayı” öldürme durumunda “başkası için alma” konumuna dönüşüm ve değişimdedir ve bu Yaratan’ı Mesih’inde ve Ruh’unda ifşadır. Bu ölüp dirilmedir. Bu İsa Mesih’in ölümü ve dirilişi ile sunduğu bağışlama ve kurtarışın artık gün- lük yaşamda beden hayatımızda ifşasıdır. Bu sonsuz yaşam- dır. Aynen Yuhanna’daki ifadesiyle sonsuz yaşam, tek ger- çek Allah olan Seni ve gönderdiğin İsa Mesih’i tanımalarıdır-Yuh.17:3. Bu inanılmaz önemli bir tanıklıktır. Mesih İsa’nın kurtarıcılığına ve efendiliğine imanın temelinde eğer sonsuz yaşamı almak varsa Yuhanna’nın Mesih İsa’nın duasındaki sözleri aktarımıyla yani Efendimiz’e göre bu sonsuz yaşam, tek bir olan Yüce Yaratan’ı ve O’nun Mesihini tanımaktır. Bu “bilmek” değildir. Bir yerlerde bir şeyler olduğunu bilip kabul değildir. “Kimde varsa” ifadesinde bir şeyleri bilmek “yakinen tanımakla” tamlığa ulaşmış olgunlaşmış bir durumdur. Yani “Yaratan’ı bütün varlıkla sevmek” ancak “nitelikleriyle edinmekle bağlantılıdır.” Yani O’nun sevgi kavramı bütün kainata karşılıksız sunumudur. Bütünlüktür ve kayırmadır. Salt bir sevgi değil, karşılıksız verme, bütünlük ve kayırma. Bunların tamamı Yaratan düşüncedir. Bu bağlamda ihsanı ise her bir sunumun “iyi” olma kaidesidir. O zaman Yaratan’ı tanıma bunları deneyimleme, edin- me, içine bu ışığı alabildiğince almadır. Mesih’ini tanıma ise bunun olabilirliğini Efendimiz İsa’da gözlemleyip insan düzeyinde bu kurtuluşu gönenmemizle bağlantılıdır. Bütün bunların yol açıcısı ve rehberi ise zaten Yaratan düşüncenin işlevi olan Ruh’udur. Böylelikle Yaratan’ın bütün varlığı her şeyi kapsadığı gibi, varlığımızı da kapsar ve böylelikle biz “geldiğimiz o muhteşem bütünlüğe” yine aynı bütünlük içinde “döndürülürüz.”

Bir an öncemiz sonsuzluktur ve bir an sonramız sonsuzluktur. Ama bu sonsuzluk bizim sınırlı algı ve düşüncemize göre böyle olduğu için böyledir. Bu nedenle sanki her şey keşfedilmediği sürece bizim için sırdır. Ama bu keşif önce “mana yoluna” adım atmakla Efendimiz’in kurtarışını gönenmekle, “benlikte olmamıza Mesih’in işlevinde” bağışlanma kazanmamızla geçmekle başlayacaktır.

Bu noktada “kimde bütün bu manevi hareketlilik varsa” elbette daha da fazlası ardından gelecek olandır. Aksi tak- dirde “acılar yolunda” “gördükleri halde görmeyecek, duydukları halde duymayacak” olanlar “her dizin Yaratan düşünce önünde diz çökme anı gelene dek” bu seyahatleri devam edip duracaktır.

XV. YUKARIDAN VERİLMEDİKÇE

(Matta 16:17)

Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır. -Matta 16:7

Dünya üzerinde farklı farklı düşüncelerle ve yaşam örnekleriyle çığır açan insanlar vardır. Bu gibi insanların bazıları esasında bir çığır açtıklarının farkında bile değillerdir. Bazıları ise elbette “yukarıdan verilmenin” heyecanı içinde “aşağıda bunu ifşa” için büyük bir gayretle, özveriyle bu mesuliyeti yerine getirmektedirler. Esasında toplumları manevi aydınlığa kavuşturma gibi yüksek bir mesuliyetle yüklenmiş olan o peygamberlik payesini almış olan insanlar ise bu mesuliyetlerini oldukça zorlu insan düşünceleri arasında büyük bir sabır ve metanetle yerine getirme gayreti içindedirler ve her zaman çok az kişinin onlardaki bu ışıktan doğrudan isti- fade edebilme şansına sahip olabildiklerini görürüz.

Efendimiz İsa Mesih özellikle o muhteşem Mesihi ma- kamı ve elbette o Yaratıcı düşünce ve işlevinin sonucu olma yani mecazi manada Oğulluk mertebesinde bulunma hasebiyle oldukça zorlu bir sorumluluğu üzerinde taşımaktadır. Bir tarafta Yaratıcı'dan yansıyan o muhteşem ışığı bütün huzmeleriyle yansıtabilmek diğer taraftan da adeta üzerine balçık sıvanmış ve kararmış yürekleri öncelikle bu balçığından kurtarmak hiç de kolay bir iş değildir. Zaten bu tarz bir hizmetin kolay olmadığı Petrus'la Efendimiz arasındaki diyalogda oldukça net olarak görülmektedir.

SİZCE BEN KİMİM?

Siz ne dersiniz? Sizce ben kimim? -Matta 16:15

Efendimiz kendisi hakkındaki söylenen sözleri talebe- rinden işittikten sonra talebelerine yönelttiği soru ile esasında bu toplum içindeki anlayışla talebeleri arasındaki anlayış farkının netleşip netleşmediğini anlamak istemektedir. Ve dolayısı ile buradaki burada yer alan bu diyalogla da bizlerin bu konudaki algılarını netleştirmek istemektedir. Sorusu nettir: “Sizce ben kimim?”

Bu noktada İsa Mesih'in yüreklere hitap eden kurtarıcı rolü ve bizi Yaratıcı'ya doğru çeken, bulunduğumuz seviyelerden insan seviyesine doğru bizi çeken o eşsiz Mesih'lik mesuliyeti bize net bir algıya getirme gayreti içindedir.

Talebelerinden Petrus'un buradaki anlatıma göre öne atıldığını görürüz ve diri Olan, hay Olan o yüce Yaratıcı'nın muhteşem sonucu mecazen “oğlu” olduğunu vurguladığını yani Yaratıcı'la eşit formda, O'nda biçimlenmiş, O'nu edinmiş olduğunu ifade ettiğini görürüz.

Yani Yaratan önünde doğrulardan sayılmak için her şeyden önce Yaratan'ın verilerini ve daha doğrusu “sevgi ve ihsanını” doğru olarak algılamak esastır. Bu algı mahiyetinde en önemli olan şey Mesih İsa'da bize sunulan sevgi ve ihsanı nasıl algıladığımızdır. Çünkü bu düzeyde bir açıklamayı doğru algılamak bize doğru edinim yolunu da göstermiş olacaktır. Demek ki, doğru algı doğruluğu beraberinde getirmektedir. O zaman bu soru çok önemli bir sorudur. “Sizce Mesih kimdir?” Sadece bizleri günahlarımızdan arıtma görevi ile görevlendirilmiş bir kişi midir? Bir ahlakçı mıdır? Bir öğretmen midir? Bir yarı peygamber, yarı ilah mıdır? Bedeninin her tarafı kutsallıkla kapsanmış ve bizim putperest bir yaklaşımla kendimize göre ilahlaştırdığımız bir küçük ilah mıdır? Yoksa bunların dışında Yaratan'ın beden almış hali midir? Yoksa kelimesinin beden almış hali midir? Esasında kilise asırlar boyunca Efendimiz Mesih İsa hakkında farklı konumlarda tartışmalar yapmıştır. Oysa burada ve birçok yerde Mesih İsa hakkındaki ifadelerde Mesih İsa'nın tasdik ettiği ifadeler bir kez daha ve dikkatlice incelenmelidir. Yani Efendimiz konumunun ne altında ne de üstünde değerlendirilmemelidir. Bu belki bazen ortodoksi kanaatler için bile oldukça tehlikeli gibi görülebilir. Çünkü insanlık daima kendisine sunulanı hep kendi benzeyişine dönüştürmede uzman olmuştur. O zaman bu algılarda asırlar içinde hep sunulan öğreti temellerinden aşağıya ya da yukarıya kaymıştır.

Oysa buradaki ifade eğer yazıldığı gibi söylenilmiş olarak kabul ediliyorsa Mesih İsa tamamen mecazi ve manevi mahiyet göz önünde bulundurulmak ve Yaratan'la bütünlük kavramında ve O'nun suretine layık bir seviyeyi ifşa etme anlamında elbette Yaşayan, yüce Olan Allah'ın o çok sevdiği biricik Mesih'i'dir. İsrail, Kutsal Yazılar'da Yüce Yaratan'a oğulluk gibi bir mevkiyi doldurmaktadır. Ve İsa Mesih, Yaratan suretini ifşae Mesih seviyesinde bu mevkinin Yaratan'a en yakın mevki olduğunu aleni olarak ifade etmektedir. Bu konumda Yaratan'a en yakın olan o yüce makamı “kendini inkâr prensibinde” “kendi varlığını başkalarına sunma” yani Yüce Yaratan'ın o en açıklayıcı niteliği olan “sevgi ve ihsan” niteliklerinde ilan etmektedir. Bu durumu, bu derinliği, bu konumu, bu birlikteliği, bu Yaratan'la aynı surette olunabilme düzeyini anlayan kişi için sır kalmamıştır. Yani evrenin sırrı “sevgi ve ihsanda”dır. Bu da İsa Mesih'te dünya düzeyinde, insan bedeninde ilan edilen, açıklanan bir düzeydir. Ve her kim ki bunu görürse ve bu kurtuluşu fark eder ve Mesih İsa'yı gönenirse işte o noktada artık sır açılmış olmaktadır. Ve elbette bu kolaylıkla fark edilebilecek bir durum değildir. Bunun farkındalığı için oldukça geniş bir manevi görüşe sahip olmak esastır. Oldukça kalbi bir konuma erişmek gerekmektedir. Bu nedenle “Saran ışık” olmaksızın yani “Kutsal Ruh'un” işleyişi olmaksızın bunu idrak mümkün değildir. İşte bu noktada Petrus'a verilen cevapta “sır ancak yukarıdan verilirse açılır” şeklinde bir ifade söz konusudur.

SIRRI AÇAN KİM?

Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır - Matta 16:17

Bu noktada Mesih İsa'nın verdiği cevap aslında çok önemli bir cevaptır. Çünkü bu noktada cevap bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır - Matta 16:17 şeklindedir. Yani Mesih İsa'nın o müthiş kurtuluş hizmetini anlayabilmek ve Mesih'in Yaratan'ı edinmiş olmasını algılayabilmek esas itibarıyla yukarıdan bir açılım olarak tarif edilmektedir. Bu açılımı edinmemiş kişinin “Hay Olan yani diri Olan, yaşayan o yüce Yaratan'ın sureti olmada en üst seviyeyi” idraki mümkün değildir.

Bu idrak içersinde Yaratan haşa bir evlat edinmiş falan değildir. Kelimesini bedende ifşa etmiştir. Yani Yaratan'ın o mecazi manada sonuç seviyesi İsa Mesih'te bize kurtuluş olarak takdim edilmiştir. İnsan ancak insani bir yaklaşımda bu seviyeyi idrak edebilmektedir. Bu insani yaklaşımı da idrak etmek yine de Ruh'un yani “yukarıdan” “kalp noktasını” açmasına bağlıdır. Yukarıdan

verilmedikçe aşağıdan almak ve aşağıdan çalışmadıkça yukarıdan edinimi sürekli kılmak hiçbir zaman mümkün olamayacaktır.

“Gönül gözü” Ruh'un saran ışığında açılmayan bir kişi için İsa Mesih elbet farklı şekillerde ve daha ziyadesiyle hep beden sınırları içinde değerlendirilip durulacaktır. Hatta dini seviyelerde bile bu beden sınırlarının zorlamalarında beden tapıncılığına kadar giden bir gönül gözüyle görememe aşaması söz konusu olacaktır. Oysa Mesih İsa'nın ifadesinde bile “kendi durumu ve manevi manadaki o Yaratan'la eşit form diyebileceğimiz Yaratan nitelikleri olan sevgi ve ihsanı yansıtmadaki eşitlik formu bir sır manasında sunulmaktadır. Yani bu bir keşfedilmeye muhtaç olan bilinmezdir. Bu bilinmez yukarının yani üst seviyelerin, üst ışıkların, üst algıların altı uyandırması ile bilinir kılınacaktır. Ve Petrus'un söylemindeki o samimi gönül yaklaşımı diğer peygamberlerden daha ziyade Mesih İsa'nın hizmetini, rolünü görebildiğini ifade etmektedir. İşte bu nedenle Mesih İsa kendisini izleyenleri böyle bir gönül üzerine bir araya getireceğini söylemektedir.

Bir başka önemli nokta da eğer böylesi bir “sır” yani “mana yolunun açılması” eğer “Göklerdeki Baba” yani “Yaratan düşünce” ise o zaman insanların böylesi bir mana yolunu ancak işaret edebilme şansı vardır demektir. Yani insanlar böyle bir yolun, böyle bir müjdenin ve böyle bir kurtuluşun varlığından bahsedebileceklerdir. Bu kurtuluş Müjdesi'ne işaret edebileceklerdir. Ama hiçbir zaman bu “kurtuluş” kendileri “kurtuluş sahibiymiş” gibi savunup başkalarını inandırma gibi bir pazarlama zihniyeti ile, bir din pazarlaması şeklinde aktarabilecek değillerdir. Mesih İsa'da kurtuluşunu gönenmek “nefsi sıfır noktasına getirmeye razı olmak” anlamındadır.

Burada başlayan o manevi haz ve ışık hayatı ancak kendi kendine Yaratan'ın Mesih'indeki o insan-ı kamil kurtuluşunu kendi kaynağından hakiki ve samimi inanç sahiplerinden yansıtabilecektir. İnanç sahiplerinin de bu bilincin doğal, hakiki, samimi bir tebliği, açıklayışı getirecektir. Bu başkalarını bir inanca sokma gayreti değil aksine yüce Yaratan'ın yoluna işaret etme gayretidir. Çünkü inanç dünyanın anladığı “din” ya da “mezhep” değildir. İnanç esas anlamı ile Yüce Olan'ı edinmekse o zaman bu edinim ancak kişisel düzeyde tarif edilir. Başkalarının edinim sahibi olması ancak onların Yaratan'la Ruh'unda ve Mesih'inde kendi içsel buluşmalarında mümkündür. O zaman “sır” gerçekten yukarıdan verilen açılımla kişide edinim oluşturacak ve Mesih'i kurtuluş Ruh'un rehberliğinde kişiye nakş olunacaktır.

SIR AÇILINCA

Cemaatimi bu kayanın üzerine kuracağım-Matta 16:18

Kutsal Yazılar'ın manaları üzerine bir hayli tartışmalar yapılmış hatta farklı tefsirler sebebiyle farklı mezhepler ortaya çıkmış ve hala da çıkıp durmaktadır. Bu söylemin üzerinde yapılan tartışmalarda özellikle Roma Katolik camiası ile Protestan camiasının çok farklı sonuçlara vardığını biliyoruz. Ama burada biz “lafzi tefsirimize” yani daha ziyade yüreklerimizi, insanı ilgilendiren bir “mana” tefsirine göre bakarsak burada Mesih talebelerinin oluşturduğu camianın temelinde Mesih İsa'nın düzeyinin farkındalığı yatmaktadır. Yani İsa Mesih'in Yaratan'la form eşitliğinde olması yani O'nun sevgi ve ihsanının beklenildiği şekli ile en üst derecede ifşa etmiş olduğunu algılamak yepyeni bir mana talebesi ortaya çıkarmış olacaktır. İşte bu nedenle bunu algılayan kişi, bu fikri idrak edebilen bir kişi, yüreği ile bu edinimi algılamış olan bir kişi inanç açısından “kaya”dır. Yani inancı edinimi üzerinde yükseldiği için elbette sağlamdır. Bu kaya böylesi yönünü bilen, edinim sahibi Yaratan'a yürüyen, hakiki ve samimi Yaratan suretine bakan bir yürektir.

Bu kaya derinlerinde “saran ışığın” açtığı yürek noktasına sahip ve bu nokta üzerinde kainatın manevi manadaki sırlarının çözüldüğü bir kayadır. Kainatın sırrı “Yaratan’ın sevgi ve ihsan” niteliklerinin en küçük zerrede bile ifşa olduğu hakikatidir. Bu nitelikler tamamen kişinin “başkası rızasına kendisini sunması üzerine inşa edilmiştir.” Yani “verme almadan hayırlı” sözü yüreklere nakşedildikçe kainatın sırları açılmaktadır. Çünkü bu sözcüğün içinde Yaratan’ın muhteşem ışığının fışkırtmasının ifadesi vardır. Böyle bir gönül ehli Mesih’i kurtuluş seviyesinin diğer seviyelerden farkını algılayabileceği için bir manada kendi sınırlı dünyası içinde sınırsız sınırlı da olsa algılayabilme sırrına nail olmuş olacaktır.

Bu sınırlı içinde sınırsız algılama derken bu tamamen manevi boyuttur. Örneğin, mikro-organizmaları gözle görmemiz mümkün değildir. Ama bu göremediğimiz nesnelerin yok olduğu anlamında değildir. Günün birinde keşfedilen bir takım optik aletlerle görmemiz mümkün olmuştur. Yani sınırlı sınırsız ulaşmada sınırlılığını kullanmış ve yine belli bir sınıra kadar sırrı ifşa edebilme şansına erişmiştir. Mesih İsa’nın sözlerinde, yaşamında, anlatmak istediklerinde, kurtuluşunda, sonsuzluk öğretisinde esasında hep bu sınırlının üstüne çıkıp görebilmeye doğru çekim söz konusudur. Böyle bir algı üzerine kurulan Mesih’i gönenlerin oluşturduğu camia “ölüler diyarının kapılarının direnişini kırarak olan bir camiadır.” Yani bu camia insan kavramının “benlik” sınırlarında alma arzularıyla belirlediklerinin üstüne çıkabilecek olan bir camiadır. Bu bir dini grup içine sıkışmış ya da mezhep oluşturmuş bir insan topluluğu değildir. Petrus’un o andaki ifadesinde “Arşimet’in keşfi” misali bir farklılık söz konusudur.

ACILIŞIN GÜCÜ

Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek- 16:18

İnsanlar Yaratan’ın suretinde olma esasında yaratılmış olmalarını algılayana kadar esasında sürekli olarak “benliklerinin farkındalığını” algılama ve algılayamama aşamasında bir yaşam sürdürüp durmaktadırlar. Adem düzeyindeki insan hep “kendi benliği içinde alma arzusunda” bir eril bir dişil tarafına meyledip egosunun telkinlerinde kimliğini tespit içinde yuvarlanıp durmaktadır. Ve elbette bu gidiş “acıların yolunda” seyahattir. Oysa “yola uyum” içinde yani Yaratan’ın “sevgi ve ihsan” yolunu en güzel bir sunumla bize ulaştıran İsa Mesih’in ifşa ettiği “kişinin dostu uğruna kendini feda etmesi” gerçeğinde “dostta Yaratan’ı görme ve keşfetme” gerçeğinde “sırrın açılışı” vardır. Bu yol “mana yoludur.” Bu yol “İsa yoludur.” Bu yol Yaratan’a doğru sureti olma yoludur. Bu yol “sırrın açıldığı” yoldur. Bu yol “yukarıdan gelenin yukarıya doğru hareket ettiği yoldur.” Yukarıya harekette Ruh’un açtığı kalbin Mesih’le buluşup üst dünyalara doğru hareket ettiği yoldur. Yani bütün “iyi” kavramının en üst manalarında bulunduğu yoldur. İşte bu dönüşüm ve değişim yolu öncesinde insan adeta ölüm vadisinde yatan kemikler misali cansızdır. Kemikler misali Ruh’un o can veren esintisine ihtiyaç halinde öylesine orta- lıklara dağılmış bir vaziyettedir. Ne zaman ki, Petrus’un anlayışı saran ışığın yani Ruh’un sarmalında yüreğin açılışında belirir işte o zaman “ölüler diyarının” bu noktadan itibaren etkisi ortadan kalkmaya başlar. Bu noktadan itibaren artık cansız algı, bitkisel ve hayvani aşamalar üzerinden insan ışımasını gözlemeye başlamaktadır. Yani İsa Mesih sadece inancın hedefi değil inancın edimidir. O’nun buyrukları ve hayatını edinme imanı edinmedir. Haçında nefsi öldürme ve bu ölümle her şeyin bittiği noktada hayata kavuştuğunu algılama “ölüler diyarına” son vermiş olmak demektir. Çünkü insan “kendi için alma benliğinde” Yaratan’a tezattır, zıttır. Benlikte olumlu görülen kainat uyumunda yani Yaratan’a uyumda “olumsuzdur.” O zaman “benliğe ölmek”, “benliğin gücüne ölmek” kainata, yeni hayata dirilmektir. Mesih’le bu yol “mana yoludur.” Acılar yolunun ölüm kapıları artık bu muhteşem müjdeye ve kurtarışa dayanacak değildir. Ruh, bütününden parçaya, parçalarındansa bütününe harekete geçmeye başlamıştır.

Kısacası Petrus'un cevabındaki inanç edinimi o edinime sahip olan herkese İsa Mesih'in Petrus'a söylediği bütün bu manevi derinlikleri vermektedir. Ama mezhepler bu manevi derinlikten ziyade “yetkinlik üzerinde” tartışıp durmuşlardır. Ve bu yetkinliği belli insanlara tahsis ederek bir manada Yaratan ve yaratılan arasına belli bir insani sınıfı sınıflandırarak sınıfları ortadan kaldırmadaki o muhteşem açılımı algılatmaya çalışan Efendimiz'in buyruklarının bütününe bakarak değerlendirmeyi büyük ölçüde ihmal tercih etmişler ve “Yaratan sureti olmayı hakkınca yansıtmayı gereken insanın gönül devrimine olan ihtiyacını bir manada sığ olarak algılamayı tercih etmişlerdir.”

VE ANAHTARLAR

Mesih İsa'yı anlamak, Mesih İsa'yı algılamak ve Mesih İsa'yı yaşamak bunlar gerçekten ölü kemikler üzerine diriliş Ruh'unun esintisidir. Ve Petrus'un yürek ifadesinde esas insanlık aleminden beklenen gerçekleşmektedir. Çünkü o Efendimiz'in söylemini, öğretilerini, kurtarışını yerli yerinde algılayan olmuştur. Yaratan düşüncenin Yaratan işlevinde Mesih'teki kurtarışını gönenip Yaratan'a yürümenin hayatın esas sırrı olduğunu keşfettiğini o cevabıyla ifade edebilmiştir.

Bu algıda dönüşümün sürekli değişimi getirme yolunda olgunlaştığı belirgindir. Ve bu belirginlikte yine Mesih İsa'nın sözleri esasında gönül ehli, ruhta ve gerçekte ibadet eden ve hakiki bir inanç edinimine sahip ve bunu yukarıdan almış bir kişinin Yaratan'ın bütün niteliklerini nedenli etkin bir biçimde yeryüzünde yansıtabileceğini ifade etmekte, hatta bunu tasdik edip bir anlamda Petrus ve onun gibileri böylesi bir inanç edinim aydınlığına tayin etmektedir.

Bu kişiler eksikliklerinin farkında olan kişilerdir, bu kişiler Yaratan'ın Ruh'unda Mesih'indeki tamlığa yürümeyi arzulayan kişilerdir ve bu salih niyetleri doğrultusunda gönül ehli olarak elbette “iyi olan ne varsa” Yaratan'ın sure- tinde olma kavramı ile insanın esas üzerinde Yaratıcı'sından yüklenen ne mesuliyet varsa onları aşağıya çekecek olanlardı. Bu nedenle bu kişiler “yalnız kişinin kendi çıkarı için işleyen bütün arzularını” transformasyona tabi tutabilecek olan kişilerdir. Bu nedenle kendi varlıklarını ve benliklerini ıslah ile aynı zamanda çevrelerini de ve dünyalarını da ıslah edebilecek olanlardır.

Bu bağlamda bu kişilerin açtıkları açılacak, kapadıkları kapatılacak olan “gönül ehli” Yaratan yoluna dost, Mesih'te mesh edilmiş kişilerdir. Ve o makamı yani Yaratan'a sevgili olma makamı olan ve sadece samimiyetle Allah'a yürüyen (yani mecazen İsrâ-el) olanlara verilen oğulluk makamı artık Mesih İsa'nın bütün hizmetinin ve müjdesinin ve kurtarışının üstünden ifşa olunmaktadır. Ve bütün bunları görebilen ve edinebilen yürek ise elbette bu bütünlüğe dahil olandır. Ve bu inanç edinimi kişiye elbette büyük manevi sonuçlarla dönecektir. Ve işte Efendimiz'in “dönüşüm ve değişim” müjdesi burada da Petrus'un yüreği ve niyeti ile verdiği cevabı bütün bu arka plan mana ile mesh etmektedir.

Esasında bütün buradaki hadiseyi özetleyecek olursak Efendimiz'in bu kez de bir inanç edinimi şahadetinin o kişi- ye kavuşturduğu lütufları sıralamakta ve bir anlamda doğru inanç ediniminin kazanım haritasını bir tamlik içinde sunmaktadır.

Bu takdime göre doğru bir şahadetin sonucu olan inanç edinimi tamlığı bizim hayatımızda bir edinim haritası oluşturacaktır.

Doğru inanç edinim haritası:

1. Manevi haz ve mutluluğun temelidir.
2. Ve manevi manada bilinmezi ortadan kaldırır. 3. Sıradan değil üst akıldandır.
4. Üstün altında üstle form eşitliğine getirir.
5. Cansız düzeyin negatif etkisini ortadan kaldırır. 6. Değişimin anahtarlarını kişiye indirger.
7. Üstü aşağıya çektiği gibi altı üstle buluşturur.

Bütün bunların ışığında ancak anlayabilenler için Mesih bir anlam ifade edecektir. O nedenle Efendimiz “korkma küçük sürü” demektedir. Herkesi anlar kılmak ya da saymak Efendimiz'in bile ilkesi değildi. Çünkü “yer ve gök üzerinde her şeyin zamanı vardır.”

XVI VE AŞAĞIDAN VERİLMEDİKÇE

(Matta 16:24)

Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. -Matta 16:24

Yukarıdan verilmedikçe aşağıdan almak mümkün değildir. Bunu zaten bir önceki konumuzda da irdelemiştik. Efendimiz'in özellikle “Petrus'un tanıklığı üzerine inşa ettiği” insanın manevi kazanımı hepimiz için Yaratan'ı edinmemiz konusunda en önemli noktalardan biridir. Çünkü bu tanıklıkta Mesih İsa'nın bütün hayatı ve öğretileri ve hayatını verdiği Müjdesi uğruna söylediklerini ve yaptıklarını tam olarak algılama gerçeği vardır. Diri Olan yani hayatın esas kaynağı Olan, kendisi hayat Olan Yaratan'ı, o en üst seviyelerdeki Yaratan düşünceyi en üst nitelikleriyle ve en üst düzeyde yansıtan olarak tanıyabilmek, algılayabilmek esasında Yaratan'ı edinmenin anahtarını elde etmek anlamındadır. Bu manada Mesih İsa'yı algılamak gerçekten insan bedeni ve algı sisteminin üstünde gönlün Yaratan'ın saran ışığında hakikaten açılması anlamına gelmektedir. Bu da ancak yüksek bir durum olması nedeniyle “yukarıdan verilmeye” bağlıdır. Daha önce bu konu üstünde durmuştuk. Yukarıyı derken bizim madde dünyamızın üstünü kast ettiğimizi dile getirmiştik. Yoksa bizim üstümüzde ya da altımızda var olan bir takım dünyasal algı seviyelerinde bir takım varlık ve oluşumlardan bahsetmediğimizi söylemiştik

Yukarıdan verilme Yaratan'ın o “sevgi ve ihsanında” bize sunulan ışığın tam yerine ulaşmasıdır. Bu noktada “benlik çerçevesinde” varlığını sürdüren kişinin “kalp noktası” açılmaktadır. Şimdi bu noktanın açılması esasında kişiye kurtuluş kapısının açılması demektir. Ama bu kapı ancak Mesih'in yani bütün öğreti ve değerleriyle Mesihî düzeyin o açılan noktadan içeri girip orada temelli bir düzey oluşturmasıyla “kurtuluş” dediğimiz Yaratan'ın kişiyi “benliğinden” Yaratan “varlığına” çevireceği o muhteşem dönüşüm ve değişim hareketi gerçekleşmiş olacaktır. İşte bunun olması demek aşağıdan çalışmak anlamındadır. Bu da gerçekten Kurtarıcımız, Efendimiz'in bizde biçimlenmesinde manevi manada kendi canımızı ve kanımızı “sevgi ve ihsan Olan'ı” doğal bir biçimde yansıtmaya şeklinde vermemiz demektir.

Yani “yukarıdan almadıkça aşağıdan bir şey yapmamız da mümkün olmayacaktır.” Aynı zamanda yukarıdan almamız demek, diri Olan'ın bütün yaratan düşüncesi içinde işlevini kendimize çekmiş olmamız demektir. Bu işlev de bizde işleyen bir manevi mekanizmayı harekete geçirecektir. Bu durumda doğal kişinin dönüşüm ve değişiminde yani Ruh'un, saran ışığın o muhteşem transformasyona tabi tutan dokunuşlarında Mesih esasında bizde belirmeye ve işlemeye başlayacaktır.

ZOR ALGI

Esasında bu “mana yolunun” esası olan “kendine ölme ve yepyeni bir yaşama dirilme prensibi” hakikaten kolay kolay algılanabilecek bir kavram değildir. Aşk gibi bir içsel edinimi ancak edinim sahibi birisi algılayabilecektir. Aşkta gerçekten kişinin iç dünyasında Yaratan'ın yaratma işlevin- de motif motif işlediği duygulardan, algılardan, hislerden biridir. Yukarıdan verilmeye teşbihte hata olmaz bir örnektir. Kısacası normal normda bir insan eğer Kutsal Ruh'un işleyişi olmadıkça bu kavramı yaşamında hissedebilmesi Mesih İsa'nın bahsettiklerini ve kurtarış Müjdesi'ni algılayabilmesi mümkün değildir.

Yazılara baktığımızda Efendimiz Mesih'in talebelerinin bile bazı söylemleri algılamada zorlandıklarını görüyoruz. Bu gerçekten kolay değildir. Çünkü özellikle “kişinin dostları uğruna kendisini feda etmesi” öğretisinde “kendini kurtarıcı ve efendi” olarak feda etmesi hiç anlaşılır gibi değil- dir. Bu nedenle Petrus “bu senin başına asla gelmeyecek” şeklinde bir karşı çıkmayla Mesih İsa'nın kendi ölümüne ilişkin ön bildirisine tepki göstermiştir. Efendimiz İsa'nın buradaki cevabı da oldukça ilginçtir; düşüncelerin Allah’a değil, insana özgüdür-Matta 16:23

İnsanlar genelde inandıkları inançları içinde kendi sosyal konumları, birliktelikleri ve aynı zamanda psikolojik durumları için belli bir rahatlamayı bulma peşindedirler. Aslında bu günümüz Hristiyan inancı içinde de geçerli bir durumdur. Yani kişiler kendi iç değişimlerini, kendi alma arzularına ölmeyi ve yeni yaşamda Mesihî düzeyde bir yaşama dirilmeyi hiçbir zaman arzu etmemektedirler.

Daha doğrusu bu onlar için kolay algılanabilir bir durum değildir. Çünkü kişinin kendi içine bakıp ıslah etmeye kalkışması elbette kişiye rahatsızlık verecek bir durumdur. Bu nedenle zordur. Mesih İsa ısrarla Yeruşalim'e yürümeyi ve orada başına gelebilecek olanlardan bahsedip durmakta- dır.

YÜREĞE YÜRÜYÜŞ

Yeruşalim mabedin bulunduğu merkezdir. Ve bu merkez de esas ibadet merkezinin yürek olduğuna işaret edecek ve bu yüreğin yerle göğün daha doğrusu toprakla yani arzu ile esenliğin, ıslahın birleştiği o merkez de ölümü ile yeri göğe bağlayacağı bir yer olacaktır. O nedenle Yeruşalim önemlidir. Ama nasıl Mesih İsa tapınağı mecaz olarak algılayarak esas tapınağın yürek olduğundan bahsediyorsa o zaman esas Yeruşalim'i de bir yerden ziyade muhakkak bu merkez olma konumundan ötürü öne çıkarıyor olmalıdır. Ve bir zeminin emin olması, bir zeminin esenlik içinde olması esasında kişinin o noktada “kendisine ölmesi ile başlamaktadır.” Yani “nefsin inkârı olmaksızın” Mesih İsa'yı izlemenin, Mesih'i gerçekten sevmek olan buyruklarını izlemenin mümkün olması söz konusu değildir. Adeta Mesih İsa'nın ölmek için Yeruşalim'e yolculuğu yüreğe yolculuktur. Yürekte “kişinin kendi için almasına” ölmesi ile Yaratan'ın niteliği olan “sevgi ve ihsana” yani “sen için almaya” doğ- ması için yapılan bir yürüyüştür. Adeta samimi bir Mesih talebesi manevi manada “nefsine ölümü” ve “Mesih'e dirilişi” ile sonsuz yaşam yolcusu olmaktadır.

Bu samimi ve hakiki İsrail (kavim anlamında ya da millet anlamında değil Yaratan'a yürüyen kelime anlamında) olmak demektir. Yüce Yaratan'ın antlaşmasının evladı olmak demektir.

1. O zaman dikkat edilirse eğer hakiki bir Mesih talebeliği eğer söz konusu ise o zaman bu talebelikte ilk prensip Mesih'in haç üzerinde ölümü ile nefsi inkârı birleştirip yepyeni bir hayata doğmak olmalıdır. Yani bu manada haç yok- sa hakiki manada Yaratan'ı edinme olan Yaratan'ın Mesih'inde ve Ruh'unda kurtuluş hayatı olması söz konusu bile edilemez.

Çoğu zaman dindar bakışta haç adeta bir idol gibi Mesih İsa'nın neyi, ne için, neden yaptığı kavramlarının çok önüne çıkarılmış bir durumdadır. Yaratan Yüce Allah ve O'nun yüceliğinde Mesih'inin ve Ruh'unun bizim kurtuluşumuz için yaptıklarının hayatımızdaki dönüşüm ve değişim hareketini getirmesi adeta çok arkalarda kalmıştır. Bunun yerine Efendimiz'in bedendeki acıları her şeyin dışında daha çok öne çıkarılmış ve haç adeta Mesih İsa'nın ölümü yani başına gelenler salt olarak bizim için bir kurtuluş bayrağı olarak algılanmış ve bu dışardan algıyı edinenlerin Mesih'in dinine tabi olduğu gibi bir takım öne doğru söylemler çıkarılmıştır ve bu inancın temeli olmuştur. Oysa burada dikkat ederseniz hadise oldukça farklıdır. Yani elbette Mesih İsa bizim günahlardan kurtulmamız için kendisini haç üzerinde feda etmiştir ve dirilişle bize yaşam vermiştir. Ama bu olay sadece Efendimiz'in kendisini fedasına iman etmemizle bize hayat veren bir kavramın çok ötesindedir. Benim “kendi çıkarlarım uğruna alma arzumu yani günah, günah diye sürekli tekrar edip durduğum beni Yaratan'dan uzaklaştıran o iç olguma” ölmem gerekmektedir.

2. Mesih İsa'nın Petrus'a verdiği cevapta esasında bir başka önemli konuya daha dikkat çekilmektedir. Yani eğer “Mesih İsa'nın kurtuluşunda ölme” kavramı iyi algılanmıyorsa o zaman Petrus gibi mana ve madde arasında gidip gelen bir kişi olarak bir yaşam sürmekten kurtulmamız mümkün olamayacaktır. Ancak böylesi etkin bir müjde ile kişiyi günahlı varlığından yani “kendi çıkarı için alma arzusunun” o derin kuyularından çıkarabilecek olandır. Efendimiz'in kurtuluşu bu nedenle başka kimsenin veremeyeceği bir kurtuluş olarak karşımıza çıkmaktadır.

Zaten bu gerçeği algıladığı noktada Petrus'un şöyle bir ifade kullandığını görüyoruz; bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yüklendi. O'nun yaralarıyla şifa buldunuz-1. Petrus 2:24. “Bizler günah karşısında ölelim, doğruluk uğruna yaşayalım diye” sözlerinde esasında aşağıdan kişinin kendisini Yaratan'ı edinme yolunda “mana yoluna” teslimi esası vardır. Yani Efendimiz'in kendisini feda etmesi bizi Mesihî düzeye taşıma maksatlıdır.

Bunu algılamak için “yukarıdan verilmesi” yani “Kutsal Ruh'un kalp noktasını” açması esası vardır. Bu an lütufla kurtuluşun yani Mesih'in kurtuluşunun yüreğimize gelmesi noktasıdır. Yalnız bu tohumun aynı “hükümlerlik meseline olduğu gibi” meyve vermesi verimli toprağa bağlıdır. Yani aşağıda bir şeylerin bu tohumu işlemesi esastır. Aksi takdirde Efendimiz Mesih'in sevmediği bir dindar görünüm ortaya çıkacak ve kişinin kendi dışında olmuş olan olaylara imanı gibi edinilmeyen yani Yaratan'la form eşitliğine girilmeyen bir imana sahip olunmuş olacaktır. Bu Mesih İsa'nın Petrus'a cevabında çok net olarak kabul etmediği bir durumdur. Böyle bir düşünce Yaratan'a değil, anlık hazlarla gördüklerine tapınmaya meyilli insana ait olan düşüncedir.

YARATAN'A YÜKSELİŞ

Yüreğe yürüyüş Ruh'un yukarıdan yani üst dünyalardan verdiği aydınlığın yürekte ilerleyerek Mesih'i yüreğin merkezine koyması demektir. Bu durumda kendi içinde üç aşamada kişiyi sonsuz yaşama yani Yaratan'a yürütecek daha doğrusu yükseltecek olandır. Bu yükseliş

esasinda yukarıdan verilenin aşağıdan kişinin kendisini Ruh'un aydınlığına kendisini Mesih'te Yaratan'a vermesi ile olan bir sonsuza yükseliştir. Yani Yaratan suretine dönüşen insanın günahın boyunduruğundan Allah'ın lütfunda, O'nun muhteşem katına “benden” “BEN'e” ulaşma özgürlüğüdür. Bu yolculuk zaten “BEN BEN OLANIM” diyenin bağrından kopup “kişinin benlik düzeylerinde gezinmesi ve benliğini, günahlılığını keşfetmesi ile” kurtuluşa olan ihtiyacının farkındalığında Mesih'te kurtuluşa erişmesi yolculuğudur. Ve herkesin dönüş noktası olan Yaratan'da tamamlanmak durumundadır. Ama ancak Mesih'te ve Mesih'le... O zaman yüreğe yürüyüşle başlayan Yaratan'a yükseliş yolunda üç seviyenin yerli yerinde ifade edilişi vardır:

1. Kendini inkâr: Aslında buraya kadar izah ettiğimiz birçok noktada dolaylı da olsa kendini inkâr konusundan bahsetmiştik. Şimdi bunu biraz daha spesifik olarak değerlendirecek olursak kendini inkâr demek öz benimiz, giydirilmiş benimiz ve olmak isteğimiz benimizden oluşan o “egomuzun” sürekli alma arzusunu tamamen ters yöne çevirmektir. Mesih İsa'nın Yerusâlim'e yürüyüşü ölmeye yürüyüştür. Bu ölmeye yürüyüşte dikkat edersek yükseliş baş- layacaktır ve doğal haliyle insan fikri, kötüye olan meyli ile böyle bir ölümü, hele hele böyle bir şahsın ölümünü asla kabul edememektedir. Ama hayır esas olması gereken, esas hayat için olması gereken ve gerçekten sırrı yani yaratılmış sırrını keşfetmek için gereken kişinin kendi benliğine ölmesidir. Bu nedenle kurtarıcımız Mesih İsa'nın bizim kurtuluşumuz, günahlarımızın aflığı için ölmesi bize “yukarıdan açılan sır” gibi yukarıdan verilendir. Bunun tam olarak gönenilmesi ise bizim aşağıdan “kendimizi teslimimize” “kendimizi vermemize” bağlıdır. Bu toprağa tohumun düşüşü gibidir. Filizin yukarıya doğru hareket etmesi verimli bir toprağa düşmekle yani önce ölüp gömülmekle bağlantılıdır. Bu Mesih İsa'da bize öğretilendir. O zaman bu öğretiş ma- nevi manada kişinin yaşarken kendi “benliğinin arzularına” ölmesi “kendini inkârdır.”

2. Haçı yüklenmek: Sadece kendi nefsimize “hayır” demek esas olması gereken değildir. Aynı zamanda Yaratan'ın o muhteşem kainatı içinde bütün sistemlerine tam uyum içinde bir uyum talebesi olarak “sesine kulak vermek”, Mesih'inde biçimlenmek, Ruh'unun rehberliğini kabul etmek manasında O'na “evet” demekte esastır. İşte bu “nefse hayır”, Yaratan'ın “sevgi ve ihsanında” Mesih'ine ve Ruh'una “evet” demek bir arada “haçı” yüklenmektir. Çünkü görüldüğü kadar kolay olan bir şey değildir. Bedenin ölümü ne kadar acı ve zorsa yukarıda zikrettiğimiz bu evet ve hayır ile bir yaşam da bir o kadar zordur.

Birçok insan için “haçı yüklenmek” rahat bir biçimde Mesihi bir hayatı yaşamasına mani olan aile fertleri, toplum ya da benzeri engeller olarak algılanmaktadır. Bunlar elbette birer engel olmuş olabilirler ama Mesih İsa'nın ifade etmeye çalıştığı şekilde birer “haç” değildir. Dikkat edersek haç olayında inancın niyetinin netliği ve “benliğimizin arzusunun tersine” yani zor olana “evet” demektir. Örneğin; öfkelenmek esas doğal meylimizken, bu meyle Mesih'in o muhteşem kurtarışını gönenmiş bir kişi olarak “hayır” diyebilmek ve öfkeyi yani “benin kendi için almasını” durdurabilmektir.

Bu çok zordur. Esas haç böylesi binlerce bencil arzuları transform edebilmek “sevgi ve ihsana” çevirebilmektir. Oysa evde sorun çıkaran eş elbette bir zorluktur ama “haç” değildir. Çünkü bunları biz değiştiremeyiz. Bunları transforma tabi tutmamız bazen imkansızdır. Ama kendimizi, arzu- larımızı, benliğimizi transforma sokmamız Ruh'un rehberliğinde Mesih'in kurtarışında mümkündür. Ve bunun doğal olarak olması ve doğal olduğu kadar aynı zamanda sürekli olarak “sevgi ve ihsanda” bir sunumla kendini göstermesi işte bu haçın yüklenilmesidir. Açık doyurmak, susuza su vermek, çıplak olanı giydirmek, karşıdaki insanı hissedebilmek, onunla empati kurabilmek ve bir başka deyişle Mesih'in gözlerinin gözlerimizde olması, ellerinin ellerimizde olması, merhametinin merhametimiz olması “haçı yüklenmiş” olmak demektir. Bir başka deyişle

Yaratan'ın bize sunduğunu başkalarına sunabilmeyi bilmek ve bunu doğal olarak ve gönülden ve “sevgi ve ihsanda” verebilmek esas- tır. Ve aşağıdan vermedikçe Mesih'le Mesih İsa'da Yaratan'a yükselişin olması mümkün değildir. Bunu Pavlus Allah'ın merhameti adına size yalvarırım; bedenlerinizi diri, kutsal, Allah'ı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ru- hani ibadetiniz budur- Romalılar 12:1 demektedir. Yani böylesi bir teslimiyet nefsin terki sonucunda kişinin edinebileceği bir durumdur. Bu noktada nefsin terk ettiği yere Ruh'un açtığı yoldan Mesih gelmiştir ve Mesih teslimiyettir. Yaratan'a uyum demek olan bu durum Mesih'in talebesinin bir “uyum talebesi” olma durumunda ortaya çıkmaktadır.

3. Ardı sıra gitmek: Görüldüğü gibi Mesih İsa'nın yüreğe ağız ile daveti hemen bir kimyasal formül gibi bize sonsuz yaşamı getiren bir durum değildir. Öncelikle kalp noktasının Ruh'un işleyişinde açılması ve sonra kişinin “kendi için alma arzusunu” transfer için dönüşüm ve değişime tabi olması gerekmektedir. Bu süreç Mesih'in kurtarıcı olarak yüreğe alınması ve yüreğe Efendi olarak samimiyetle edinilmesi sürecidir. Bu yepyeni bir doğuş sürecidir. Bir bebeğin dünyaya gelmesi sürecidir. Bu süreçle Mesih İsa'da tam yol olarak hakiki bir “yeni doğuşta yaşama” geçiş Yaratan'a yürüyüş daha doğrusu yükseliş üç aşama gerektirmektedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu sürecin ilk seviyesi “nefsini inkâr seviyesidir.” İkinci seviye ise “haçı yüklenme” seviyesidir. İşte bu iki seviye sonucu hakikaten Mesihî düzey artık etkindir. Yani Efendimiz'i hakikaten edinerek izlemek o seviyededir.

Kısaca tekrar edersek dönüşüm ve değişim yeni hayata giriş kapısıdır. Bu ölüme yani Yeruslaim'e yani yüreğe yürüyüş evresidir. Bu evreden sonra 1. Nefsin inkârı 2. Haçın yüklenilmesi 3. Efendimiz'in ardı sıra yürünmesi artık Yaratan'a doğru manevi manada yükseliş yürüyüşüdür. Bu süreçler inişli çıkışlı ve birbirine girişli çıkışlıdır. Yani bütün bu süreçleri nerede başlar nerede biter diye kategorize etmek mümkün değildir. Çünkü manevi manada her insan farklı seviyelerde farklı farklı algı ve hissedişlerle devam etmektedir. Ama bizim bu tariflerimizde hep üç aşağı beş yukarı bir ileri bir geri olmak kaydı ile kişinin kalp noktasının açılması anından ışığı içine alması ve kendisi için almayı durdurarak bunu sevgi ve ihsana döndürmesi haliyle Mesih'i bir yüreğe sahip olması ve sonra tam bir nefis inkârı ve haç yüklenişi ile Mesih'i izlemesi şeklinde bir dönüşüm ve de- ği- şim sürecinde ifade etmemiz mümkündür. Unutmayalım ki bir insan rahme düştüğü andan konuşup yürümeye başladığı ana kadar birçok evrelerden geçmektedir. Önce sürekli alma durumundan sonra kendisi aldıkları ile verme konumuna doğru adeta “doğuş” yani dönüşüm ve “yeni yaşamda yürüyüş” yani değişim ve sonrası Yaratan'ı edinme yani O'nunla Mesih'inde form eşitliğine erme “yükseliş” şeklinde devam eder durur. Bu dairesel döngü manadan maddeye, maddeden manaya yaşamın her aşamasında kendisini göstermektedir. Demek ki, yukarıdan verilen, lütfedilen kurtuluş yolu aşağıdan tam bir teslimiyeti, tam olarak kişinin kendini Yaratan'ın yoluna vermesiyle esas gayesine ulaşmış olmaktadır. Bu nedenle sözün adımlarım için çıra, yolum için ışıktır- Mezmur 119:105 denilmektedir.

VE YARATAN'I EDİNMEK

Daha önce defalarca dile getirdiğimiz gibi Mesih'in öğrencisi olmakla, talebesi olmak arasında büyük bir fark vardır. Talebe, talep edendir. Öğrenci öğrenip belli bilgileri alıp yolunu bu bilgileri edinmeksizin sadece aklıyla da kendisini bir inanç içinde görebilir. Oysa Mesih talebesi olmak demek Yaratan'ı edinmek demektir. Mesih'i kurtarıcı ve efendi olarak yüreğe hakim kılmak ve Yaratan'ın kendi suretinde gördüğü Mesih düzeyine ulaşmak demektir. Bütün bu noktalarla Yaratan'ı bilen olmak değil tanıyan olmak demektir. O'nu Ruh'unun ışığında Mesih'inde edinen demektir.

İnsan kötü eğilimin etkisinde ve sürekli kendi benliği için ve çıkarı için almasının etkisinde sürekli bir şeyler edinebilir. Hatta kendisine bir takım makamlar, unvanlar da verilebilir ama bütün bunlarla ulaşabileceği tek şey dünyasal olarak sürekli olarak anlık tatminlerin sonsuz tatminsizlikleridir. Yani sonunda dünyayı kazanmış ama kendi canını kaybetmiştir. Çünkü tatminsizlik ışıksızlık demektir. Yaratan'ın varlığında O'na yürüyen yaşamda Mesih'in kurtarışında tatmin ise manevi hazzın doruklarında alınan ışığın yansıtılması hazzıdır. Bu haz karşılıksızdır. Ve olması gerektir.

Bu anlamda can yani Yaratan'dan kopup gelen ve kendi benliği keşfinde bir türlü yolunu bulamayan can kendi üzerinde Yaratan'ın ışığını alana dek ve O'nunla geldiği yöne harekete başlayana dek esasında kayıptır. O nefis bütün dünyayı talep edip gezinecektir. Ama elini neye uzatsa uzattığı şeyler hep kaybolacak olan şeylerdir.

Oysa Mesih'in kurtarışında insanın esas var oluş gayesi üzerine yaşamını yönlendirip dönüşüme uğratması ise Mesih'in o muhteşem ıslahının gerçekleştiği ve dönüşü olarak beklediğimiz o anda, karşılığını net bir biçimde ıslah ve esenlikte ve Yaratan'ı edinmenin üst seviyelerinde bulmuş olacaktır. Yani kısacası “mana yolu” ölümsüzlük yolu olarak “sonsuzluğu” çekecektir. “Acıların yolu” ise ağlayış ve diş gıcirtısını. Elbette mana yolunda “yolun dostu olmak” ancak yukarıdan verilme aşağıdan verilmekle karşılık bulduğu sürece mümkün olacaktır.

XVII. DEĞİŞİMİN DORUKLARI

(Matta 18:4)

Kim bu çocuk gibi alçak gönüllü olursa Göklerin Hükümranlığında en büyük odur.-Matta 18:4

Efendimiz Mesih'in öğretilerinde ilerledikçe adeta insanlık aleminde doruk noktalara doğru hareket ediyoruz. Yani maddenin sınırlılığında mananın sınırsızlığına doğru giderken, maddede küçülüyor, küçülüyor, küçülüyor ve manada ise Yaratan'a doğru Ruh'un işleyişinde ve aydınlığında ve Mesih'inin rehberliğinde yükseliyor, yükseliyor ve yükseliyoruz. Ama bu yükseliş ne benim size yükselişim, ne de sizin bana yükselişiniz. Bu yükseliş Ruh'un yeniden üst alemlerden geldiği şekilde yine üst alemlere yükselişi şeklinde kendisini gösteriyor.

BENLİĞİN EN BÜYÜK SORUSU

Bütün Ruh'un saran ışığı ve Efendimiz'in öncülüğünde yürüdüğümüz bu yolda esasında hep dönüp dolaşıp geldiğimiz nokta hemen hemen aynı noktadır. Ve elbette öyle de olması gerekmektedir. İlahiyatçıların girift tarifleri, din tacirlerinin girift yolları esasında Yaratan'ın yolları değildir. Zaten bu nedenle Kutsal Yazılar'da Yeşaya bölümünde “benim yollarım sizin yollarınız değil” şeklinde bir ifade vardır.

Yani Yaratan'ın yolu çok sade görünümlü bir yol olmakla birlikte bir “insan olma” yoludur. Yani sınırları içinde Yaratan'ı gönenme, edinme yoludur. Bu yolda insan Yaratan suretine dolayısı ile

Mesih'e dönüşme ve değişme yolundadır. Bu sadedir, nettir. Mesela “alçak gönüllü” olma bir fazilettir yeni dile göre bir erdemdir. Bu erdem ya da fazilet her ne ise dünyada en olmayacak kişilerde bile kendi yerel kelimeleriyle ifade edilmektedir. Yani bilinen bir kelimedir. “Eh herkesin bildiği bir konu zor olmasa gerektir. Hatta bu kavram üzerine öğretmeye bile gerek yoktur. Bize daha ağır kavramlar, daha girift yollar lazımdır ki, biz kendimizi bir şey olarak görelim ya da takdim edelim. Başkaları da bize vay be ne büyük bir insan desinler.” İşte, bazı ilahiyatçıların, bazı din tacirlerinin, bazı din adamlarının yanlış oldukları nokta budur.

Bakın bütün “Efendimiz'in buyruklarını çalıştığımız şu metinlere ve bu metinlerin temeli olan cümlelere, Kutsal Yazı parçalarına bir daha bakın.” Mesih İsa'nın bizden talebi yukarıda girift yani karmaşık, anlaşılmaz olarak ifade edilebilecek olan hiçbir tarif beklemediği esastır. Aksine tarif değil tamamen ruh, manevi değişim, iç değişimi, kendisine dönüşüm ve değişim, Ruh'un tamamen bizde işlemesine müsaade etmemiz beklentisi vardır. Bu beklenti derindir. Bu beklenti bizi Allah'la birleştiren yani “amaç nedir?” amaç İsa Mesih'in ilahiliğini her önüne gelene kanıtlama mücadelesi midir? Yoksa şahsın yani senin Mesih'te biçimlenmen midir? Elbette sana gelen ışık eğer hakiki ışık- sa evvela seni aydınlatacak sonra lafa değil senin hayatına göre bu ışık insanların istifadesine sunulacaktır. Ne ibadet biçimleri, ne kılık kıyafet, ne din adamlarının şaşaası, ne sokaklarda din tacirliği, ne kanıt kitapları bunların hiçbirisi hakiki bir iman ehlinin Mesih'i giyinmiş, Ruh'un saran ışığına bürünmüş ve Allah'ın kendisinde “sevgi ve ihsan olarak” hakikaten, tabiatından kaynaklı olarak yansıdığı şekliyle bir samimi insanın, insan gibi insanın etkisini verecek değildir. Hani bizde işleyen saran ışık Kutsal Ruh'tu? Hani bizlerin yüreklerini Mesih'e hazırlayan Kutsal Ruh'tu? “Eee ama biz de Müjdelemeliyiz, ama planlar yapmalıyız, programlar yapmalıyız” sözlerini duyuyorum. Güzel güzel olmasına da ya “kendimiz için ne yapıyoruz?” sorusu evvel gelmeli değil miydi?

Efendimiz'in Mesih'i yolu, Mesih talebeliği dünyada gelişen “dini” anlayışın çok fevkinde, çok üstünde bir “mana yoludur.” Bütün insanlığı kucaklayan, herkesin kültürüne, inancına, anlayışına, bakış açısına saygı ile Kainatın Efendisi'nin bütün yarattıklarına ve elbette ve evvela insana güzellikle bakan, hürmet eden, kucaklayan, merhamet eden bir yoldur. Bu yolda “Kutsal Yazılar'ın bir ucundan bir ucuna ayetleri birbirine karıştırarak kendi bilgeliğinde ve oluşturduğu mezhepsel anlayışlarda” bir diğer Mesih'e bakamı yerden yere vuran ve kendisine protokoller, makamlar, sırça köşkler inşa eden, ya da başka insanları inanç, kültür ve algılarından ötürü yerden yere vuran bir öğretiş, bir kurtariş Efendimiz İsa'nın uğruna “haça gittiği”, “günahlara, kişinin kendisinden başkasını düşünmeme bencilliğine” kurban olduğu yol değildir.

Bakın bu nedenle burada bu soru, hepimizin “bencilliğinin, günahlılığının” haykırışı olan bu soru her konumda aklımıza gelen sorudur: “En büyük kim?” “Göklerin Hükümrانlığında en büyük kim?” Yükseklerin aşağı çekildiği, manevi konumun yani Yaratan'ın kurtarişinin, Mesih'i düzeydeki kurtarişin, Ruh'un rehberliğinde yaşayışın aşağıya indirildiği kişinin tövbe ile, yani dönüşümle maddeden manaya döndüğü ve bunu her güne indirgemeye kalktığı durumda bile dikkat edin sorulan soru ve insanın “alma arzusunda kendi için alma içinde kendini hapsetmiş” insanın sorusu budur; “göklerin egemenliğinde en büyük kim?” Ve bu soru 21. asırda hala sorulan bir sorudur; “en büyük kilise, en büyük müjdeci, en büyük patrik, en büyük episkopos, papa, en büyük katedral, en büyük cemaat, en büyük mabet, en büyük insan, en büyük kim?”

TALEBENİN DÜNYASI

Eğer Mesih İsa ile birlikte yiyip içerken, yürürken doğa üstü üst düşünce ve izlenimlere tanık olurken bile eğer talebeler hala “madde ile mana” arasındaki o uçurum arasında Yaratan ipine

tutundukları halde “tarzanvari” bir hareketle bir yandan bir yana uçuyorlarsa ve “Petrus dahi” “ilahi ve insani” düşünce arasında gidip geliyorsa o zaman bugünün “Mesih’i izlediklerini söyleyenleri olarak hangi mezhepte, hangi makamda, hangi düzeyde olursak olalım” daha ne kadar kendimizi İsa Mesih’in yani Efendimiz’in buyruklarına göre “her gün bir daha, bir daha kontrol etmemiz” gerekiyor.

İlahiyat bakış açısına göre burada talebeler hala yeryüzünde bir krallık bekliyorlardı ve İsa Mesih’in hükümlerinin, krallığının gelişinde bu krallıkta, bu hükümlerinde kendilerine bir yer edinme hayali ve çabası içindeydiler. Yani bir yanda biraz mana diğer yanda biraz madde talebeleri talep ve öğrenme arasında da bir o yana bir bu yana sallayıp duruyordu.

Aslında Matta’nın bunu kaleme almasında elbette Efendimiz’in çok önemli bir noktaya temas ettiğini ve bu noktada da bize bir yol haritası verdiğini görebilmemiz harikadır. Çünkü esasında sadece bu noktaya bile bakılsa bütün Müjde’nin mesajı olan ve Mesih İsa’nın hayatıyla ortaya koyduğu bu mesajında “tövbe ve göklerin hükümlerliği” yani “dönüşüm ve değişim çağrısında” doruk noktasının ne olduğunu burada net olarak görebilmemiz mümkündür.

İsa Mesih’in daha önceki bölümlerde ifade ettiği ve “sevgi ve ihsanın” doruklarında olan kişinin “kendisini dostları uğruna fedası” ve “kurtarıcılığın en üst noktalarında” ölümünden bahsetmesi “talebeleri” bir anlık üzdüğü halde dikkat ederseniz özellikle “hükümlerlik” kavramında maddi bir “krallık” beklentisinde bir makam düşünmeye bile başlamışlardır. Yani aynen bizim gibi biraz maneviyat ve biraz Mesih İsa’da sunulan kurtuluşu, bağışlamayı, merhameti “sevgi ve ihsanı” algılama ve hemen sonra dünyanın kurduğu hatta “din ve maneviyat” adı altında bile oluşturduğu sistemlere tabi olmak ve bu sistemlerde mevki, makam düşünmeye başlamak. Ne kadar biz, ne kadar da insanın “benliğinin” aynı paralelde semptomlara tabi olması. İşte Efendimiz’in buyruklarıyla bizi maddeden manaya getirmeye çalışmasının nedeni budur. Ama bizi o Yaratan suretinin ifşa etmesi yani dışarı yansıtması gereken duruma taşımak ister- ken diğer taraftan da bizim dünya gerçeklerinden kopmadan ve diğer taraftan da insan üretimi dindarlığa sapmadan bu maneviyatı edinmemizi ve kendisini giyinmemizi istemektedir.

DOĞASI DEĞİŞEN SORU

Henüz hamlik, tamlik arasında sıkışıp kalan talebelerin maddeden manaya yolculuklarında her attıkları adım Efendimiz Mesih İsa’nın bir anlamda yürek dokunuşları ile adeta “transforma” yani “dönüşüm ve değişime” tabi olmuştur. Bu dönüşüm ve değişimde bu sorunun da nasibini aldığını görüyoruz. Talebelerin kaygısı “göklerin egemenliğinde” ne konumda olacakları gibi bir kaygıdır. Soruları da “bu son nokta için olan sorudur.”

Oysa İsa Mesih onların bu sorularını tamamen değiştirilmiş bir halde değerlendirmiş. Onlara bir anlamda “siz göklerin hükümlerliğinde hangi makamda olacağınızı değil, oraya layık olup olmayacağınızı düşünün, oraya girip giremeyeceğiniz konusunda kaygı çekin” diyerek, soruyu bambaşka bir hale getirmiş, diğer bir deyişle sorunun doğasını değiştirmiştir.

Esasında bu soru, bugün ve her gün bizim de sürekli sormamız gereken bir sorudur. Genelde dini çerçevede hep “Mesih İsa’yı kabul et kurtulursun, bağışlanırsın” gibi kalıp cümleler adeta pazar malı gibi sergilenmekte ve bir anlık baş ağrısı ilacı misali “Mesih’in yolu takdime” çalışılmaktadır. Oysa dikkat ederseniz buradaki sorunun doğasının değiştirilmesinde esasında Mesih’in nelere önem vermemiz gerektiğine dair çok büyük öğretileri vardır. Kurtarıcımız, Efendimiz Mesih İsa bize adeta şunu söylemektedir. “Sonsuz hayatta nerede olacağınızı değil, oraya gitmenin esas yolunun

nereden geçtiğini ve ne olmanız gerektiğini öğrenmeniz gerekir.” İnanç edinimdir. Edinim bilgi değil içsel devinimdir. Yani dönüşüm ve değişimdir. Tecrübeleriniz bir sonraki tecrübelerinize kapı açar. Ama tecrübeler bir takım “yeni çağ” dinleri tecrübeleri asla değildir. Mesela “alçak gönüllü olma ve sonuçları” ancak içinde sizin doğanız olduğunda “bunun ince esenliği ve bereketi sizi insan insan yapmaya” başlar ve dolayısıyla Mesihî kurtarıyla bütünleşen bu tecrübe ise sizi Ruh'un o nereden estiği, nereden geldiği belli olmayan ama mevcut esenliklerine, üst hazlara yani Yaratan'dan ve kurtarışından ve onla yaşamaktan sonsuza dek haz almaya ve O'nu yüceltmeye yönlendirecektir. İşte tecrübe ve inanç edinimi derken bu kelimelerin sağa sola algılanmaması esas olmalı ve esas ayakları yere basan, kainatla, ilimle, bilimle bütünleşen ama “mana yolunda” yani Efendimiz İsa Mesih'in bu eşsiz buyruklarıyla ve kurtarıyla yoğrulan bir yolda yürüme esası olmalıdır. Bu ışık olmak anlamındadır. Bu başkalarına da ışık olma anlamındadır. Ukala, din taciri ya da benzeri kendi değişmeksizin insanları değiştirme uleması olma asla değildir. Eğer İsa Mesih öyle olsaydı “haç” denilen bir kavramın dahi olması mümkün değildi. Ama günümüz Mesih'i yansıtan birçokları sadece bu mübarek isim ve isimlerle ne yazık ki, kendi belki maddede büyük ama manada küçük ve eninde sonunda hüsrana uğrayacak krallıklarını kurmuş ve idare etmeye çalışmakta ve insanlığa anlık faydaları görünmüş gibi olsa da esasında büyük bir ilizyonla sonuç olarak geneli itibarıyla büyük ve dönülmez manevi zararlara da yol açmaktadırlar.

DOĞASI DEĞİŞMESİ GEREKEN TALEBELER

Efendimiz'in burada sorunun doğasını değiştirmesi esasında soruyu soran zihniyetlerin ve yüreklerin değişmesine yol açma maksatlıdır. Yani daha önce de dediğimiz gibi Efendimiz'in buyruklarında hedef “kendi kurtarışında” öncelikle talebelerini ve sonra manevi manada Efendimiz'i izleyen ve kurtarışını gönenen bütün talebelerinin “dönüşüm ve değişimi” söz konusudur.

Bugün insanlar farklı dinleri değerlendirirken ve hatta din değiştirdikleri zaman şöyle bir soru sorarlar; “şimdi ne yapmam gerek?” esasında bu soru burada eğer Mesih talebesi olmak için soruluyorsa Efendimiz'in öğretileri doğrultusunda “ne yapmak gerek” diye bir soru yöneltirse cevabı “nefsini inkâr et” olacaktır. Çünkü esas Mesih'i yüreğe almak denilen nokta oradadır. Yani “sevgi ve ihsan” o noktadadır. Bunun için usul kitapları, prensipler, tanıklıklar esasında hep ikincil ve yerel, kültürel, insanı kategorizelerdir. Mesih'i yolu Yaratan yolunu ta Adem'den Mesih'e ve sonra sonsuzluğa, yol da “sıratı müstakim” yani “dosdoğru yol” yani “Allah yolu” yani “İsra(e doğru)-el (Allah) yolu” (asla burada İsrail bugünkü devlet ve millet anlamında değildir manevi manadadır) kısacası “mana yolu” tektir, değişmemiştir, birbirinden farklı dinlerin yolu değildir. Üstüne bazı insani uyarlamalar, dinler, mezhepler, kendi kendine var olmuş insani kurum ve kuruluşlar oturmuştur. Bu durumda kısacası “ne yapmam gerek” sorusunda “Mesihî cevap” bu “mana yolunun” “bu İbrahim yürüyüşünün” tek cevabı “al- çal” “nefsini bırak” “her şeyi kendinden üste al” çünkü “sen bir zerresin” sadece “kendini Yaratan misali sevgi ve ihsanla boşaltırsan” işte o an sen “Baba ve ben biriz” ilkesinde Yaratan'la bir manada bir olursun ve bu Mesih'le bütünleşip Ruh'ta yükseliş noktasıdır.

Kısacası İsa Mesih ta başından beri “talebelerinin bu dönüşüm ve değişime” tabi olmasına ve dolayısıyla “kendi- siyle dolmalarına” yol açma çabasıdır. Bir manada bu “alçalış prensibi –beni Sana döndür, döneyim”– Yer.31:18 kavramıdır. Çünkü kişinin esas Yaratan'ı bulması “kendisini tamamen boşaltması” kavramındadır. “Kendi için almasından vazgeçmesi” ve “vermek için Yaratan'dan bol bol alması” hakikaten Mesih'e bürünmesindedir. Bu noktada artık Mesih bendedir ve Ruh bende hakikaten işleyendir. O noktada “ben olan ben” artık yoktur “BEN O'lan

BEN” vardır. Bu hakiki “mana yoludur.” Bu hakiki “Mesih talebeliğidir.” Hakiki “yolun yolcusu” değildir. Ve “yola uyum” ve elbette “uyum talebesi” değildir.

YENİ DOĞAMIZ – ÇOCUK OLMA

Bu noktada Mesih İsa'nın örneği hepimizi özellikle “yükseklerde gezinenleri biraz ürkütecek bir örnektir.” Bir manada “Peki, alçalmak ne demektir?” tarzındaki bir soruya binaen verilen net ve herkesin edindiği ve hayatından çok iyi bildiği bir örnektir. Bu durum “çocuk olma halidir.” Yani burada çocuk derken kast edilen esasında “inanç edinimi” “Mesih'te biçimlenme” “kurtuluşu gönenmiş” bir imanlı olma halidir. Yani bu hal bir takım teolojik bilgileri bülbülleyip, ezbere dini dışa yansıtmak değil, bir yaşam halidir, bir yaşam düzeyidir. Bu düzeyde çocuklukta henüz kirlenmemiş bir dünyaya bakış saflığı vardır. Kötülükleri bile çabuk unutma, kızgınlıklardan biraz sonra vazgeçme, affetme, tolerans, merhamet gibi daha birçok vasıfların, dünyaya bakışta en olmayacak şeyleri bile olur gibi görmenin çok net, temiz, saf başlangıç noktaları vardır. Çocuk kendisini büyük göremez, çocuk hep başkalarını kendinden büyük görür ve ona göre itaat eder ve çocuk esasında hep öğrenir, hep sorar, hep arar ve daha neler neler... Tabii bu örnekte genel olarak çocukluğun olduğu esastır. Elbette kötü etki ve yetiştirme sonucu çocukta “benini fark etme yolunda” kendi için alma arzusunda yaratılmış olarak birçok kötü eğilime sahiptir. Ama bu örnekte genel anlamda o henüz birçok dünyeviliğin yüklenmediği çocuk saflığı örnek olarak verilmekte ve hatta bu saflığa zarar verecek olanların büyük bir hükmü üstlerine çektikleri konusunda uyarılmaktadır. Yani bu bölümde “çocukla” kast edilen bir çocuktan ziyade esas Mesih talebelerinin olması gereken “inanç edinin” düzeyleridir.

İşte bu nokta yani inanç ediniminde kendimizi Mesih'in kurtarışında ve öncülüğünde ve Ruh'un aydınlığında ve rehberliğinde O Yüceler Yücesi'ne doğru hareket ederken manevi manada olmamız gereken, erişmemiz gereken nokta “çocuk yüreği” noktasıdır. Bu “dönüşüm ve değişimde” esas arzu edilen doruk noktadır. Bu nokta bizi Mesih'in kurtarışını tam gönenmiş ve Ruh'un rehberliğini tam almış olma noktası olacaktır. Ve bir başka değişle mesele “göklerin hükümrانlığında” ne mevkide, hangi düzeyde, nerede ola- çağımız değil “göklerin hükümrانlığını” ne şekilde edineceğimizdir. İlginçtir böyle bir hükümrانlığı edindiğimiz nokta esasında dünyadır. Mesih'in kurtarışında o hayatı ile sunduğu ölüm ve diriliş ediniminde bizlerde nefse ölüm ve dirilişimizle “yüksekleri aşağıya çektiğimiz yer” burasıdır. Yani “sonsuz yaşam” “cenneti ala” zaten cennetin ve cehennemın büyük bir yansımasının mevcut bulunduğu şu dünya hayatımızdadır. Ve madem sıfır noktasına “beni” tanıyarak “BEN'i” yansıtmaya, ifşa etmeye buraya geldik. Yukarıda olan her şeyin küçük bir numunesi burada olarak ve bunun farkında olanların “Mesih'le ve Mesihî düzeye” eriştikleri yer burasıdır. Yukarıdan gelen yine buradan yukarıya yansıyacaktır. Ama bu inişin manevi manada yüreklerde de bir iniş gerçekleştirmesiyle yani “tam bir alçalışla” yeniden yükselişe yol açılmış olacaktır. İşin fiziği, işin doğası budur. O zaman “hakiki ve Mesihî manada alçak gönüllülük” “dibe vurma şartıdır.” “Dibe vurmak” “haça çakılmaktır.” Bunlar hep mecazi ifadelerle bu inanılmaz büyük ve muhteşem ma- nevi hakikati vurgulamak içindir. Yükseliş o noktadandır. Bu nedenle “hakiki Mesih'i alçalış” bir hakiki Mesih talebesi için “değişimin doruklarıdır.”

XVIII. ÖTEKİLERE HİZMET

(Matta 20:24-28)

Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun Matta 20:26

Kim büyük olmak istemez? Kim kendi beninin diğerlerinin üstünde yer almasını beklemez? Bu zaten koskocaman dünyayı paylaşamamamızda belirgin değil mi? Bu yaratılış anında “benliğin keşfi” ile vazifelendirilmiş olmamızdan kaynaklı değil mi? İşte bu durumdan ötürü sürekli olarak bir arayış içinde “benimizi bir yerlere yerleştirme çabası içinde” her günü bir günün üstüne ekleyerek devam edip duruyoruz. Ve ta ki Mesih İsa'nın kurtarışını yüreğimize indirgeyip Yaratan ışığının hazırladığı o yürekte “nefsin” haçlanışına ulaşana dek.

Bu durum da elbette oldukça zaman alan bir süreçtir. Çünkü kolay olana meyil bizi sürekli negatife yani kötü olana meylettirirken Mesihi bir düzeyin tam tersi yani “benim için almayı” reddetmek olduğu gerçeğinde olduğu sürekli bizi zorluyor. Zor olanı seçmek esasında Yaratan'ın “saran ışığını” içimize daha da almak anlamına geliyor.

ZITLIĞA ZIT OLMAK

Matta'nın anlatımına göre 18. bölümden beri talebelerin Mesih İsa ile bir düşünce, algı zorluğu yaşadıklarını görüyoruz. Çünkü talebelerin yetiştirildikleri aile, kültür ve dini çevrelerinde alıştıklarının dışında bir hayat tarzını “Yaratan'ı yansıtmaya, O'nunla form eşitliğinde verme” durumunda bir hayat tarzını algılama zorluğu çektiklerine tanık oluyoruz. Hatta kendi ailelerinin bile aynı zorluğu yaşadıklarına tanık oluyoruz.

Aslında bu doğal bir durumdur. Çünkü biz kainat üzerinde yaşarken bütün kainatın bize hizmet ettiğini pek de görmemiz mümkün değildir. Mesela kainatın havasını, suyunu kullanıyoruz.

Üzerimizdeki birçok organizma ve bakteriler esasında bize hizmet ediyorlar. Yani bütün yaşam unsurları adeta bizler için melekler olarak hizmet içinde oluyorlar. İşte bu inanılmaz faaliyetin yaşamın temeli olduğunu bir türlü fark edemiyoruz. Çünkü “benliğimiz” yani biz öncelikle “bize endeksli” yani verileni almayı öğrenme gayreti içinde büyüyoruz.

Dolayısı ile burada talebelerinde o dönemin bütün sosyal, kültürel, dini ve siyasi hayatın etkisinde kendi üstatlarının farklı olduğunu gözlemlediklerinde kendi iç çelişkilerini yaşamaya başlamaktadırlar.

Bu bizim için de geçerlidir. Belki birinci aşamada Mesih İsa'nın kurtarıcılığına koşmamız “büyük bir ihtimalle” kendi bencilliğimiz içindir. Yani “kendi üzerimize kurduğumuz” hayatımız içindeki yalnızlığımızın ve bir takım şeylerin ters gittiğini fark etmemiz ve esasında doğaya aykırılığımızdan ve dolayısı ile Yaratan'a aykırılığımızdan kaynaklı hep yanlışlarımızdan

usandığımızdan ötürü Mesih İsa'ya kaçıış bir yol gibi görürüz. İlk bakışta “niyet” oldukça iyidir ve sanki “günahlarımızdan kurtulma” esas temelimizdir ve dindar bakış açısında da bunu zikretmek Mesih'i bir hayata geçme gibidir. Ama durum esasında böyle değildir. Yani Efendimiz Mesih İsa'nın kurtarışında bizim tam değişimimiz, yepyeni hayata dönüşüm ve değişimimiz esası vardır. Yani burada bizim bir şeylerden kazanç sağlamamız esas mesele değildir. Esas mesele Yaratıcı'nın ışığının, varlığının, “sevgi ve ihsan Olan” o bütünlük vasıflarının Mesih olarak ve Ruh'unda bizden yansması esası vardır. Yani bu ister istemez bizim öncelikle “kendi benliğimizde” ayakta durabilme koşulunda “benliği” fark edip Yaratıcı “BEN'liğini” fark etme koşulunda “ötekilere” yani dışındakilere tama- men Yaratıcı vasfını yansıtabilmemdir.

Mesele mesleğinde irade sahibi, vicdan sahibi çok sa- mimi bir hekim esasında Yaratıcı'nın “sevgi ve ihsanını” acil durumda can çekişen bir diğer insan kardeşine “para, pul” kaygısı olmaksızın sunabilmektedir. İşte bu tamamen “kendi yüreğindeki ışığı yansıtmaya arzusunun”, karşılıksız aldığı karşılıksız verebilme potansiyelinin kendiliğinden ve belli bir doğallık içinde karşıya yansmasıdır.

Bu madde dünyası içindeki insanın tersi bir yaklaşım- dır. Yaratıcı'a zıt olan “benlikteki” insanın bunu algılaması oldukça zordur. Çünkü insan ilk yaratılışı itibari ile evet bedensel anlamda tam doğaya uyumla dünyaya gelir ama kendisinin farkındalığı için Yaratıcı'a zıttır. Yani Yaratıcı “sevgi ve ihsanı” karşılıksız sunan, yaratılan olarak insan ise bunu sürekli kendi benliği için alandır. Mesih İsa'nın kurtarışında bu durum açık bir biçimde “kalp noktası” açık olanlara gösterilmektedir. Bu zıt oluş haline zıt olmanın esas doğru olmak olduğu verilmek ve esasın bu olduğu gösterilmek istenmektedir.

UYUMA UYUM ZORLUĞU

Burada talebelerin kafasını karıştıran bu madde içinde “mana yolunu” anlama zorluğudur. Çünkü alışılmışı terk ve yeni duruma alışma oldukça zordur. Ve bu zorluk alışılmışla olması gereken arasında keskin geçişlerin olmasını zorlaştı- rır yani uyum zorluğunda iniş ve çıkışlar, gidiş ve gelişler vardır. Daha önceki derslerimizde bunu Petrus'un Efendimiz'le olan diyaloglarında açıkça görmüştük. Havarî Petrus samimi bir talebe olarak Mesih İsa'nın kimliği üzerine verdiği tanıklığında Efendimiz'in takdirini kazanmıştı yani Yaratıcı'dan olan görüşü söylediğinde Efendimiz tarafından tasdik ve takdir edilmişti, oysa Efendimiz ölmesi gerekliliğini beyan ettiğinde ise yani bir önceki takdir sözlerinin hemen akabinde insani görüşünden ötürü azarlanmıştı. Bu uyum zorluğunun güzel bir göstergesidir. Bir halden bir hale geçiştir. Madde mana arasında sıkışmadır. Bu “manevi manada, ruhani seviyede gidiş-geliş, iniş-çıkış halidir.” Ve her “gidiş-geliş” ve “iniş-çıkış” halinde de Mesih İsa'nın Mesih'i düzeye çeken o üst ışığı aşağıya çeken çok net öğretişlerini görmek mümkündür.

Bu durum bizim günlük hayatında samimi birer Mesih talebesi olarak, kurtuluşu gönenmiş olduğunu söyleyenler olarak hep yaşadığımız bir durumdur. Oysa Efendimiz bu zorlukların olacağını hep örneklemiş ve Yaratıcı'a bakmaya devamın önemini vurgulayıp durmuş ve her şeyden önemlisi ne kadar iniş çıkış yaşarsak da kendisi gibi “karşılıksız vermeye” devam etmemiz gerektiği üzerinde durarak “kendisini uğrumuza feda etmiştir.”

Bu Mesih'i hayatın esasıdır. O zaman burada da insani bütün beklentiler üzerinde tek beklentinin de Mesih'in “varlığında” yaşaması olduğu yani aynı “feda” durumunu devam ettirmesi halidir.

Efendimiz'e “sonsuz yaşam için ne iyilik yapmalıyım?” şeklinde soru sorana –Matta 19– Efendimiz'in cevabı ilginçtir “iyi olan yalnız biri var, O'nun buyruklarını yap.” Bu cevapta Yaratan'a bakmak, Yaratan'la uyum içinde olma ve Yaratan'ı edinme gibi büyük bir yön veriş vardır. Yani sonsuz yaşam ve iyi bağlamında bütün kainatın bütünlüğünün yegane nedeni olan Yüce Yaratan'ı edinme, O'nun vasıflarına bürünme “sevgi ve ihsan olma” dolayısı ile O'nun suretinde O'nun gibi veren olma ve o noktada da Mesih'inde kurtulma esası devreye girmektedir. Çünkü Mesih İsa “karşılıksız sevgi ve ihsanı” insan bedeninde takdim eden olarak biçimlenilmesi gereken önder, peygamber, kurtarıcıdır. Yaratan'ın suretini kamil yansıtmada “Diri Olan'ın (en yakın olma hasebiyle) Oğlu'dur.” Bu bir Yaratan'a yürüyenlere de sunulan en üst makamdır. Yaratan (mecazen) tahtının sağıdır. Yani burada sağ iyi olanı, pozitif simgeler ve öyledir. Ve genç adama söylenen eğer eksiksiz olmak istiyorsan git, varını yoğunu sat, parasını yoksullara ver, böylece göklerde hazinen olur. Sonra gel, beni izle-Matta 19:21 sözleridir.

Bu sözler hizmetin hakiki hayat hizmetinin hakikaten “sevgi ve ihsanın” yani Yaratan vasıflarının bizden yansıtılmasının üzerimizdeki birçok yüklerle ya da öncelik verdiklerimizle olamayacağı öğretilmek istenilmektedir. Bu zengin gencin üzülerek gitmesinin esası bu tamamen kendini boşaltma hadisesini algılayamamasında, ya da alıştığı yaşam tarzının böyle bir hayata yani esasa uyuma olan uyum zorluğundandır. Bu örnekle Matta bize “Mesih'i olmanın esasını, Efendimiz'in kurtuluşunun gerçek manada ne anlama geldiğini göstermektedir.” Bu esas Yaratan'la aynı paralelde bir yürüyüş yoluna girmek demektir, bu esas anlamda “Ruh'ta ve gerçekte tapınan” olmak “doğrulardan” sayılmak demektir. Bu madde içinde hakiki manada “mana yoluna” uyum demektir. Bu Yaratan yoluna yürüme demektir. Ama bir dine girmek, bir takım uygulamaları, olmazsa olmazları yerine getirmek esasında kolaydır.

İnsanlardan beklenen dini formatları bir bülbül gibi tekrarlamaları kolaydır. Ama o insanları, o dindarları, evlerinde, mutfaklarında, sokaklarında, cinsel hayatlarında, para kullanımlarında, nefretlerinde, dedikodularında, kıskançlıklarında, bencilliklerinde, kendini beğenmişliklerinde, hep en çoğu isteyen arsızlıklarında ve hırslarında dönüştürmek ve değiştirmek zordur. Bu nedenle Mesih İsa'yı bir din değil bir hayat, bir uyum prensibi, bir uyum prensi, hakiki kurtarıcı, hayatın prensi olarak alıp bunu bir iman ikrarı değil “inanç edinimi” yapmak ve saran ışık Allah Ruh'unun aydınlatıcılığını da bir an olsun bırakmamak esastır. Bütün bunlara ışık tutan “manevi aydınlanmışların” yaşam edinimleri, deneyimleri de “Kutsal Yazılar'dan” bize sürekli konuşmalıdır.

DEĞİŞMEYEN SÖYLEM

Bakın bu hep yanlış anlaşılan bir noktadır. Bütüne bakıldığında “zenginlik, mal sahibi olmak, hiç güzel yerlere gitmemek, eğlenmemek, yememek içmemek gibi” bir öğreti verildiği düşünülmemelidir. Ne yapılırsa yapılsın bizi mala, maddeye, benliğe bağlayan her şey Yaratan'ın sureti yani esas insan-ı kamil olmamızı engelleyecektir mahiyetinde bir öğreti söz konusudur. Yani eğer “Efendimiz Mesih'i” izleyerek, kurtuluşunu gönenmiş bir yaşam sürdürdüğümüzü ve Ruh'un rehberliğinde yaşadığımızı iddia ediyorsak bunun gerçekten çok samimi bir “gönül ehli” olduğumuz anlamına gelmesi gerektiği burada beyan edilmektedir. Yani aynı Yunus Emre'nin dediği gibi “dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek, derviş gönülsüz gerek, sen derviş olamazsın.” Yani bu kadara kadar insanın kendisi ile barışık olduğu, zengin dahi olsa kazancının kaybından, eksilmesinden ya da ziyade olmasından huzuru kaçmaksızın bir yaşam sürdüğü ve sürekli ayakları yere basan aklı başında bir biçimde ama hiç karşılık beklemeksizin “sevgi ve ihsanını” insanlığa sunan birisi olduğu bir iman hayatı gösterilmeye, öğretilmeye çalışılmaktadır.

Biz maalesef çoğu zaman “iman ilkeleri” üzerinde durup inancın savunma temelleri üzerinde bir yaşamı tercih eder dururuz ve bunu da başkalarına aktarmaya çalışırız. Ama hiç oturupta Mesih İsa'nın haçtaki ölüm ve diriliş örneklemeşi üzerinde bunu hakikaten edinerek bir yaşam sürmemiz için neler yapmamız gerektiği üzerindeki öğretişlerini pek algılamak için üzerinde düşünmeye ve hayatlarımıza edinmeye meyil göstermeyiz. Çünkü bu işin zor tarafıdır. Benden geçme tarafıdır. Ve hatta aynı talebelerin yaptığı gibi ne çıkarımız var diye de düşünürüz.

Dediğimiz gibi Matta 18-20 bölümleri arasında Matta dikkatimizi bu ikircikli fikirlere çekip durmaktadır. Yani talebeler bu bölümün içinde “göklerin hükümranlığında kimin en büyük olduğunu” merak edip sormuşlardır. Ve Efendimiz'e gelen zengin gençte bir anlamda “sonsuz yaşamı alabilmek için ne tür bir iyilik yapabileceğini” sorarak yine bu ikilemi yani içinde bulunduğu madde-mana çelişmesini gündeme getirmiştir. Daha sonra da bir anne çocuklarına bir yolla bir ayrıcalık tanınmasını istemişti. Bütün bunlar durumu net olarak göstermektedir. Efendimiz'in kurtuluş hayatı, sonsuzluk yolu, Yaratan'a yürüme, O'nunla Mesih'inde ve Ruh'unda bütünleşme yolu ancak “kişinin kendi çıkarı için almasını durdurması ve doğal olarak bir yaşam gereği ken- disine karşılıksız sunulanı sevgi ve ihsanla, aynı Yaratan'ı gibi ve Efendimiz Mesih İsa ve Yaratan'ın Ruh'u gibi, bütün kainat sistemi gibi vermeden” geçmektedir.

Bütün Kutsal Yazılar'ın temelinde ve Efendimiz Mesih'in kurtuluşunda bize sunulan hep bu tablodur. Bu sürekli tekrarlanmaktadır. Çünkü “Adem düzeyinde başlayan ruhsal tekamül serüvenimizin Mesih'i düzeye ulaşması” oldukça bizim “benliğimize” zıt, tezat bir durumdur. Ancak “yukarıdan verilenin aşağıdan karşılanması ve gayreti” ile “Baba ve Ben biriz” noktasına ulaşması mümkün olacaktır. Sonsuz hayat işte Mesih'te biçimlenmiş bu konumda Ruh'un saran ışığı ile Yaratan'la bütünleşmedir.

Bu bölümde “iman değil inanç edinimi” manevi manada “çocuk” olma kavramı ile bunun için bağdaştırılmaktadır. Çünkü normal olarak çocuk kendi o algı, anlayış, düşünce, his ve kısacası hayat ediniminde samimidir, doğaldır. Hep büyüklerine samimiyetle bağımlıdır.

O zaman “en büyük kim?”, “sonsuz yaşamı edinmek için en büyük iyilik ne?” ya da “Mesih'le birlikte olmak için ayrıcalık yolu ne?” şeklindeki bütün sorulara tek cevap “ötekine hizmet” şeklinde bir cevaptır.

ZOR OKUL

Saran ışığın aydınlattığı yüreğe Mesih'in hakimiyeti zor bir okulu da beraberinde getirmektedir. Dikkat ederseniz talebeler adeta manevi manada ilkokul çocukları gibidirler. Daha önce “göklerin hükümranlığında en büyük kim” şeklindeki soruya aldıkları cevapta “çocuk” gibi olmaları gerektiği kendilerine söylenmişti. Belki o an için bu durumu anlamışlardı. Ama bu öğretişten biraz sonra Mesih İsa'ya dua için getirilmek istenilen çocuklara mani olmaya kalktılar. Çünkü Mesih İsa ve öğretişleri ciddi şeyler olmalıydı. Yalnız büyüklerle meşgul olmalıydılar. Ve ilginçtir bu noktada talebeler yine azarlandılar.

Günümüzde birçok önderlerin birçok konu ile meşgul olmaları, üst protokol konularına vakit ayırmaları ya da çok ilahiyat çalışmalarına vakit ayırmaları bazen onları büyük bir samimiyetle Yüce Yaratan için ve Mesih'inin merhameti için, Ruh'unun rehberliği için gelenlere yüz vermemeleri gibi bir yaklaşıma meyletmelerine neden olmuştur. Ne yazık ki, bu artık dünyanın birçok yerinde “müjdeciliği” ve hatta “Mesihi hizmeti” bile bir iş mantığı ile yapma konumuna getirmiştir. Çünkü globalleşmede inançlar arasında yarış, hatta dini kurumlar, hizmet grupları

arasında bir yarış söz konusudur. Oysa Efendimiz'in kaygısı öncelikle Mesih'i yüreğine alanın kendi hayatıdır. Dönüşüm ve değişimdir. Önce o kişinin ıslahı ve o kişinin ıslahının çevreyi ıslah edişidir. Bu durum ve bir de madde-mana içindeki uyumsuzluklar elbette kelimeleri bile farklı algılarla değerlendirmeye bizi itmektedir.

Algı problemi ve “yeni yaşama, Mesih'i bir düzeyde ya-şamaya uyum zorluğu” bu üç bölümde anlatılanlara bakıldığında talebelerin kendi içlerinde, düşüncelerinde, algılarında ne denli bocaladıklarını bize göstermektedir. Çünkü yine bu bölümler içinde bu talebelerden ikisinin bu kez adeta bir çocuk gibi annelerini Üstatlarına gönderdiklerini görürüz. Sanki ilkökul çocukları annelerinin muhakkak öğretmenleriyle konuşması için yalvarmışlar ve öğretmenlerinin kendilerine bir ayrıcalık yapmasını istemişlerdir. Bu gerçekten bazen bizlerin bir talebe, Mesih İsa'da kurtuluşu gönenmek gibi bir ayrıcalıkta bile ne denli farklı algılara meylettiğimizi göstermektedir.

Bakın, burada anlatılanlarda daha da ötesi vardır. Mesela, Yakup'la Yuhanna'nın annelerini göndermelerine diğer talebeler büyük tepki göstermişler, yani kızmışlardır. Bu da bir başka durumu daha göstermektedir. Yani sadece Yakup ve Yuhanna değil diğer talebeler de ayrıcalık istemektedirler. Kısacası o kadar zaman ve o kadar görsel olarak eğitim almalarına ve Efendimiz'le birlikte bir yaşamı paylaşmalarına rağmen talebeler hala madde ve mana arasında kendi eski yaşamlarının etkisinde yeni yaşamlarıyla uyum zorluğunda gidip gelip durmaktadırlar.

İşte bu nedenle “öyleyse kim kurtulabilir” şeklindeki soruya Efendimiz'in cevabı “insanlar için bu imkansız, ama Yaratan için her şey mümkündür” –Matta 19:25-26 demektir. Bu çok önemli bir noktadır. Evet, görünüşte Mesih'in kurtuluş mesajı “iman et, ıkrar et kurtul” tarzında küçük ve bilinen formüllere bağlanmak istenmektedir. Ama “dönüşüm ve değişim” ve “yepyeni bir yaşam” ancak “yukarıdan verildikçe mümkün olandır.” İşte talebelerin bocalamalarında bize öğretilmek istenilenler hep bunlardır.

ÖYLEYSE ÖTEKİNE HİZMET

Efendimiz çok net bir öğretişle ve kendi hayatıyla, haç ölümü ve dirilişi ile ve sonsuzluğa çok manevi bir “nefs inkârı ve haçı yüklenme” formülü takdimiyle bize esas anlatmıştır. Şimdi bu sözlere bakıldığında herhangi bir açıklamaya ihtiyaç kalmaksızın her asra hitap eden eşsiz bir “yeni hayat prensibi” yeni hayat yol haritası olduğunu görmek mümkündür.

Şöyle buyurmaktadır Efendimiz: Bilirsiniz ki, milletlerin önderleri onlara hükümler kesilir, ileri gelenleri de ağırlıklarını hissettirirler. Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen ötekilerin kulu olsun. Nitekim insanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi-Matta 20:25- 28

HİZMET YOL HARİTASI

1. Dünyada büyük olmak güç demektir.
2. Mesih talebesi güç kullanmaz
3. Büyük olmak ötekine hizmettir.
4. Birinci olmak ötekine hizmettir.

5. Mesih talebesi kendisine hizmeti beklemes Mesih talebesi sadece hizmet eder.
6. Mesih talebesi kendisini hiçleyendir.

XIX. EDİNİMSİZ UYGULAMA

(Matta 21:18-22)

Kuşku duymazsanız... Şu dağa kalk denize atıl dersiniz, dediğiniz olacaktır. Matta 21:18

Kadim Yazılar'a baktığımız zaman bu yazıların içinde özellikle İsrail için yani daha manası itibarıyla “Yaratan'a yürüyen” halk hep “incir ağacı” veya “asma” ile tanımlanmak istenmiştir. Çünkü hem asma hem incir ağacı aynı zamanda bölgede iyi tanınan tarım ürünleridir. Dolayısı asma ve incir ağacının doğal gelişimine, yetiştirilmesine de sürekli tanık olan insanlardır. Burada Efendimiz İsa Mesih bu iki ağacı kullanarak esasında Yaratan'a yürüyenlere, öncelikle kendi dönemindeki mana yolunun yolcularına ve aynı zamanda günümüz mana yolcularına önemli öğretilerde bulunmak istemektedir.

Mesih düzeyi yani “kurtla kuzunun” bir arada olabileceği söylenen o piramidin en üst noktası hiç kuşkusuz Yaratan sureti dediğimiz insanların tam anlamı ile Yaratan vasıflarını yansıttığı o en üst noktadır. Bu noktayı kendi yaşamı ile bizlere çok net ve sade ama bir o kadar da “alma arzusu” üzerindeki yaşamlara ters ve zıt gelebilecek bir şekilde tarif eden ve bu yola, bu kurtuluş yoluna kendisini koyup “Kadim Antlaşma'nın” esas tamamlanışını sunan hiç kuşkusuz Efendimiz Mesih İsa'dır. Bu manada insan yaratılış aleminin “konuşan düzeyinde” olması hasebiyle “kralı” olduğuna göre, bu krallık mertebesinde manevi manada Yaratan'a yürüyüşle Yaratan'ı edinme ve O'nunla form eşitliğinde olması gereken insan-ı kamil düzeyine taşınmasında kurtuluş noktasının sunumunda da krallık mertebesinde yani manevi manada krallık mertebesinde duran da Efendimiz Mesih'tir.

O zaman krallık yani kişinin hakikaten Yaratan'ın suretinde Yaratan'a tabi olması mertebesinde Mesih'le bütünleşmesi esas olduğu gibi bu esasta kişiden Yaratan'ın ifşası da yani fişkırması, yansması da hiç kuşkusuz kişinin yansıttığı değeri kendi üzerinde taşıyabileceği ve hatta bu taşımayı gerçekleştirebileceği o değerinde bir kap olabilmesi esastır.

Yani bu Efendimiz'in “ışık ile ıslah mücadelesi” döneminde ifade ettiği gibi mabedin pak olması yani her tür menfinin işgalinden kurtarılması ve sadelik ve duruluk içinde Yaratan'ın suretini tam ifşa edebilecek bir düzeye hazır olması esastır. Ve hakikaten kişi “acılar yolunda” yani “yalnız kendi çıkarı için alma mücadelesi içindeki düşmüşlüğü” esas olunması gereken noktanın Yaratan'ın sureti dediğimiz o insan gibi insan olma noktası Mesih düzeyini göremezse ve mabedini yani madde içindeki varlığını Yaratan'ın saran ışığının kendisinden ifşası için pak kılmazsa o vakit “acılar yolundaki” meyveleri de esas insanın vermesi gereken meyveler olmayacaktır. Bu meyveler sadece meyve görüntüsün- deki kainatın menfi değerleri olarak ortada kalacaktır.

RUHSAL BİR AKSİYON

Luka 13. bölümde de yine “incir ağacı” bir öğretiş un- suru için seçilmiştir. Burada üç yıldır meyve vermeyen bir ağacın kesilme talebi söz konusudur. Yani eğer bir sonuç yoksa o zaman sonuçsuzluk Yaratan kaynağından uzaklık anlamındadır. Çünkü bütün kainat sisteminde Yaratan düşünce, Yaratan işlevi ile sınırsızlığı sınırlılık içersinde işletmekte ve inanılmaz bir düzen içinde bir sonuç gözler önüne serilmektedir. Yani Yaratan kainatın bütünü içinde belli bir sabitlik görünümünü yani bütünlük sabitliğini elinde tutmuş olmasına rağmen aynı zamanda sürekli işler ve ürün verir bir hareketlilik bütünüdür. Yaratan bir manada tek bir cümle ifadesiyle “sevgi ve ihsan” vasfıdır. Yani adanmışlık, koruma ve bütünlük gibi kavramları ifade eden karşılıksız sevgi ve ihsan O'nun varlığının en temel vasfıdır. O zaman eğer buradaki misalde olduğu gibi “incir ağacı” yani “Yaratan'a yürüyen” kişi ürün vermiyorsa o zaman “acılar yoluna” yani “kendi çıkar dünyasına ve madde dünyasına” teslimiyeti bir manada sistem işleyişi nedeniyle şart olmaktadır. Oysa Luka 13'deki ifadede hemen bir merhamet eli de devrede çalışmaktadır ve şöyle bir ifade ile bu “acılar yoluna” teslimi yani kesilmeye karşı gelinmektedir: “Bir yıl daha bırak, bu arada ben çevresini kazıp gübreleyeyim.” İşte bu ifadelerde alttan çalışma ile yukarıdan verilmiş arasındaki bağ bir kez daha irdelenmektedir. “Neden toprağın besinini boş yere tüketsin?” Evet, ürün vermeyen, yani manevi manada cansız düzeydeki kişi neden Yaratan'ın sureti olma yolculuğu için yaratılmış olmasına karşın bu “sevgi ve ihsan için arzuyu yani toprağı” boş yere yani “sadece kendi çıkarı için kullansın.” O zaman “cansızlığa” o zaman “acılara” o zaman “kendi kafasının dikine” yürümeye teslim edilsin.

Burada daha önce de ifade ettiğimiz gibi esasında “incir ağacı” ile ruhsal bir aksiyon gözler önüne serilmek istenilmektedir. İman esasında yüreğin inanması, kabul etmesi, kuşku duymaması gibi, birçok hissi bir arada hisseden bir kavramdır. Ama esasında merhamet, sevgi ve benzeri birçok his kişinin hakikaten bu gibi hisleri hayatında tecrübe etmesi ve deneyimlemesi ile bir esas kazanmaktadır. Bu edindir. Oysa iman günümüz anlayışında birilerinin söylediği, birilerinin öğrettiği, sorgusuz sualsiz böyledir dediği kavramlara yürek yerine bir manada kafa tasdiki ile kabul demek anlamındadır. Bu yanlıştır. Bu ürün vermemenin temelinde kişinin esas algılanması gereken “mantık üstü iman dediğimiz” yani mantığın değil hakikaten hayatın tecrübesi ile sabitlenmiş bir imana sahip olunmaması yatmaktadır. Ürün yoktur çünkü ağacın bedeni içinde hakikaten işleyen ve toprak- tan beslenen can suyu yoktur. İman sadece belli ezberlenmiş ilahiyat kalıpları, boş ve hoş kahramanlık öyküleridir. İman sadece bir topluluk psikolojisidir. Ve sadece psikolojik bir tatmin aracıdır ve dolayısı ile böyle bir iman ürün vermemektedir.

EDİNİMSİZ UYGULAMA

Böylesine önemli bir durumun aktarımı için madem ki incir ağacı bir misal olarak seçilmiştir. O zaman bu misale biraz daha yakın bakmak gerekmektedir. Her şeyden önce bu ağacın seçilmesindeki birincil durum incir ağacının yakinen bilinen bir ağaç olması durumudur. Bu nedenle İsrail dediğimiz Yaratan'a yürüyen insanlar için güzel bir sembol oluşturmaktadır. Yaratan'a yürüyen insanlar da esasında halk içinde gözlenilebilen insanlardır. Her ne kadar zahiri ve dindarlık tarafı ile hakiki Yaratan'a yürüyen kişiler birbirine karıştırılırsalar da dindarlar, oldukça dini tutuculuk içinde olan insanlar her ne kadar ortalıkta ayırt edilebiliyorlarsa da bir nebze de olsa hakiki manada Yaratan'ı arayan, O'na yönelen ve özellikle Mesih'i düzey yolcuları da tanınabilen insanlardır.

Aynı zamanda incir ağacı yapraklanmadan önce yeşil incirler veren bir ağaçtır. Yani meyvesi varlığı ile birlikte tanımlı olan bir ağaçtır. Bu meyvelerden sonra yapraklarını görmek mümkündür. Bu da şuna tekabül etmektedir. Dünyada birçok inanç sahibi insanlar ne yazık ki, manevi manada

meyveler sunmak yerine sadece ve öncelikle yapraklarını yani “bir şey olduklarını, –mış gibi görünmeyi” tercih etmektedirler. Bu da esas manada Mesih'i düzeye yükselişin, hakiki manada Yaratan'dan gelip, kendi benliğini algıladıktan sonra benliği üzerinde yegane kaynağına dönüş yolculuğuna çıkmanın sonucu ürün verememe anlamındadır. Bu ürünler insan gibi insan olmanın kişinin muhteşem manevi “sevgi ve ihsanının” hem kendisini, hem çevresini, hem ülkesini, hem dünyayı muhteşem bir süratle ve güzellikle ıslahı manasındadır. Yani kurt ile kuzunun bir arada oturma- bildiği bir dünyanın ütopyaдан çıkıp hakikaten var olması anlamındadır.

Fakat ne yazık ki, dindarlık düzeyinin bir türlü algıla- yamadığı hakiki manada gönlün Yaratan vasfını edinimi manasındaki iman edinilememesi Yaratan'a yürüyen kişileri yeniden ve yeniden “benlik düzeyine”, “firavun diyarına”, “Adem düzeyine” ve elbette önce hayvan, sonra bitki ve en sonda da cansız düzeyine iteleyip durmaktadır.

Yapraklar görülmektedir. Kişi elleriyle kollarıyla bir şeyler yapmaktadır. Dili ile, bir takım ibadetlere katılmakla kendisini manevi manada bir yerlere yönelmiş, bir yerlere gidiyormuş gibi gösterme gayreti içindedir. Ama Efendimiz'in buradaki ifadesi ile kişi sadece kendisini aldatmaktadır. Böyle bir kişiye biraz daha “aşağıdan gayreti için, çabalaması için” bir süre verilecektir. Ama eğer kaosa hakiki ıslah gelmiyorsa, saran ışık kişiyi “kendi benliği içindeki vaziyetini” aydınlatmıyorsa kişi eninde sonunda “çok yakından tanıdığı acılar yoluna” yani kendi “benliğine” mahkum edilmiş olacaktır.

Yukarıda yeşil meyve gözükmeksizin yaprakların ortaya çıkması yani incir ağacının esas olması gerektiği gibi doğasının zıttına bir tekamül göstermesi insanların manevi hayatları için ikiye bölünmüş yaklaşımlarını tarif etmektedir. Ne yazık ki, özellikle Yaratan'a yürüyüş çöl deneyiminde olduğu gibi daima iki nesil üretmektedir. Birisi dönüşünde tükenen, bir diğeri ise tamliğe eren nesildir. Bu da başaklar arasında delicelerin olması gibi her daim ne yazık ki, manevi hayatta da ikiye bölünmüş baskın olacaktır.

Kısacası yüreğin ışığı bir yolla dışa yansımaktadır. O zaman bu noktadan baktığımızda eğer iman edinim değil sadece gelenek ve görenek alışkanlıkları içinde bir takım bilgilenmelerin sonucu ise elbette esas unutulacaktır. Yani hakiki manada bir mana uygulaması yoksa teorisinin de kalıcılığı kuşkuludur.

Bu konuda Babil sürgününden bir gün öncesine atfedilen şu yazılar durumun o gün de ve elbette bugün de vaha- metini çok net bir biçimde ifade etmektedir:

Sen, ey insanoğlu, halkın duvar diplerinde, evlerin kapıları önünde senin hakkında konuşuyor. Birbirlerine “Haydi, gidip RAB'den gelen sözün ne olduğunu duyalım” diyorlar. Halk her zamanki gibi sana geliyor. Benim halkım olarak önünde oturuyor, sözlerini dinliyor, ama dediklerini yapmıyorlar. Ağzlarıyla istekli olduklarını açıklıyorlar, ama yürekleri haksız kazanç peşinde. Sen onlar için güzel sesle sevgi ezgileri okuyan, iyi çalgı çalan biri gibisin. Sözlerini dinliyor, ama dediklerini yapmıyorlar- Hezekiel 33:30-32

Bir başka ifadeyle imanı yani hakikaten “kişinin mana anlamında nereden gelip nereye gittiğini bilememesi, Yaratan'ın sevgi ve ihsan vasfını kendi varlığında hissedememesi” ve aynı zamanda kendi varlığını Yaratan'ın bir parçası olarak Mesih'in kurtuluşunda ve Ruh'un saran ışığında algılayamaması sonuçsuzluktur. Sonuçsuzluk manevi yitiriş demektir. Manevi yitiriş kişinin kendini maddeyle kısıtlamasıdır. Maddeye teslim etmesi ve maddeyle yitip gitmesidir. Bu gerçek helak oluşturmaktadır.

ACILAR YOLUNA DÖNÜŞ

Belli başlı tanınmış üniversitelerin kendilerince bir düzeyleri, bir standartları vardır. Dünyadaki birçok üst kuruluşlar, sistemler içinde durum aynıdır, hatta dini düzeylerde dahi beklenen belli başlı standart ve düzeyler vardır. Ya esas anlamda Yaratan suretinde olmak için standart nedir? Düzey nedir? Bu Efendimiz'in öğreti ve yaşamında insani algıların anlayabileceği bir biçimde “sevgi ve ihsan” düzeyinin ölüme gidene dek olan “vermenin” üst standartları şeklinde bize sunulmuştur. O zaman bu standartlar ve düzey yani “sevgi ve ihsan” düzeyinde kişinin manevi manada benine ölmesi ve dirilmesi olarak Mesih'te karşımızdadır. Bu yol bizim için “ben değil, sen yoludur.” Çok zorludur. Beni öldürmek ve Sana dirilmek zordur. Ama işte bu neden- le bu yol Mesih yoludur. Ruh'un saran ışığı olmaksızın çıkı- lamayacak bir yoldur. Ne yazık ki, tarih içinde bu yol diğer birçok inancın da etkisiyle oldukça farklı din ve mezheplerin içinde bir manada yeniden “benliğindeki insana benzetilmiş” bir din olmuştur. Hem de Efendimiz Mesih'in hiç dinden bahsetmemiş olmasına rağmen.

Bu durumda dini düzeyler Yaratan'a bizi yönlendiren, soru sorduran düzeyler olarak elbette yararsız düzeyler değillerdir ama çoğu zaman çoğumuz bu düzeylerde birden bire madde anlayışı içindeki dindarlığımızda gelenek ve göreneklere ve törenlere takılır kalırız. Ve bu takılmamız bizi doğal olarak mana tekamülümüzden Mesih'in yükseliş düzeylerinde Yaratan'a Ruh'un rehberliğinde yükselişimizden ve dolayısı ile “sevgi ve ihsan Olan'ın” bizden ifşasından fersah fersah uzaklaşırız. Yani bir düzeyde takılıp kalmamız bizi meyvesiz kılar ve o an buradaki ifadelerle ve Efendimiz'in öğretisi ile uyardığı gibi tehlike çanları bizim için çalmaya başlar. Çünkü birden bire kendimizi “maddesel algılar düzeyinde manayı değerlendirmeye hapsederiz” ve bunu fark edemeyiz bile.

Ve dahi Yaratan'a paralel olmak dediğimiz yani O'nun vasıflarını edinme yolunda bize yol göstermeyen, yön çizmeyen hiçbir mezhep, öğreti, inanç, din elbette “acılar yolunda” yürüten insanı yani bizleri “mana yoluna” yani insan-ı kamil yoluna taşıyacak ve Mesih düzeyine ulaştıracak yollar değildir. Bizi o yollardaymış hissine elbette kaptıracaktır. Esasa benzer taklidi bir hisle taklidi bir iman yaşa- mamıza elbette yol açan bir takım gelenek ve görenek ve törenler inancı olacaktır ama esasında esasa bizi taşıyacak tatbiki ve hakiki iman sadece sözde kalmış olacaktır. Çünkü tatbiki ve hakiki imanda kişinin doğal iç edinimi, inancı, yani Yaratan vasıflarının kişiden doğal insan tavırları olarak dışarıya aksetmesi söz konusudur. Bu ruhta ve gerçekte tapınmanın da esasıdır. İnanç edinimse kalıcıdır, kalır ve hayat olur. İnanç edinim değilse oyalayıcıdır, kalıcı değildir ve edinimsiz uygulama kendi kendini yargılar ve üzerine yargıyı çeker.

MANA YOLUNA DEVAM

Mana yolu “sevgi ve ihsanda” edinim yoludur. Edinim anlık değil her günlük bir tekamül sürecidir. Tabiatın doğal ortamındaki bir bebeğin cenin halinden ölene kadar olan tekamülü gibi ruhun da tekamülü başlangıç ve sonu olmaksızın devam etmektedir. İşte telefondaki kayıtları sim karta sim karttakileri telefona geçirmek gibi “acılar yolunda olmak” telefonun kendisinde bir hayat sürmek gibidir mana yolunda olmak ise telefonu esas çalıştıran sim kartta bir hayat gibidir. Sim karta hayat ise “mana yolunda olmak” gibidir. İkiyüzlülük ise bu aktarımın olmadığı bir hayatı aktarımı varmış gibi göstermektir. Mesih İsa'nın yaşamı ile öğretisi ile bize sunduğu kurtarıcılığında ne kadar net olduğu oldukça açıktır. Pavlus zaten böylesine bir mana yolu yaşa- mının doğal olarak bir mana yolcusunun yaşamındaki yansıması ile birlikte tarif etmektedir. Yani Pavlus'un ifadesiyle “sevgi, sevinç, esenlik, sabır, öz denetim...” -Galatyalılar 5:22-23 gibi o bütün insanlığın hasretle

ulaşmak istediği, beklediği hayat tarzı iman edinimi sonucu ruhun sunduğu o manevi meyvelerde kendisini göstermektedir.

Ne yazık ki, bu hakiki manada manevi meyveler olmadıkça insanların Yaratan suretinde Yaratan'ın ifşasını göre- bilmeleri elbette mümkün değildir. Ve bu ifşa görülmedikçe insanların samimiyetle Yaratan'ın Mesih'ini ve Ruh'unu algılaması da mümkün değildir. Ama yine ne yazık ki, insanlar bu meyveleri esas Mesih'te meyve olarak algılamaktan ziyade sadece çağın misyoner anlayışı ile bir dine, bir mezhebe adam toplamayı meyve olarak değerlendirme için- dedirler. Oysa Efendimiz şu sözlerinde dahi ne denli ne olarak esası bize öğretme gayretindedir: “Neden bana Rab diyor dediklerimi yapmıyorsunuz?” -Luka 6:46

MANA TALEBESİ

O zaman Mesih'teki kurtuluşun gönenilmesi ve Ruh'ta yaşam bir edinin yaşamıdır. Edinin yoksa esasında ve hakikatte Yaratan'ı edinin olmadığı için esas manevi manada Mesih'i düzeyde bir uygulama da yoktur. Elbette koca koca harflerle din isimleri, mezhepler, gelenekler, uygulamalar olsa da esas yoktur. Esas yüreğin gönül gözünün hakikaten Yaratan ışığına açılmasıdır. Bu ışık Ruh'un yani Yaratan'ın o algılayamadığımız saran ışığı dediğimiz yaratış hazzının içimize girmesi ve Mesih'e yol açması ve yüreğin Mesih'leşmeye yönelmesidir. Yüreğin almadan verme moduna geçmesidir.

O zaman bir mana talebesi manevi manada vaat edilen o manevi topraklara yani arzulara girmeye hazırlanan çöl tecrübesini aşabilmiş bir Mesih talebesi gibidir. Bu meyvelerle dolu bir yaşamla vaate ulaşana dek hep talebedir. Hoca olamaz. Hoca uyandırandır. Henüz yürek uyanıp binler meyvelerle Yaratan vasfı olan hakiki karşılıksız sevgi ve ihsanı ifşa etmedikçe uyandıran olacak değildir. Ve “bu hal” bu durum yukarıdan verilmedikçe alınan bir durum değildir. Aşağıdan gayret, yukarıdan uyandırılış, aşağıdan çaba, yukarıdan davet bir döngü halinde Yaratan'ın nurunda bizi Mesihi seviyeye çekecektir. Oysa burada dikkat edersek Efendimiz'in öğrencileri hakiki iman edinimini edinmeksiz dindarlık taslayanların halini değil madde olarak gördükleri ve kurduğuna şahit oldukları “incir ağacının” halini sordular. Yani “mana talebesi” oldukları halde bu Efendimiz Mesih'in o muhteşem öğretisi ve ruhani uyandırışını bir türlü idrak edememişlerdi.

Ve bir ayrıntı daha, buna rağmen Ruh'un meyvelerinin bütün örneklerini en üst ve Mesihi düzeyde kendi üzerinde taşıyan Kurtarıcımız Efendimiz Mesih İsa bu durumda onla- rı azarlamıyor ve Ruh'un meyvelerinden bahsederken bir diğer taraftan da bunu yine kendi hayatı ile gözler önüne seriyordu.

XX. VAY HALİNİZE!

(Matta 23:1-39)

Size söylediklerini yapın, ama onların yaptıklarını yapmayın. Matta 23:3

İnancın edinin olduğunu defalarca tekrarlayıp durduk. Evet, inanç gerçekten Yaratan'ı edinme hareketidir. Ve O'nun niteliklerini yani özetle iki kelimedede toplayıp “sevgi ve ihsan” olarak ifade etmeye çalıştığımız bütün niteliklerini esasında bizim üzerimizden yansıtmaktır. Bu yansıtmaya gerçekten büyük bir iç çalışmayı ve iç ıslahı gerektiren bir çalışmadır. Bu nedenle bu çalışma öncesi

saran ışık Kutsal Ruh'un açtığı gönül yolu ve daha sonra gönüllerin sultanı olan Mesih İsa'nın orada manen yerleşmesi ile kişiyi Yaratan yoluna çıkaracak ve kurtuluş yolculuğunda “Yol, yaşam ve gerçekle” bizi buluşturacaktır.

Böyle bir edinim inancında Efendimiz İsa'nın söylemleri sadece söylem olmaktan çok ötedir. Çünkü daha önceki bölümlerde ifade ettiği “Allah'ı bütün yürekle sevmek ve dostunu kendin gibi sevmek” öğretisini bütün Kutsal Yazılar'ın temeline yerleştirmekle esasında “alma ve verme” gerçeğini vurgulamak istemektedir. Yani Mesih'in yolu Yaratan'a yürüyüşün esaslı ve tek yoludur. Çünkü bu yolda artık sağ ve sol orta yol olmuştur. Bu yolda artık sağa ve sola sapma yoktur, olamaz. Çünkü netlik vardır ve çünkü saran ışık Yaratan'ın işlevi, Yaratan düşüncesinde şekilleneni artık Oğul'da insanın bağrına naksetmektedir. O zaman bu bir Mesih yoludur, bu yolun yolcuları esasında Mesih kapısından içeriye, o manevi dünyaya yani dönüşüm ve değişimle her günün yaşanılıp aşıldığı ve Mesih'in sürekli yükseliş hareketliliğinde Yaratan'a yükseldiği o manevi “yeni hayat mabedine ayak basmışlardır.” Onlar artık bu ortamda belki aynı dünyada ama çok farklı manevi düzeylerde Mesih talebeleridir. Onlar öğrenci değildirler çünkü öğrenci öğrenendir. Onlar talebedirler esaslı bir biçimde Yaratan ışığının ifşa olunduğunun yegane temsilcisi Mesih düzeyinde onlar hakiki manada “nurun talebeleridir.” Çünkü bu seviyede artık “kişinin kendi için alması durdurulmuş alınan önce Yaratan'a ve sonra Yaratan'a bir Yaratan sunumu şeklinde yani karşılıksız yani lütufla sevgi ve ihsan formatında sunulmuştur. Bu göreve uyan her bir yükseliş Yaratan'a yürüyüşün göstergesidir. Bu göreve uyumsuz her bir yükseliş görüntüsü adeta meyvesiz yapraklanmış ağaç misali insanlığı hayal kırıklığına taşıyan bir yanılsamadır, ilüzyondur.

YANLIŞ VE EKSİK ALGI

Esasında yanlış inanç, doğru inanç hakikatin yanlış ve eksik algılanması sonucunda ortaya çıkan bir takım manevi ifade biçimleridir. Hakikatin sağa sola bükülmesi yanlışları ortaya çıkarmakta ve bu yanlışlar da özellikle hakikatin edimsizliğinde farklı farklı birçok inançları doğurmaktadır. Yani bazen hakikate sahip olduğu halde insanlar bu hakikati hep dışta tuttıkları ve bir takım kalıplara döktükleri için yine yanlış bir inanç oluşturabilirler. Böylelikle doğru içindeyken bile kişi kendi eğriliğini oluşturabilir. Bu acıdır ama gerçektir. Elleri hakikat olup çok sağa sola sapmış örnekler bulmak mümkündür. Çünkü insan sürekli olarak eksikliğin timsalidir. Yaratılış itibarı ile zaten eksiktir. Bu bağlamda gayesi tamlığa tekamüldür.

Bu tekamül hattında kendi ürünü olarak ortaya çıkardığı her bir üründe bir eksiklik ifşası söz konusudur ve doğal olarak kainatta hep eksikliklerin yansıması söz konusudur. Eğer bir yanlışlık aranıyorsa “herkes günah işledi” ifadesin- de net görüldüğü gibi her şey zaten yanlış olacaktır. Demek ki, mesele evvel emirde insanı ıslah edecek ve insanı bu durumundan kurtaracak esaslı tam olarak tespit etmektir. Bu esasta ancak yüreğe, içe hükmettiği ve içte çoğaldığı şekliyle kişiyi “benlikten BEN Olan'a” taşıyacaktır. Ve bu yol Mesih'in yoludur ve yukarıya yükselmeye yani üst akıl bağlamında, manevi yükseklik bağlamında kişiyi içinden Yaratan'a çeken ve kendi benliğine, günahlılığına ölümünü sağlayan bir bağışlama sonucu yukarıya çeken bir güç olacaktır. Bu kurtarıştır, bu kişinin “kendi için alma bencilliğinden” daha başka bir tarifle “günahlılığından kurtarılmasıdır.” Bu nedenle bu yol tek olmalıdır. Çünkü kişi kararı ile inançlar yanlışların timsali olacaktır. Çünkü en doğrudan bile insan kainat tamlığında zaten eksiktir. Zaten tam değildir. Tekamül yolu, ruhsal gelişim ve ruhsal transformasyon yolu bu nedenle hep açıktır ve bu yola giriş için bir dergah yani “giriş kapısına” ihtiyaç vardır ve bu da Mesih'in kapısıdır, Mesih'in dergahıdır ve bu dergah kapı içinde kapıdır. Yani her bir kapı kişiyi bir başka kapıya getirmektedir ve her bir kapı bir başka yüksekliklere açılmaktadır.

Bu nedenle burada bu kapının önünde aynen yaprakları olup meyveleri olmayan incir ağacı misali duranlara karşı bir manada Efendimiz İsa Mesih bir net ayırım öğretisi geliştirmektedir. Talebelere edinilmemiş inancın akıbetini göstererek esasın yukarıdan verileni edinmekle mümkün olacağını ifadeye çalışmaktadır. Yukarıdan verilen Mesih düzeyi kişiye saran ışığın açtığı ve hazırladığı gönül noktasından girecektir. Bu yukarıdan veriş yoksa o zaman sadece “deyiş” vardır. Ve “deyişler ya da söyleyişlerde” Efendimiz İsa'nın ifade buyurdıkları gibi “esas ben senin için kimim?” şeklinde bir soruya muhatap olacaklardır. Evet, esas “benim için Mesih kimdir? Nedir? Ne için önemlidir?”

İsa Mesih hep pratik ve teori arasındaki farkları aleni bir biçimde ortaya döken ve sonra bütün bunların üzerinde esası yani yolu, yaşamı ve gerçeği gösteren Yaratan'ın işlevinde sonucu bize taşıyandır. Bu nedenle bütün hayatı ile kurtuluşu bir araya getirmiş sağ ve sol kolunu yani olumlu ve olumsuz “sevgi ve ihsanda” yani Yaratan'ı edinme formatında, O'nunla form eşitliğinde sonuca bağlamış ve bütün talebelerinden de aynı şeyi istemektedir.

İyi yaşamak, iyilerin sıralandığı bir emirler zinciri değil esasında çıplaklık içinde doğallığın bir sonucudur. Yani “tabiata uyum” prensibinde teori ve pratiğin orta noktada buluşması “denge prensibinin” baş tacı edildiği bir noktada sabitlenmesidir. Bu sabitlenme içinde esasında bu orta nokta iyi olan noktadır. Bu nokta abartısız ve tabidir. Bu orta nokta esasında insan-ı kamil noktasıdır. Ve bu nokta yol ve ya- şam noktasıdır.

EDİNİMSİZ İNANÇ

Bu noktada İsa Mesih'in döneminin aşırı dindarlarını inanç ediniminin önemini vurgulamak için bir kıyaslama örneği olarak kullanması esasında sadece o döneme hitap eden bir kıyaslama örneği değildir. Özellikle inanç tarihine baktığımızda bütün tarih boyunca birçok kereler aşırı fanatik inanç sahipleri ve gruplarının sürekli olarak inançlar adına sürekli olarak negatif etkilerle toplumlara hükmettikleri, etkiledikleri ve hatta büyük savaşımlara, acılara, ızdıraplara ve işkencelere yol açtıkları oldukça nettir.

Çünkü fanatizm edinimden ziyade kendi içsel olarak beninin aşırı alma arzusunu tatmini aramaktadır. Yani talebi sırf kendi inanç hazzının tatmini için herkesin kendisi gibi düşünmesinin peşinde koşmaktadır. Bu, dünyada birçok inanç için söz konusudur. Bu tarz bir düşünce kendisi gibi düşünmeyi önünden silip süpürmeyi hedeflemektedir. İşte bu noktada Mesih İsa döneminin inanç fanatiklerini işaret ederek esas edinim inancının bütün inançlar üzerinde Yaratan suretini ifşa etmek olduğunu müjdelemeye çalışmakta- dır. Hatta böylesi bir zorlu bir değişim için yani fanatizmden hakiki imana geçilmesini sağlamak için kendisini ortaya koymakta ve bütün insanlığa Mesihî düzeyin kurtarıcılığını ilan etmektedir.

Burada İsa Mesih'in özellikle eleştirdiği Ferisiler esasında inancın kaidelerini ve esaslarını bilen ve harfiyen yerine getirmeye çalışan bir gruptu. Bu nedenle Ferisi ismiyle anılıyorlar ve elden geldiğince kendilerini kutsal kılmaya, günahattan uzak durmaya çalışıyorlardı. Kısacası samimi bir dindarın elden geldiğince yaptıklarını yapıyorlar ve dışardan bakıldıklarında da bu dindarlıklarını yansıtıyorlardı. O zaman burada şu soruyu sorabiliriz; madem Ferisiler bu kadar iyi bir dindardılar neden Efendimiz tarafından böylesine bir kıyaslamada negatif tarafı oluşturdular?

İşte bu soru önemlidir. Bu soru o gün için de bugün için de çok önemlidir. Mesih İsa'da kurtuluş bulduklarını söyle- yen ve hatta İsa Mesih'e tamamen tabi olduklarını söyleyen birçok kişi için de bu soru önemlidir.

Aslında o gün yapılanlar neyse ve ne gibi bir eleştiriye tabi olunduysa bugün de isterse Mesih İsa adında olsun aynı formattaki dindarlık tavırları elbette aynı Mesih'i eleştirilene yine tabi olacaktır. Burada yanlış olan nedir? Burada yanlış olan Yaratan'ı doğal yaşamımızın bir parçası olarak edinmemiz sadece inancı Yaratan'a ve bununla birlikte birçok esasa, prensibe dıştan yaklaşmış olmamızdır. Daha başka bir tabirle söylemek gerekirse yanlış olan inançları sadece yapmaktır ve Mesih'in kurtuluşunda ve Ruh'un rehberliğinde İsa Mesih'in hayatını bir yaşam olarak ve öğretilerini bir yaşam olarak yaşayarak Mesih'e benzer olmak değildir. Yani Yaratan'da O'nun Ruh'u da, O'nun Mesih'i de esasında hep dışarıda bırakılmıştır. Ve sadece bu “inanç ediniminin” bir anlamda küçük ve cılız bir yansıması olan ve inandığını söyleyenin dıştan görünümüne etki eden bir hareket- ler bütünü dışarıdan görülmektedir. Yaratan'ı hakikaten edinmeye ve O'nunla Mesih'inde ve Ruh'unda “form eşitliğine” ulaşmamızı engelleyen durum bu durumdur. Yani inancı edinmeksizin sadece dıştan gördüğümüz kadarıyla “taklit” etme. Biz bu tarz, edinimsiz inanç yaşama durumu- na “taklidi iman” da diyebiliriz.

TAKLİDİ İMAN VE SONUÇLARI

Esasında bu durum yani içimizde Yaratan'ın vasıflarının yer etmesinden kaynaklı olmayan sadece öğrenilmiş bir iman ve inanç algısından neşet eden hareketler bütünü insanda sadece farkında olsa da olmasa da bir ikiye bölünme, bir hissizlik ve bir gurur durumu oluşturmaktadır. Bu oluşturu- lan durumlarda doğal olarak hem dindar kişiyi daha sert bir hale getirmekte hem de esas maneviyatını olması gereken yerden uzaklaştırmaktadır. Ve dindar farkında olmadan taklidi imanın o istenilmeyen üç yansımasını çok daha derin bir biçimde varlığından yansıtmaktadır:

1. İkiye bölünme

Taklidi iman ve inanç uygulamaları içinde kendi dindarlık çerçeveleri içinde yaşayan ve hiçbir zaman Yaratan'ın sureti olma yolunda Yaratan'ı edinmeyi algılayamayan kişiler çoğunlukla yaptıkları ile yani dışarıya yansıttıkları ile gönül itibarı ile esas arzu ettikleri arasında hep bir tezat yaşamaktadırlar.

Yani bu durumda bu kişiler için inanç bile esasında “kişinin kendi çıkarı için alma” eylemine dahil edilmiş olmaktadır ve bu tarz kişilerin inançları bir gönülden “sevgi ve ihsan Olan'ı” yansıtırma olarak kendini gösterememiştir. Bu nedenle hep bir cennet kazanımı ya da günlük ihtiyaçlara karşılık bulmak gibi ya da kısa vadeli başarılar, ruhsal rahatlamalar edinmek gibi kişinin kendi içsel ve çoğunlukla manevi ihtiyaçları peşinde gönülle aklın ya da beden bir arada kararlı bir biçimde Yaratan'ı ve vasıflarını bir türlü edinmediği bir iman yaşanmaktadır. Bu bir manada “taklidi iman” yani “manadan uzak”, “-mış gibi” imanın yaşanması dolayısıyla “ikiyüzlülüktür.” Çoğu zaman dindar bunun farkında bile değildir. Bu farkında olmama durumundan ötürü İsa Mesih oldukça yetkin bir biçimde ve sert konuşmaktadır.

2. Hissizlik

Diğer tarafta bu durumdaki kişiler sürekli olarak kendi inançlarının esas ve prensiplerini hep başkalarını da kendi saflarında görebilme sevdası ile başkalarına aktarma duru- mundadırlar. Ama ne yazık ki, çoğu zaman karşı tarafı hissetme durumunda bile değillerdir. Yani kısacası karşıyı hissetme insan seviyesi olduğuna göre bu seviyede olamamaktadırlar. Çünkü hissettikleri sadece başkalarını kendilerine benzetme arzusunun o saldırganlığı içinde yine “kendileri için almanın” doruklarında kendilerini hissetmeleridir. Karşıdaki durumunu hissetmeksizin kendi

yapamadıklarını dahi sürekli karşıya empoze etme durumu içindedirler. İşte bu “taklidi iman” bir manada “kendini dindar olarak tarifin ve buna kişinin kendisinin de inanmasının” bir sonucudur.

3. Gurur

Ve elbette bu “ikiyüzlülük” ve arkasından “hissizlik hissi” ile hareket sürekli benliğe yönelik durumundan ötürü kişiyi “gurur” dehlizine taşımış olacaktır. Gurur ise esasında Yaratan'a tamamen zıtlık anlamındadır. Çünkü her şeyden önce Mesih İsa'nın “sevgi ve ihsan Olan'ı” tamamen alta çekme gayesinin dışında bir durumdur. “Ötekine hizmet” prensiplerini de tamamen allak bullak etmektedir. Yukarıdan vermek için almak ilkesi tamamen ayaklar altına alınmıştır. Böylelikle de “Allah'ını bütün yüreğinle sev ve dostunu kendin gibi sev” ilkesi de otomatik olarak ortadan kalkar.

MANEVİ AKIL

Manevi akıl “hocanın uyandırmasında mevcut olan akıldır.” Manevi akıl bir takım bilgilerden hareketle sadece kendi bilgeliğini satan değil, yaşama yaşam katan bir yaklaşımdır. Manevi akıl hakikaten yukarıdan verilen aşağıda uygulanır kıldır. Üstü alta çekebilen ve altı üste yaklaştırabilendir. Elbette böylesi bir hocanın Efendimiz İsa Mesih'te gördüğümüz gibi Kutsal Yazılar gibi arka planı tamamen dolu olması esası vardır. Günümüz açısından bakarsak elbette belli ve gerekli bir mürekkep yalamışlığı ile daha da öte “genel vahiy” olan kainatı ilgilendiren bütün bilimle- re ve “özel vahiy” olan Kutsal Yazılar'a ilişkin bilgilere vakıf olabilmesi esastır. Ama bütün bunlar “saran ışığın” yani “Kutsal Ruh'un” Yaratan düşüncesini işlev ile etkin kılan o üst manevi akılda yönlendirilmesi esasında sadece ötekine hizmet aşkıyla kullanılması ve yalnız ve yalnız “Yaratan'ı yüceltme ve O'ndan haz alma” prensibinde sunulması esastır.

Oysa burada Mesih İsa'nın tarif ettiği aşırı dindar kişilerin yaklaşımlarında makam ve unvanların önceliği dikkatleri çekmektedir. Şimdi bunları okur okumaz burada bütün inanç tarihinde birçok din adamını ve dindarı ya da akli başında mezhepleri ortadan kaldırmak ve saygısızlık yapmak elbette ki yine Kutsal Yazılar'da Mesih İsa'nın başka öğretileri ile de yine tezat teşkil edecektir. Yani amaç kimseyi konumunda yargılamak değil, kendimize bakıp yüreğimizin esas nelerin peşinde olduğunu tespit etmektir.

Elbette Kutsal Yazılar temelli maneviyat öğretisi sunacak olan talebeler yetiştirecek hocalara ihtiyaç vardır, elbette ki bir araya gelindiğinde ibadetlere öncülük edecek samimi insanlara ihtiyaç vardır. Elbette Yaratan'a yürüyenlerin yürüyüşlerinde kendi olgun, akli başında önderleriyle birlikte hareket etmeye ihtiyaçları vardır. Ama Efendimiz İsa'nın ifadesinden anlaşıldığı üzere maneviyatta hiçbir şey madde dünyasında olduğu gibi değildir. Maneviyatta her şey esasında sadece “Yaratan'ın sureti olarak sevgi ve ihsan Olan'ı” yansıtmak ve “ötekine hizmettir.”

VE İNSANİ AKIL

Oysa insani akıl yani buradaki aşırı dindar önderlerin tavırları özellikle yedi noktada tamamen eleştirilmektedir. Her bir noktada Mesih İsa bu tavırlarından ötürü bu önderlere “vay halinize!” gibi oldukça dikkat çekici bir ünlemlerle hitap etmektedir. Gerçekten de bu bir manada “özünüzle sözünüz aynı değil” şeklinde çok önemli bir ifadedir. Ve hakikaten de Yaratan'a yürüyen kişinin, Mesih İsa'da kurtuluşu tatmış ve kendi nefesine ölmüş olan kişinin Kutsal Ruh'ta özü ve sözü bir olan kişi olması esastır. Ve dolayısı ile bu eleştirilen noktaları elbette “üst akla tutunan” ve “manevi akli” izleyen bir kişi hayatından çıkarma durumunda- dır. Çünkü İsa Mesih kendisini sevmeye ile buyruklarına harfiyen uyma arasında bir bağlantı kurmakta ve bütün talebelerini kendi

düzeyine getirmeyi arzulamaktadır. O zaman bu önderler aracılığı ile topluma yansıyan ve samimi bir Yaratan'a yürüyenin yapmaması gereken bu yedi nokta nedir?

1. Yolu insanlara zorlaştırmak– Tarih boyunca kendilerini dindar ve hatta dini konularda çok üst düzeyde hisseden birçok kişinin farkında olarak ya da olmayarak takındığı bu tavır gerçekten de Yaratan'ın ışığına oldukça büyük bir engel teşkil etmektedir. Ne yazık ki, bu tavır içindeki kişiler bir manada “kraldan çok kralcı misali” kişileri arayan Ruh'un saran ışığını kendi tekellerine alma gayreti içindedirler ve bu gayretle Yaratan'ın yarattığı insanı ile ilişkisi arasında Yaratan'ın Ruh'unda ve Mesih'inde sağladığı o muhteşem kurtuluşa akla hayale sığmaz engeller oluşturmaktadırlar.

2. Yolun yolcularını şaşırtmak– Mesih'in yolunda “alma arzusunun” “sevgi ve ihsana” dönüştüğünün bilincinde olan yeni yol dostları için zaman zaman inancı edinmemiş ama sadece bir yaşam esası ve prensibi olarak takliden yaşayan önderler büyük bir sürçme taşı olurlar. Çünkü bütün söylediklerinin aksine “kendi çıkarları için alma arzularının belki de sıradan bir insandan daha gelişmiş olarak işlemesi” bu kafa karışıklığının yegane nedenidir.

Zaten bu nedenle Efendimiz'in bu sözleri bu noktada yerini bulmaktadır; Tek bir kişiyi dininize döndürmek için denizleri, kıtaları dolaşırsınız. Dininize döneni de kendinizden iki kat cehennemlik yaparsınız sözleriyle Efendimiz bu durumu oldukça net bir biçimde dile getirmektedir.

3. Yolda önemsizi önemli kılmak– Yaratan'dan kopup gelen Ruh için en önemli olan şey Yaratan suretine tam olarak bürünerek Yaratan'ı yüceltmek ve O'ndan sonsuza dek haz almaktır. Bunun için Mesihî düzeyde “dönüşüm ve değişimi” edinimleri esastır. Ve elbette Efendimiz'in buyruklarında “sevgi ve ihsan Olan'ı” yansıtmaya yolunda “sevgi ve ihsanı yaşama” esas olmalıdır. Fakat ne yazık ki, aşırı dini kaygılar içindeki birçok önder edinimsizliğin hissizliğinde nasıl yemin edilir. Neyin üzerine yemin edilir, neyin üzerine yemin edilmez gibi konuları insanlara dayatma çabası içindedirler... Ve çok ilginçtir ki, çoğu zaman bu uygulamalar daha ziyadesiyle çıkar üstüne oturmuş olan uygulamalardır. Burada da mabet üstüne edilen yeminler geçersiz kılınabilme şeklinde bir örneklerle örneklendirilmektedir ama diğer tarafta eğer mabet içindeki altın üzerine bir yemin söz konusu ise bu yeminin yerine getirilmesi gerekliliği öğretilmektedir. Oysa Efendimiz “yeminleri şu şekilde, bu şekilde yapmak lazım” demek yerine “yemini” tamamen ortadan kaldırıp kişileri “evetiniz evet, hayırınız hayır” noktasına getirmektedir. Yani oldukça net. Ve teorinin pratikle kucaklaştığı biçim Efendimiz'in temel öğretiş prensibidir. Ve insanlar ancak böyle bir netlikte içleri ve dışlarının bütünlüğünde Mesih'te Ruh'un doluluğunu yakalayarak Yaratanla form eşitliğine doğru hareket edebilirler.

4. Yolda önemliyi önemsiz kılmak– Yolun yolcusu Mesih'in kurtuluşunda Yaratan'a yükselen kişi için artık esas olan kendi iç kaosunu Mesih'teki yeni hayatıyla sürekli ıslah etmesinden başka bir şey değildir. Sevgi ve ihsanı yaşamak, bunu yansıtmak, yani sürekli Yaratan'ın Ruh'undan alarak Mesih'te biçimlenmek. Elbette bunu yaparken Kutsal Yazılar'daki “ondalık” gibi yine kişiyi “kendi alma arzusundan ihsana” getirmeye yönelik ve sırf ıslahı için önem teşkil eden uygulamaları da yapacaktır ama bunlar en önemli şey- ler değildir. En önemlisi Mesih'te biçimlenme Yaratan'ı yansıtmadır.

Yani adaletin, merhametin, sadakatin Yaratan yolundaki kişiden ışıltı ışıltı aksetmesidir. Ama ne yazık ki, dini bütün olarak kendilerini takdim eden birçok önder için esas olan temel inanç edinimi prensipleri değil inanç uygulamalarının ayrıntılarıdır. Ve çoğu zaman ayrıntılar içinde boğulan in- sanlık Yaratan'ı edinmeksizin yeniden “acılar yoluna” döner.

5. Yolda görüntüyü kurtarmak– Bazen ibadetler esnasında bile olmazsa olmazlar vardır. Mesih İsa'nın “Ruh'ta ve gerçekte ibadet” öğretisine rağmen ve daha birçok net öğretilerine rağmen ne yazık ki, birçok inanç önderi konumundaki kişiler yüreğin ışığı alıp almaması ve bu ışıkla yüreğin ıslah olup olmamasına bakmaksızın sadece dıştan görüntünün ne denli kutsal ya da dindar gösterip gösteremeyeceği gibi konular üzerinde gayret göstermektedirler. Oysa bu konuda Efendimiz için yapılmaması gereken bir tavır olarak irdelenmektedir. Ve bu durumda devam eden kişiler için yedi kez tekrarlanan “vay halinize” ifadesi esasında bu durumun devamının ne denli vahim olduğuna işaret etmektedir.

6. Yolu kendi çıkarına kullanmak– Buraya kadar sayılan ve yapılmamasının esas olduğu söylenen tavırların sürekli olarak yapılmasının arka planında elbette “kişinin egosunun” ne denli etkin olduğu oldukça belirgindir. Esasında kişi her şeyde olduğu gibi eğer “alma arzusunu” ihsan için ıslah edemiyorsa o zaman her ne kadar kutsal olmaya çalışırsa çalışsın her şeyi kendi çıkarı için kullanmaya başlayacaktır. Bu dün böyleydi ve bugün de böyle ve yarın da böyle olacaktır. Yürek Yaratan'ın ışığı ile ıslaha tabi olmadıkça bütün inançları hep yüzeysel kalacak ve hep kendi alma arzusuna kendi kendini esir edecektir.

7. Yolun esas öncülerini yok saymak– Daha önceki “eksiklikten tamlığa” yol haritalarında olduğu gibi burada da bu kez yapılmaması gerekenler “yol haritasında” altı ana noktada Yaratan ışığını iten tavırlar elbette yedinci noktada kişiyi en kötü dereceye getirmiş olacaktır. Bu nedenle birçok aşırı dindarlar ne yazık ki, isteyerek ya da istemeyerek sırf böylesi önemli bir konuyu yüreklerinin değişimi için bir edinim olarak kullanamamalarından ötürü ve yüreklerinin Yaratan ışığından mahrum kalmasından ötürü Yaratan'ın doğasına en zıt olan şeyi yapmışlardır. Bu da öldürmedir.

Görüldüğü gibi “inancı edinim” olarak almamanın sonucu yapılmasının büyük yanlış olduğu vurgulanan bu yedi noktanın yapılması, kaale alınmaması kişiyi “helaka” götürmektedir. Bu helak elbette “acılar yoludur.”

YARATAN YOLUNDA YAPILMAMASI GEREKENLER

1. Yolu insanlara zorlaştırmak
2. Yolun yolcularını şaşırtmak
3. Yolda önemsizi önemli kılmak
4. Yolda önemliyi önemsiz kılmak
5. Yolda görüntüyü kurtarmak
6. Yolu kendi çıkarına kullanmak
7. Yolun esas öncülerini yok saymak

XXI. SON GÜNLER

(Matta 24:42-51)

Sakın sizi kimse saptırmasın!... O günü ve saati ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir, Baba'dan başka kimse bilmez. Matta 24:4 ve 36

Sınırsız bir zaman ve mekan içinde, sınırlı olan insan sürekli olarak kendisine bir yol aramakta ve sürekli olarak kendisinin bulunduğu mekan ve zaman birimi içerisindeki yerini tespitle birlikte nereden gelip nereye gittiğini sorgulama gayreti içindedir. Bu sorgulama gayreti içinde

“kendi alma arzularında gelişmiş” ve bir başka deyişle “kendi acılar yolunda” pişmiş olan bazı insanların sözde gaipden haber verme çabaları da bu merak içindeki insanı bir takım bilinmezi bilme arzusu içinde tutuşturup durmaktadır. Kimisi bu bil- meyi korkularından kurtulmak, kimisi ise bu bilme işini kendi başarısına başarı katmak kaygısıyla yapmak istemektedir. Ama ihtişam sahibi Yaratan'ın yarattığı ve Yaratan'ı düşünme ve işlev konusunda bir zerre dahi olsa yansıtma durumunda olan insan elbette tekamül yolunda hep sorgulayacaktır. Çünkü bu sorgulaması kainattaki esas yaratılış gayesinde insanın elbette Yaratan'dan Yaratan'a yolculuğunda madde dünyasında da mana dünyasında da büyük keşiflerde imzası olması için mevcuttur. Zaten bu durum üzerine halk edilmiştir.

SONA TAŞIYAN “MANA YOLU”

Öyle ya da böyle esas olan yaşadığımız anın gerçekliğinde var olan muhteşem kainat sisteminde bildiğimiz kadarını bilmeye devam ederken insan olarak Yaratan'ı edindikçe farkındalığımızın artmasında manevi olarak birçok sevi- yelere doğru hareket edeceğimiz de bir gerçektir. Ve bu hareketlilik istesek de istemesek de bizi “sona” taşıyacaktır. Yani neyin sonuna, şu an içinde bulunduğumuz ve olmamız gereken noktanın sonuna. Fakat “genel vahiy” olan kainat kitabından da okuduğumuz gibi esasında “her bir son yeni bir başlangıç” oluşturmaktadır. O zaman neyin sonuna ve neyin başlangıcına yürüdüğümüzü elbette net olarak görebilmek mümkün değildir. Dokuz ay on günlük bir “ana rahmi” serüveni son bulduğunda inanılmaz muhteşemlikler bizi kucaklamaktadır.

Ya bu muhteşemlikler son bulduğunda bizi ne kucaklayacaktır? Yani zaten devam edilen döngünün doğallığı bizi merak ettiğimiz her istasyona istesek de istemesek de getirecektir. O zaman önemli olan bunun farkındalığında sürekli Yaratan'a bakıp Mesih'inde ve Ruh'unda günlük serüvenimize bir görev şuuru içinde ve O'nu yüceltip O'ndan haz alarak devam etmek esas olması gerektir. Oysa bu esas hep kenara itilmektedir.

Yani insan kendi iç yolculuğunda “acılar yolundan” büyük bir sıçrama ile “mana yoluna” geçip kendi iç derinliğindeki karmaşaları Yaratan'ın Mesih'inde ve Ruh'unun rehberliğinde “ıslah” edebildikçe esasında kendisine büyük bilinmez olan kendi kapısı açılmış olacak ve orada yani sınırlı içinde “sınırsız Olan'la” Yaratan'ı bulduğu için o büyük tatmin ve haz içinde esasında bir insan için bilmek istediği ya da varılması gerekli en üst noktaya varmış olacaktır. Bu nokta da hiçbir zaman birilerinin peygamberliklerinin bir sonucu “bir falcı misali şu olacak bu olacak” demesiyle bağlantılı değildir. Eğer böylesi bir sona ilişkin gün ve zaman tayinini Yaratan'ın Mesih'i, Oğul yani manevi manada mirasçı olan bilmiyor ve üst alemlerin melek dediğimiz bütün işlevleri algılayamıyorsa tarih içindeki diğer önder konumundakilerin ya da peygamberlik iddiasındaki bazı kişilerin böyle bir sona belli tahminler yürütmeleri elbette ki sadece kişilerin alma arzuları, kendi benlerini tatminden başka bir şey değildir. Bu hem yukarıdan verilen uyandırılışa hem de Yaratan'ı edinme konseptine aykırıdır. Çünkü Yaratan'ı edinme Mesih İsa'da ifşa edildiği gibi “kişinin dostu uğruna kendini feda” etmesi prensibinde kişinin “nefsini inkârı ve hacını yüklenip Mesih'i izlemesi” prensibi üzerine binadır.

Oysa “geleceğe ilişkin bazı Kutsal Yazılar'ın kaleme aldığı ve çoğunlukla o dönemde olacak olayları hem de birçok mecazlarla anlatan yazılara bakarak çıkarımlarda bulunmaya çalışmak” şu ana insan olarak değer vermeksizin ve Yaratan'ı şimdi görmeksizin sanki ilerde bir illüzyona işaret edermişçesine, kişilere bağlı umut üzerine yaşam kurmaktır. Oysa Mesih İsa'nın ifadeleri nettir,

“Yol, gerçek ve yaşam ben'im” ve aynı zamanda “beni seven buyruklarımı yerine getirir.” Ve dahası en büyük emir “Yaratan'ı bütün yürekle sevmek ve dostunu yani insan kardeşini ken- din gibi sevmek” ve sonsuz yaşam “Tek hakikat Olan Yüce Yaratan'ı ve Mesih'ini tanımaları” şeklinde bir “dönüşüm ve değişim” hayatıdır ve bu hayatın kolaylıkla yaşanabileceği netliktedir. Elbette zor olan kişinin kendi “alma arzusu, bencilliği, egoizmi ile mücadelesidir.” Yoksa öğreti bütün insanlığın algı prensipleri içinde her seviyede insana hitap etmektedir. Geçmiş ve geleceği binlerce sözcükleri köprü yaparak kullanıp belli senaryolar oluşturmak ve bunları in- sanlara heyecanlı bir biçimde takdim etmek her ne kadar belli bağlantılar doğru kullanılsa da Efendimiz'in ne öğretisi ne arzusudur.

“BENLİK” PEYGAMBERLİĞİ (YORUM)

Ama ne yazık ki, insanın bir türlü alt edemediği “ben bilirimciliği” ya da “herkes benim anladığım gibi anlasın, inandığım gibi inansın yaklaşımı” çoğu zaman kişileri sanki yeryüzünde Yaratan adına da konuşabilecek bir otorite kıl- maktadır. Bu nedenle bazen kişiler “kötü eğilimlerinin etkisinde” ve benliklerinin olmasını istedikleri şekliyle hareket ederler ve insanları da kendi “kötü eğilimleri doğrultusunda” etkilerler. Mesela günümüzde birçok “benin” peygamberliğine soyunmuş bu tarz kişiler, “kendileri için alma arzusunu” dahi terk edememiş bir durumda oldukları halde “kendi mistik tecrübelerini” başkalarına tasdik ettirme çabasıdadırlar. Ve elbette Kutsal Yazılar'da birçok örnekte görüldüğü gibi sahte peygamberlik çabaları da eninde sonunda bunu yapan kişiyi ve dolayısı ile bu tarz kişileri izleyenleri de vurmaktadır.

Yani yukarıdan verilmeyen bir şeyi sadece bir hissediş olarak ya da bir mezhep öğretisinin mecburi basamakları mahiyetinde öğrenmeden kaynaklı olarak uygulamaya kalkmak dahi “uyum talebesi” ilkesine ve dolayısı ile “yolun dostu” olma ilkesine aykırı bir yaklaşımdır. Ve bu nedenle Mesih İsa bizlerin özellikle bu konuda çok hassas olmamızı istemekte ve kendisinin dahi net bilgilerle donatılmadığını ifade etmektedir. Ve bize Matta'nın kaleme aldığı şekli ile bu bölümde esas yapmamız gerekenin elbette her şeyin bir sonu olduğu gerçeğinde ama sonunda bir başlangıç olduğu gerçeğinde yaşamamızın ve gün be gün, an be an Yaratan'ı edinerek Mesih'i düzeyde ve Ruh'ta yaşamamızın temel sonsuzluk hayat prensibimiz olduğunu hatırlatmaktadır. O zaman kim bu konularda sağa ve sola sapan, ileri geri öğretiş ve senaryolar oluşturuyorsa esasında aşırı gidenlerden olarak bir manada “benliğin peygamberi” olarak görülmek zorundadır. Ve bu tarz kişilerden sakınılması esastır.

İNSAN-I KAMİL PEYGAMBERLİĞİ (TAHMİN)

Özellikle Matta'nın bu bölümde yazdıklarını dikkatlice incelersek tahmin etme ile gaipten haber verme, geleceği bilme ve bildirmeye kalkma arasında büyük bir fark olduğu gözümüze çarpmaktadır. Burada ifade edildiği gibi bir incir ağacı misali geleceği önden kestirmenin mümkün olduğudur. Yani bu çok özel yukarıdan verilen bir üst düzey maneviyat açılımı değil, genel vahiy çerçevesinde oldukça ayakları yere basan bir biçimde verilere bakarak çıkarımda bulunmaktır. Ki bu durum hem maddi hem de manevi hayatta elbette insanların hata yapmalarını engellediği gibi aynı za- manda kendilerine çeki düzen verme yolunu açar ve olgun birer insan olmalarına vesile olur. Efendimiz'in bizden “sona ilişkin, son günlere ilişkin” esas talebi, esas öğretisi bu yol üzerinedir. Ve bu bağlamda elbette en üst manevi düzey- lerde olmasa da birçok insan gibi insan biraz mana yoluna meyletmiş kişiler için elbette gelecek için bir önden tahmin mümkündür. Ve bu yine de bir “sona son” beklentisi, felaket senaryolu filimlerin beklentisi değildir. Çünkü ilim ve bilim elbette önden hazırlıklı olmak için keşifleriyle insan olmanın şuurunda kainatın gidişini takip edecek ve milyonlar yıl mevcudiyetini koruyan kainatı izleyerek bazen doğru, bazen yanlış

tahminlerde bulunacaktır. Ama hala tahminler tahmindir ve kati değildir. Teoriler teoridir henüz kati değildir. Her an her şey insan kontrolünde değişebilir ve her şeyi Yaratan düşünce, Yüce Yaratan sistemin işleyişinde her an farklı bir yönlendiriş oluşturabilir. Bu nedenle son hele hele mana anlamında son bizim için bir bilinir değildir. Ama bir bilinmez de değildir. Çünkü kainatta her şeyin sonu yeni bir başlangıç için mevcuttur ve sona doğru hareket eden her şey birtakım işaretler verir.

Ama diğer tarafta kişinin “gaipten haber verme” tarzında ve bir manada bir takım ruhsal uygulamalarla “ruhçuluk” yapma seviyesinde “geleceği bildirmeye” kalkmak esasında tamamen mananın doğasına aykırı bir durumdur. Kişinin kendi mana karmaşasında kendi kendine bir çözüm arayışı çabasından başka bir şey değildir. Ama sorun zaman zaman bu çabalara birçok insanların da katılmaları ve kendilerine bir umut kapısı oluşturmaya kalkışmalarıdır. Bu durum vahimdir, çünkü burada sapma ve saptırma söz konusudur. Yani bir anlamda insanları “boş umutlarla” bugün yapmaları gerekenden uzaklaştırmak aslında “kötü eğilimi” harekete geçirmektir. Oysa “insan-ı kamil peygamberliği” dediğimiz veriler doğrultusunda tahmin ise insanı olgunlaştıran bir ön görüş olması hasebinde esasında “iyi eğilimi” harekete geçirmektedir. Bu durumda kişi hem kendisini hem de çevre- sini ıslah içindedir. Diğer taraftan “benin peygamberliğinde” ise bir nevi “kraldan çok kralcılık” durum söz konusudur. Bu durumda böyle bir kişi Yaratan’ı edinmek, O’nunla Mesih’inde form eşitliğine erişmek ve bir başka deyişle “sevgi ve ihsan Olan’ı” Mesih’inde ve Ruh’unda “benliğinden” yansıtmak yerine, Yaratan’ı “olduğu gibi kendi beni” yapma durumundadır, kısacası bir manada o küçükük zerre varlığı ile “ilahlığa” soyunmaya kalkışmaktadır.

Kişinin “benin peygamberliğine soyunarak” Efendimiz Mesih İsa’nın “ne melekler, ne oğul” bilmez dediği bir kesin ön bildiriye vermeye kalkması aslında bir manada Efendimiz dahil bütün manevi değerlerin ve yetkilerin üstünde olduğunu iddia etme konumundadır. Böyle bir konumda hiç kuşkusuz Yaratan’ın doğasının dışında yer almak “acılar yolunun” ta en arkalarına inmek anlamındadır. Bu durumu oluşturan da ne yazık ki kişinin kendisidir. Böyle bir kişi daha ziyade kendi benliğinin arzularını tatmin gayreti içinde ve çoğu zaman kendisi inkâr dahi etse içindeki frenlenemez arzular- da kendisini ilahi bir konumda tutma ve Yaratan’ın vasıflarını “sevgi ve ihsan olarak” sevgi ve ihsanda değil de daha ziyade “ben ve güç” olarak “ben ve güçte” sunma gayreti içindedir.

SONUN SONSUZLUĞU

Hiç kuşkusuz kilise asırlardır özellikle gerek Kutsal Yazılar’ın gerekse Mesih İsa’nın sözleri üzerine birçok geleceğe ilişkin senaryolar oluşturmuş, fikirler ileriye sürmüştür. Hala da sürmektedir.

Geleceğe ilişkin fikirler aslında yalnızca kilise ve ilahiyatçıları değil çok farklı inanç ve düşüncelere sahip insanların da sürekli üzerinde düşündüğü, irdelediği konulardır. Oysa Efendimiz’in birçok konudaki netliği bu konu üzerinde de net olunmasını gerektirmektedir. Bu bölümlerde söylenilen birçok ifadeler aslında ilk yüzyılda olan hadiseler toplamıdır. Buna ilahiyat dilinde “preterist” bakış açısı diyoruz. Bahsedilenler gerçekleşmiş ve bize de hiçbir tuhaf olan doğal ya da toplumsal olay üzerinde bir yorumda bulunma- mamız gerektiği söylenilmektedir. Bu hem Efendimiz’in bu bölümlerdeki ifadeleri için hem de Vahiy bölümü için esasında böyledir. Çünkü birçok mecazlarla yazarların ifade ettikleri konular üzerinde ilahiyatlar oluşturmak mecazların ve anlatım biçimlerinin kendi karakteristik özellikleri arasında kaybolup gitme ötesinde bize bir şey kazandıracak değildir. Ve koskoca kilise tarihi ve ilahiyat tarihi içinde bu hep böyle olmuştur. Yaratan ve yaratılan ilişkisi bu kadar yorumlara bağlı bir ilişki olamaz. Efendimiz böyle bir netlik içinde kurtuluşun temel kaynağının ne olduğunu adeta gözümüze sokarcasına haç üzerindeki ölümü

ile göstermektedir. Yani esasında Yaratan'ı edinme, O'nun suretinde yaratılmışlığa, Mesihi düzeye çıkma aslında “benliği” zorlayan bir konudur. Yoksa ayrıntılarda boğulunacak, akademik ilahiyat bilgileri ile yaşanabilecek bir konu değildir. “Sevgi ve ihsan Olan'ı” sevgi ve ihsanı gerçekten hayat doğanız olarak edinmekle olabilecek bir iştir. Acılar yolu dediğimiz her tür dünya deneyimlerimizi, yaşam modellerimizi “mana yolu” dediğimiz “sevgi ve ihsan yani Yaratan'ı edinme” yoluna döndürmemiz esası üzerine kurulmuş çok basit bir formül ama uygulaması da bir o kadar akıl değil hakiki benlik inkârını gerektiren bir formül söz konusudur.

Bunun için sonun beklentisi de ne yazık ki, bu basitlik ve netlikte anlaşılmak yerine senaryolara kurban edilmektedir. Oysa insanlık için her bir an içinde son bir anın bitişi ile birlikte bir an sonrasını açan ve aynı zamanda sonla sonsuzluğu birbirine bağlayarak sonsuz yaşamı oluşturan bir durumdur. Yani son ile sonsuzluk arasında son ile yeni bir başlangıç ve yeni bir son ve daha doğrusu bir an sonramızın sonsuzluk olduğu gerçeği bağlantısı vardır. Bu, ciddiyetle algılandığında sabitlik içindeki hareketlilik gerçeğini bize getirmektedir. Bu da muhteşem Yaratan'ın o envai çeşit renk harmonisi içindeki sabitliğinde yarattığı canlılığın en güzel ifadesidir. Bizce her bir zerrenin anlaşılması gerekmediği gibi keşfinde de inanılmaz hazları bir arada saklamaktadır. Yani her bir maddi keşif muhteşem kainatı bize açtığı gibi her bir manevi keşifte muhteşem mana aleminin içinde madde alemi ile birlikte muhteşemliğini bize açmaktadır.

TALEBELERİN SORUSU

Daha önceleri olduğu gibi Efendimiz'in birçok öğretişi ve buyrukları hep günlük hayatın içinde özellikle talebelerin akıllarına takılıp da sordukları ya da eylemleri üzerine bizlere sunulmuştur. Bu da bütün öğretişi ve buyrukların hayata yönelik olduğunun güzel bir ispatıdır. Evet, gelecek daha önce dediğimiz gibi hepimizi ilgilendirmektedir ve elbette geçmişimiz ve geçmişimizin getirileri de. Bu nedenle çoğu zaman dille ifade etmesek de hep gönülde sorar dururuz.

Günümüzde birçok insan hep geleceğe ilişkin bir takım ön bildirilerde bulunup durmaktadırlar. Bunun nedeni bu konunun oldukça yoğun bir biçimde sorulmasıdır. Hatta bazıları adeta geleceği bir manada yaşamışçasına bazı dini öyküleri ve verileri temel alarak ballandıra ballandıra geleceği anlatma gayreti içindedirler. Sanki tecrübe etmişlerdir ve üstüne üstlük herkesin de buna böyle inanmasını istemektedirler. Oysa dikkat edilirse Efendimiz bir liste vermekte ve talebelerini dolayısı ile insanlığı uyandırmakta ve uyarmaktadır. Bu listede yer alan ve insanlığın başına bir manada bela olan bütün bu zorlu durumlar gerçekte sonu getirmek için sanki bir yukarıdan uyandırma gibidir. Bir son gelecekse bu sonun gelmesi için insanlığın iyice “kendi alma arzu- sunun başına neler getirdiğinin” farkında olması gerekmektedir. Ancak böylelikle insan “dönüşüm ve değişime” ne kadar ihtiyacı olduğunu fark edebilecek ve gittiği yoldan dönerek hem kendi kaosunu hem de dünyasının kaosunu ıslah edebilecektir. İşte Efendimiz Mesih İsa esasında bunu söylemeye çalışmaktadır. Yani bir manada “bütün bu işaretler size bir kıyamet senaryosu yazdırmak yerine kendinize çeki düzen vermeniz içindir” demeye çalışmaktadır.

Çünkü bu listede insanlığın “acılar yolu” yürüyüşünde ne denli zorluklarla sıkıştırıldığı daha doğrusu kendi kendisini sıkıştırdığı net olarak görülmektedir ve bütün bu olaylarda insanlık çaresizlik içinde esasa yönelmek için uyanmaya başlayabilecektir. Ve esas yaratılış gayesini keşfedebilecektir. Çünkü yaratılış gayesi acı çekmek değil acılar içinde “benin” farkındalığında “benin üstüne” çıkarak Yaratan'a benzeme yoluna girilmesidir. Bu yola giriş “sonu getirecek olandır.” Bu son “benlikte kıvranan ve hep kendi kendine sürekli sorunlar açan insanlığın sonudur.” Bu son Mesih'in “ölüm ve dirilişe” sunduğu muhteşem mana kurtuluşunun bütün insanlık için

gerçekleşmiş olduğu andır. Bu son esasında her anın bir sonraki ana gebe olduğu noktada “dönüşüm ve değişim” noktasıdır.

SON ÖNCESİ SONA ÇEKİŞ

Bu bağlamda Mesih'in son öncesi insanlığı sona çeken, bir manada yukarıdan uyandırılış görevi yapabilecek olan yedi zorluğa dikkat çekmektedir. İnsanlık ancak bu yedi zorlukla mücadele ederken esasında sonu davet edecek yani “dönüşüm ve değişimle” Ruh'un gönül gözünü açması ile Yaratan'ı edinme yoluna çıkacaktır. Bu yol ise “benliğe, maddeye ölüm ve sonra Mesih'te ve Ruh'ta Yaratan'a dirilme yolu olacaktır.” Bu yol bütün insanlığın Mesih'le buluştuğu Mesih'e erdiği, Mesih çağının başladığı noktadır.

Bu yedi zorlu konuyu esasında yedi yukarıdan uyandırılışı şöyle sıralamamız mümkündür; 1. Sahte Mesihler yani insanlığa hep kurtuluş bahşedip duran ama esas “mana yolu” anlamında kurtuluş bahşetmeyen sahte kurtarıcılar; 2. Sürekli çatışmalar, savaşlar, insanın insanı katletmesi; 3. Ülkelerin, devletlerin, milletlerin sürekli birbirlerine kafa tutup durmaları, birbirlerini ezip geçmeye çalışmaları yani toplu halde insanların gurur ve bencilliklerinin, yalnız kendilerini haklı görmelerinin ve yalnız kendi çıkarlarına göre dünyayı okumalarının hat safhaya gelmesi; 4. İnsanlığın özellikle doğaya karşı bencil direnişleri sonucu doğanın tepkisini çekmeleri, kıtlıkların, depremlerin artması, doğal afetlerin sürekli olarak insanlığı vurması; 5. Akıl almaz zulümlerin yapılmasına dünyanın adeta yüz çevirmesi, zulmün bir hak olmaya başlaması; 6. Tarif edilemez birçok sıkıntıların, ruhsal bunalımların, insanlığın gelişimi ile bağlantılı birçok sorunların gündemde olması 7. Ve kendilerini umut taciri kılan ve sahte cennet ve gelecek vaadinde bulunan birçok sahte peygamberlerin, kendisini insanları güdecek konumda tutan önderlerin görevde olması.

Esasında bütün bu zorlu durumlar dünyayı sona hazırlayan durumlar olarak gösterilmektedir. Fakat bununla birlikte son değildir. Çünkü bütün bunlar dünyayı yani “acılar yolunda” yürüyen insanlığı “mana yoluna” hazırlamaktadır. Esasında son bütün dünyayı “mana yoluna” hazırlanmış olma hali sonrasındadır. Efendimiz'in bahsettiği o Mesihî düzey yani “kurt ile kuzunun bir arada oturma” düzeyi işte bütün bu zorlu aşamaların aşılması sonucu insanlığın kafasının bir manada dank ettiği “saran ışıktaki Ruh ile yüreklerin açıldığı” ve aynı zamanda Mesih'in bütün yüreklere “kurtarıcı ve Efendi” olarak oturduğu düzeydir. İşte Mesih'in ikinci gelişi bu manada gerçekleşmiş olmaktadır. Çünkü böyle bir geliş bütün “acılar yolunun” yargı anıdır. Çünkü herkesin “mana yoluna” meyli “acılar yolunun” yargısıdır. Yani “Baba ve Ben biriz” anıdır. Yaratan'ı ifşa için parçalanmış ruhların Yaratan'ı tam olarak yansıttığı Yaratan sureti olma bütünlüğünün gerçekleştiği ve bütün kötü eğilimin “kişinin kendi benliği için alma” durumunun yargılandığı ve her şeyin “sevgi ve ihsana” dönüştüğü yani Ruh'ta Mesih olduğu andır.

İŞARETLER İŞARET DEĞİLDİR

Efendimiz sakın korkmayın! Bunların olması gerek ama bu daha son demek değil demektir. O zaman günümüzde birçok işaretlerle günler tayin edenler, dünyanın sonu geliyor diyenler esasa göre, maneviyatın en üst düzey öğretisine göre tamamen kendi sonuçlarına varıyor demektir. Bütün işaretler dahi sadece “benliğinde düşmüş insanın” cansız düzeyden “konuşan” düzeye hareketini sağlamak için yukarıdan uyandırılıştır. Çünkü son ancak insanın o “büyük ıslah” dediğimiz düzeye yükselişindedir. O da son değil bir başlangıçtır.

Yani Yaratan düşüncenin muhteşem işlevinde Kendisini küçük zerreler halindeki ruhlardan yansıtarak yeniden yansımanın yeniden muhteşem Kendi varlığına dönüş anıdır. Bu an Mesih'in

gelişi anıdır. Yani insanın şimşek gibi Mesih bedenini oluşturarak Ruh'un saran ışığında Yaratan'a geri dönüş anıdır. Işığın kaynağından fışkırıp binlerce huzmesi ile yansıma yüzeyine tam olarak nüfuz edip o yüzeyin ışığı tam olarak sindirmesinden sonra karşıya yeniden yansıtması hadisesidir. Bütün bunların oluşması bütün dünyanın yazıyla kısıyla, çölüyle ormanıya bir bütün halinde hareketinde dünyayı bir bütün olarak oluşturmasıdır. Ve sonuç hayattır ve bu hayat Yaratan'a yansımadır. O zaman bütün insanlığın da artışı ve eksisiyle bütünlüğünü tamamlaması Yaratan'a Mesih'te bol yaşam olması ve Ruh'ta ve gerçekte Yaratan'la buluşması “insan gibi insanı, Yaratan suretine getirip Yaratan'a sunacaktır.” Bu an Mesih'in bütün “benliğin kendi için almasını, günahları” yargılama anıdır. Bu an Mesih'in ikinci geliş anıdır. Esasında birinci Adem'de, ikinci Adem'de düştüğü sıfır noktasında yükselmeye başlamıştır ve ikinci Adem'in yükselişinde bütünü Yaratan'la bütünleştirecek an ikinci geliş sanki üçüncü adımda ikinci Adem'in üçüncü Adem misali insanlığı Yaratan'ı “dönüşüm ve değişimle” edinmiş olanları “genel ıslaha” Yaratan'a almış olacaktır. Bu son ise bütün ruhların kaoslarının karşılığını bulması ve genel ıslahın “dönüşüm ve değişimle” “tövbe ve hükümlanlığa ilhakla” yerli yerini bulmasıdır.

SON YARATANINDIR

*O günü ve saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir, Baba'dan başka hiç kimse bilmez-
Matta 24:36*

Bu bütün yorumları noktalayan bir ifadedir. Kısacası in- sana düşen sonun ne zaman geleceği üzerinde durmak değil, efendisi eve döndüğünde işinin başında bulacağı hizmetliye ne mutlu -Matta 24:46 ifadesi doğrultusunda hiçbir batıla, işaretlere, söylentilere kulak asmaksızın yoluna devam etmesidir. Çünkü çok net olan bir şey vardır ki, bu da sürekli olarak “dönüşüm ve değişimde” Yaratan'la form eşitliğinde olma yolunda Yaratan'ı edinme yolunda Mesih'in kurtarışını her gün biraz daha fazla gönenerek devam etmektir. Ve sürekli olarak “uyanık olmak, hazır olmak” bizi neyin nasıl olacağı, ne şekilde olacağı, kimin kurtulacağı, kimin kurtulmayacağı şeklinde birçok konu üzerinde gereksiz vakit harcayıp hikayeler oluşturmak ya da bir takım ilahiyatçıların girift ifadeleri ile kendilerine adeta yeni inanış ve dinler oluşturan kişiler gibi olmaktan uzak durmak demektir. Biz Adem seviyesinden Mesih seviyesine her gün biraz daha “dönüşüm ve değişim” sürecini işleterek ışığın bütün gücünü edinerek bizden aksettirme yolunda devam edip durmalıyız. Unutmamalıyız ki esas yaratılma gayemiz “Yaratan'ı yüceltmek ve O'ndan sonsuza dek haz almaktır” ve elbette Mesih'inde ve Ruh'unda o muhteşem Olan'ı “sevgi ve ihsan Olan'ı” varlığımızda “sevgi ve ihsan olarak” edinmektir ve bu sevgi ve ihsanı Yaratan'ı kendisinde gördüğümüz bütün insan kardeşlerimize RAB ALLAH'ın Mesih'inde ve Ruh'unda yaptığı gibi paylaşmaktır. Gerisi abesle iştigaldir. Yaratan'ın Mesih'ine ve meleklerine açıklamadıklarını kendilerine açıklanmış olduğunu söyleyenlerden de her zaman uzak durmamız gerekmektedir.

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI · MANA ÇALIŞMALARI 8

EFENDİMİZ BUYURUYOR KI...

*“Tövbe edin! Çünkü Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır.”
— Matta 4:17*

Rev. Dr. T. Üçal

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI

EFENDİMİZ BUYURUYOR KI...

DÖNÜŞÜN VE DEĞİŞİN

*“Töve edin! Çünkü Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır.”
— Matta 4:17*